

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY PHILLIPS

A movie poster featuring a young girl, Honey Phillips, in a white dress and pink shoes, laughing joyfully as she is held by a large, green, scaly alien warrior. The alien has a long, curved tail and is set against a vibrant purple and pink background with glowing light trails. The bottom of the poster shows some alien-like plants.

HOPE FOR THE ALIEN WARRIOR

TREASURED BY THE ALIEN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.pdfkitap.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

UZAYLI SAVAŞÇI İÇİN UMUT

UZAYLILAR TARAFINDAN DEĞERLİ

HONEY PHILLIPS

Telif Hakkı© 2024 yazar Honey Phillips

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik hiçbir yolla kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
Yazar.

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Cameron Kamenicky
Düzenleme Lindsay York tarafından LY Yayıncılık
Hizmetleri'nde yapılmıştır

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[YazarınYazar](#)

[Hakkında Notu](#)

[Diğer Başlıklar](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Felicity kaçış kapsülüne bir şeyin yüksek bir çarpmasıyla sarsılarak uyandı. Önündeki ekranda yanıp sönen ışıklara gözlerini kırptırdı, ani uyanışla kafası karışmıştı. Yerçekimi geri dönüp sırtını dolgulu zemine yaslayınca vücudu kaskatı kesildi ve ağırlaştı. Taraflar. Ne zamandır baygındı?

Hatırladığı son şey kaçış kapsülünün uzayın uçsuz bucaksız boşluğuna fırladığıydı. Sonra ışıklar sönmeye başlamıştı ve her şey kararmadan önce kapsülün onu uyuttuğunu fark edecek zamanı olmuştu.

Lauren! En iyi arkadaşı -çok hamile olan en iyi arkadaşı- yan bölmedeydi. Hala beraberler miydi?

Bir metalik çınlama daha duyuldu, ardından kapsül dik dururken metalin metale sürtünme sesi geldi. Önündeki küçük pencereden bakmaya çalıştı ama tek seçebildiği beyaz bir parıltıydı. Kapak pnömatik bir tıslamayla dışarı doğru açıldı ve küçük alanı sert bir ışıkla doldurdu. Gözlerini korumak için kolunu kaldırmaya başladı ama sonra iki devasa silüet ışığı engelledi.

Nefesi boğazında düğümlendi. Bunlar siyah üniformaları ve kırmızı gözleriyle beyaz tenli Vedecki'liler değildi. Kalın siyah saçları, üzerinde yükselen kaslı vücutlarını örtüyordu. Kısa bacakları ve uzun kollarıyla Dünya'daki gorillere rahatsız edici bir benzerlik taşıyorlardı ama yüzleri hem duyarlı hem de acımasızdı.

"Görünüşe göre bir ödöl yakaladık," diye güldü içlerinden biri. "Buraya gel, dişi."

Kız hemen cevap vermeyince, sabırsız bir homurtu çıkardı ve parmakları kızın koluna acımasızca girerek onu kapsülden dışarı çekti.

"Bırak beni!"

Sesi boğuk ve paslı çıktı, istediğinden daha zayıftı ama ikisi de onu görmezden geldi. Kolunu tutan kişi arkasından çekerek onu yerinde tutarken, diğer erkek ağzını zorla açtı. Dehşete düşmüş beyninin, adamın dişlerini bir at tüccarının bir atın dişlerini incelediği gibi incelediğini anlaması bir anını aldı.

"İstediğim kadar genç değil ama yeterince sağlıklı görünüyor." Karnına ağır bir el indirerek paniklemesine neden oldu. "Hâlâ üreme yeteneğine sahip olmalı."

Sıradan sözcükler onu bir korku dalgasına sürükledi. Adamın kaba parmaklarının ağzında yarattığı iğrenç his onu getirdi ve olabildiğince sert bir şekilde ısırdı. Adam uludu ve elini çekti. Ağzına dolan kanı tükürdü, ısırığın onu caydırabileceğini umuyordu. Öyle bir şansı yoktu. Adam hırladı ve yüzüne ters bir yumruk indirdi. Acı kafasında patlarken gözlerinin arkasında yıldızlar parladı.

Onu tutan kişi kayıtsızca, "Zarar görmezse daha fazlasını getirir," dedi.

"Küçük sürtük beni ısırdı."

"Ah, o küçük insan canını mı yaktı?" diye alaycı bir şekilde sordu onu yakalayan ve diğer erkek yine hırladı.

"kuralları konusunda bir derse ihtiyacı var."

"Bırakın bunu yeni sahibi düşünsün. Kârı tercih ederim. Sonuncusunu mahvettin."

Ona vuran homurdandı ama elini bıraktı. Yüzündeki acı donuk bir zonklamaya dönüştüğünde, adamın ona insan dediğini fark etti; bu da başka insanlarla karşılaştıkları anlamına geliyordu. *Tanrım, Lauren.*

Onu bir dizi ağır metal kapıya doğru çekmeye başladıklarında odanın etrafına hızlıca bir göz attı. Büyük metal raf üniteleri üzerine istiflenmiş kasalar ve konteynerlerle dolu bir tür depo odasına benziyordu. Başka kapsül yoktu. Arkadaşını ne kadar istese de, Lauren'ın aynı kötü muameleye maruz kalmadığını bilmek neredeyse rahatlatıcıydı.

Umarım.

Onu esir alan kişi onu kapılardan geçirip labirent gibi koridorlarda sürüklerken, tutuşu koluna acı verici bir şekilde saplanıyordu. Metal duvarlar kirle kaplıydı ve hava her dönüşte daha da artan küflü bir hayvan kokusu taşıyordu. Kıvrımları ve dönüşleri takip etmeye çalıştı ama kapsülde verilen yatıştırıcıdan kalan sis ve yüzündeki sürekli zonklama arasında kısa sürede umutsuzca kayboldu.

Koridorlardan birinin sonunda, bir dizi ağır kapı gıcırtilı bir gıcırtilıyla açıldı. Ötedeki oda karanlığa uzanıyordu, sadece kafes sıraları arasında garip gölgeler oluşturan loş, zemin seviyesindeki aydınlatma şeritleriyle aydınlatılıyordu. Çoğu boştu ama bir kafesin arkasındaki karanlıktan ıslak bir sürünme sesi duydu. Bir diğerinde sekiz göz ışığı yansıtıyordu. Tüyleri diken diken oldu ama onu esir alan kişi onu orta yola doğru çekerken tepki vermemek için elinden geleni yaptı.

Bir başka hareketlilik dikkatini daha büyük hücrelerden birine çekti. İri yarı bir erkek hücrenin arka metal çıkıntının üzerine yayılmıştı. Çok iri bir erkek. Oturur pozisyondayken bile onu tutsak edenler kadar iri olduğundan emindi ama tek benzerliği cüssesi ve kaslı yapısıydı. İnce bir desenle işaretlenmiş yeşil bir cildi ve maymundan çok sürüngene benzeyen yüz hatları vardı ama güçlü kemik yapısı ve geniş ağzında çekici bir şeyler vardı. Ama onun dikkatini çeken gözleri oldu. Hücrenin loşluğunda iri ve siyahtılar ama gözleri buluşur buluşmaz, daha önce onun gibi birini hiç görmediğini bilmesine rağmen tuhaf bir tanıma duygusu hissetti.

Ayağa kalktı, zümrüt teninin altında güçlü kasları dalgalanıyordu. Dar deri bir pantolon ve birkaç boş kayışı olan deri bir göğüs kemeri giymişti. Adam hücrenin önüne doğru yürürken silah için olduğunu fark etti. Gözleri onun üzerinde gezindi, yanağında bir an durdu ve kalın bir kuyruk ona doğru kıvrıldı. *Kuyruk mu?*

"Hâlâ kadın mı çalışıyorsun?" Sesi alaycı tonunun altında tehlikeli bir sınır taşıyordu. "Sizin türünüz beni iğrendiriyor."

Sağındaki muhafız hırladı. "Kendi işine bak Luxor."

Parmaklıkları loş ışıktaki parıldayan boş bir hücrenin yanından geçtiler, sonra bir sonraki kafesin önünde durdular. Kendini toparlayamadan kaba eller onu ileri doğru itti. Açıklıktan tökezleyerek geçti, kapı korkunç bir sonlulukla arkasından kapanırken kendini duvara tuttu.

Başka bir kadının metal çıkıntının köşesine büzülmüş olduğunu fark etmesi bir anını aldı, iki küçük çocuk yanlarına bastırıyordu. Kadının koyu renk saçları kir ve yorgunluktan lekelenmiş yüzüne dolanıyordu ama üç yaşlarında bir oğlan ve daha da küçük bir kız çocuğu olan çocuklar gibi onun da insan olduğu belliydi. Demek onun insan olduğunu bu şekilde anlamışlardı.

Lauren'in orada olmamasından hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına bir halde kadının yanına gitti ve çıkıntının diğer ucuna otururken ona temkinli bir gülümseme verdi. Artık daha yakın olduklarına göre, kadının acı verecek kadar genç, belki de onlu yaşlarından bile çıkmamış olduğunu ve kirin altında çok güzel olduğunu görebiliyordu.

"Merhaba. Ben Felicity."

"Ben Carla." Çocuğun saçlarını düzeltirken kadının sesi titriyordu. "Bu Bobby, benim oğlum. Ve bu da-" Küçük kızı işaret etti. "Bu da Nina."

Her iki çocuk da gözlerini kocaman açarak sessizce ona baktı ve sonra Nina kendini Carla'nın yanından ayırdı. Küçük yüzü yukarıya doğru eğilmiş, ciddi ve koyu renk gözleriyle onu inceliyordu. Felicity'nin pantolonunun koyu mor kadifesine dokunmak için deneysel bir parmak uzattı - her şey ters gitmeden önce partide giydiği pantolon. Küçük parmaklar yumuşak kumaşın üzerinde ileri geri gezinirken küçük kız aniden kucağına tırmandı ve yumuşak bir iç çekişle ona yaslandı.

İçgüdüsel olarak kollarını Nina'ya sararken Carla'ya ürkmüş bir bakış attı. Minik beden kuş kadar kırılgan hissetti ve göğsünde şiddetli koruyucu bir şey çiçek açtı. Muayenehanesinde sayısız çocuğu tedavi etmişti ama bu farklı hissettiriyordu. Bu küçük kızın, bu kâbusun içinde onu güvende tutacak birine ihtiyacı vardı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu, elini Nina'nın karmakarışık saçlarında nazikçe gezdirerek.

"Bu gemide üç gün, belki dört gün." Carla Bobby'yi daha yakına çekti. "Bunu söylemek zor. Işıklar hiç değişmiyor ama sanırım bizi dört kez beslediler."

Nina'nın nefes alış veriş ritmik bir düzene girdi ve küçük kızın uyuduğunu fark etti. Uyuyan çocuğun ağırlığı onu sabitledi, kendi korkusunun ötesinde odaklanabileceği bir şey verdi ve küçük kızın etrafındaki kucağını sıkılaştırdı.

"*Bu* gemide mi dediniz?" diye sordu usulca.

"Beni ve Bobby'yi Dünya'dan götürenler onlar değildi. Bazı beyaz tenli piçler-"

"Vedeckians," diye araya girdi. "Bizi de aldılar."

"Biz mi? Onlar yapmadı..." Carla'nın sesi yine titriyordu. "Çocuğunu çoktan almamışlar mıydı?"

"Hayır," dedi hemen. "En iyi arkadaşım ve ben bir tür veda partisinden eve dönüyorduk. Lauren doğum iznine ayrılmıştı." Sesinin titreme sırası şimdi ondaydı. "Sekiz aylık hamile ve nerede bilmiyorum. Gemi saldırıya uğradı ve o karmaşada kaçmayı başardık ama kaçış kapsülleri sadece birer kişi alabilecek büyüklükteydi."

"Vedeckianlar için açık sezon olmalı," dedi Carla acı acı. "Ruijin onlara da saldırdı. Ne aradıklarını bilmiyorum ama bizi de aldıkları için mutlu görünüyorlardı."

Diğer kadın Felicity'nin kucağında uyuyan çocuğa temkinli bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Nina'nın annesi saldırıda yaralandı. Hayatta kalmayı başaramadı ama bu piçlerin tek derdi onun üzerinden para kazanamamaktı."

"Zavallı küçük şey. Bunun onun için ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyorum."

Carla üzüntüyle başını sallarken kıza tekrar sarıldı.

"O zamandan beri konuşmadı ama belki sana cevap verir. Bana gelmesi iki gün sürdü."

"Umarım öyledir, ancak bu tür bir travmada bu zor olabilir. Evde olsaydım onu bir çocuk psikiyatristine yönlendirirdim ama bu gerçekten bir seçenek değil, değil mi?"

"Yönlendirdi mi?"

"Ben bir doktordum. "

"Vay be. Bobby gelmeden önce liseyi zar zor bitirebildim."

"Babası için endişelenmekten deliye dönmüş olmalı."

Carla tiksintiyle homurdandı ve oğlunun gözlerinin kapalı olduğundan emin olmak için yere baktı.

"Tahminimce nafakasını yine geciktirdiği için peşine düşmeyeceğim için rahatlayacak." Kızın ağzı buruştu. "Ben genç ve aptaldım, o da hıyarın tekiydi. Evli bir hıyar. Ama en azından Bobby'yi o felaketten kurtardım ve o tüm kalp ağrısına değdi. Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

"Onu neden kaybedesin ki?"

"Dişiler değerlidir. Genç erkekler değil."

Derinden gelen ses ikisini de irkiltti ve Felicity dönerek aralarındaki boş hücreye bakan büyük yeşil uzaylıyı-Luxor'u gördü.

"Nedenmiş o?" diye sordu kadın ve adam iç geçirdi, konuştuğuna pişman olduğu belliydi.

"Kızıl Ölüm. Yirmi yıl önce sistemlerimizi kasıp kavuran bir veba," diye ekledi kız ona şaşkın bir bakış attığında. "Milyarlarca insanı öldürdü ama kadınlar orantısız bir şekilde etkilendi."

Bir şey ekleyecekmiş gibi baktı, sonra başını salladı ve sustu.

Carla usulca, "Ruijin'lerden birinin onu satın almam için herhangi bir anlaşmaya dahil etmeyi deneyebileceklerini söylediğini duydum," dedi. "Ama eğer alıcı onu istemezse..."

Bir damla gözyaşı kızın yanağından aşağı süzüldü ve toprakta temiz bir iz bıraktı.

Felicity şiddetle, "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," dedi.

Gerçi bunu nasıl önleyeceği konusunda bir fikri yoktu. Carla'nın da bunu fark ettiğinden şüpheleniyordu ama kız biraz titrek bir gülümsemeyi başardı.

Biraz daha konuştular - Carla'nın ona küçük bir kasabanın lokantasında garsonluk yaptığını ve kıt kanaat geçindiğini söylemesine yetecek kadar. Uyanık kalmaya çalıştığı belli olmasına rağmen kızın gözleri düşmeye başladı.

"Neden biraz uyumuyorsun?" Felicity sessizce sordu.

"Ben... Ben uyurken onu almalarından korkuyorum."

Kız ne zamandır uyanık kalmaya çalışıyordu? Bu kadar bitkin görünmesine .

"Ona göz kulak olacağım. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

Carla ona kuşkulu bir bakış attı ama sonunda duvara yaslandı ve birkaç dakika sonra o da uykuya daldı. Hücre, uyuyan arkadaşlarının yumuşak nefes alışları dışında sessizliğe gömüldü. Bacakları uyuşmaya başlamıştı ve Nina'nın ağırlığını kucağında kaydırdı, onu uyandırmamaya dikkat ederek etrafına bakındı, hepsini güvenli bir yere nasıl götüreceğine dair bir ilham bulmayı umuyordu.

Bir kez kaçtım. Tekrar kaçabilirim.

Son seferinde Lauren ve onun teknoloji konusundaki becerisi hariç. Arkadaşını düşününce göğsü sıkıştı. Güvende miydi, yoksa daha da kötü bir durumda mıydı? *Hayır*. Karanlık düşüncelere dalmasına izin vermeyi reddetti. Normalde iyimser olmak ve her durumun iyi yanını bulmakla ilgili bir sorunu yoktu ama bu koşullar altında pozitif kalmanın zor olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Kirpiklerinin altından gizlice Luxor'a baktı. Yine çıkıntıya yayılmıştı, kuyruğu kaslı bir kalçanın üzerine kıvrılmıştı ama rahat duruşu o güçlü vücuttaki kuvveti gizlemeye yetmiyordu. Gözleri adamın geniş göğsünden yüzüne doğru ilerledi ve onun da kendisini izlediğini fark etti. Gözlerini aceleyle kaçırırken yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

"Aptalca bir söz, küçük insan. Ruijin'in çocuğu almasını engelleyemedin."

Derinden gelen ses omurgasından aşağı hoş olmayan bir ürperti gönderdi ve Luxor'un onu tekrar izlediğini görmek için başını kaldırdı, siyah gözleri düşük ışııkta parlıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

"Umutlu olmak önemlidir," dedi kadın sessizce ve Luxor konuştuğuna hemen pişman oldu.

Umut anlamsızdı. Umut, halkını yok olmaktan kurtaramazdı. Umut onu başkalarının yalanlarından bile kurtaramazdı. Yine de bir şekilde bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. O küçük güzel yüzün parçalandığını görmek istemiyordu.

Güzel mi? Benim neyim var böyle?

O tamamen farklı bir türdü ve bir Cire erkeği sadece bir Cire dişisiyle çiftleşebilirdi. Onu çekici bulmaması gerekirdi ama yine de bulmuştu. Teni solgundu ve küçük altın beneklerle kaplıydı; yüzü, kararlı küçük çenesine rağmen yumuşak ve nazikti. Vücudu da yumuşak görünüyordu; son derece yumuşak ve kıvrımlıydı. Büyük bir şaşkınlıkla, gözleri bu lezzetli kıvrımları izlerken şaftı tepki vermeye başladı.

Ciresia'dan ilk ayrıldığında o kadar incinmiş ve öfkelenmişti ki, kendisine öğretilen her şeye isyan etmeye kararlıydı. Vücudunun her parçası karşı çıksa da birkaç dişi aramıştı. Tiksintisine rağmen Cire Yönetim Konseyi en azından bu konuda haklıydı; bir kadınla tatmin olmak mümkün değildi.

Cire olmayan bir dişi. Ama bu dişi hücresinin önünden geçip tatlı kokusu ona ulaştığından beri, bu teoriyi tekrar test etmekten başka bir şey istemiyordu.

Bu kadar aptal olma, diye emretti kendi kendine.

En son aldığı ders ona en masum kadın gülümsemesinin ardına saklanan sinsiliği öğretmemiş miydi? Triguera'da kârlı -ve pek de yasal olmayan- bir anlaşma yapmış ve gemisine dönmek üzereyken genç bir kadın yanına koşmuş, kolunu tuttuğunda pulları sıkıntıyla morarmıştı.

"Lütfen, çocuğum-" Sesi, daha sonra fark edeceği üzere, bir pratikle kesildi. "Kapana kısıldı ve onu kurtaramıyorum."

Beyni yetişmeden ayakları hareket etti. Terk ettiğine yemin ettiği Cire öğretileri başka bir tepkiye izin vermezdi. Kendisinden daha zayıf olanlarla ilgilenmek onun görevi, onuruydu. Onu yakındaki bir sokağın gölgelerine doğru takip ederken bir hareket dikkatini çekti ama artık çok geçti.

Bir iğnenin keskin acısı boynunu deldi. Kuyruğunu savurarak saldırganlardan birini boğazından yakaladı ama ilaç çok hızlı etki etti. Bacakları büküldü ve yer onu karşılamak için hızla yükseldi. Karanlık onu ele geçirmeden önceki son düşüncesi ne kadar aptal . Ve işte buradaydı, başka bir dişi üzerinde daha da korumacı hissediyordu.

"Çocukların burada olmaması gerekiyor," diye ekledi.

"Burada kimse olmamalı." Parmakları hücresinin kaba duvarında gezindi. "Ama Ruijin böyle ayrımları pek umursamaz."

Küçük olan-Nina uykusunda kıpırdandı ve Felicity onu daha rahat ettirmek için tutuşunu ayarladı. Bu manzara göğsünde bir şeyleri burktu, incelemek istemediği bir duyguydu bu.

"Bizi esir alanları tanıyor musun? Ruijin'i?"

"Nefes alan her şeyi satacaklarını bilecek kadar." Ağzı buruştu. "Ve nefes almayan bazı şeyleri."

"Sizin dünyanızda insan satmak istemeyen kimse var mı?" diye sordu acı acı. "Önce Vedeckianlar, şimdi de Ruijinler."

"İkisi de benim dünyamdan değil," dedi kuru bir sesle ama vicdanı sızladı. "Bizim sistemlerimizde de iyi varlıklar var."

Yasaları çiğnemeyi aklından bile geçirmeyen namuslu vatandaşlar. O onlardan biri değildi.

Başını salladı, sonra onun bakışlarından kaçınarak ellerine baktı.

"Ben... Sanırım neden burada olduğumuzu anlıyorum. Ama sizi neden götürdüler?"

Kuyruğu endişeyle titredi ama sonunda omuz silkti ve onun toplumlarının karanlık yönlerini zaten bildiğine karar verdi.

"İyi olmayan varlıklardan bazıları daha şiddetli eğlenceleri tercih ediyor. Yeraltı dövüş ringleri bazı yerlerde çok popüler. Ben iyi bir aday olarak görülüyorum."

Ona dehşetle baktı.

"Seni dövüşmeye mi zorlayacaklar? Bu çok barbarca. Ya reddedersen?"

"O zaman ölürüm," dedi açıkça ve kadının nefesinin kesildiğini duydu.

Soğuk metal parmaklıklara doğru kaydı, kuyruğu bu ihtimal karşısında bacağının etrafında kıvrıldı. Midesi sıkıştı, korkudan değil - daha önce daha kötü ihtimallerle karşılaşmıştı. Hayır, bu her şeyin boşa gitmesiydi. Dövüşmenin bir anlamı olmalıydı. Korunma. Hayatta kalmak. Adalet. Hayatın değerini unutmuş yaratıklar için eğlence değil.

Kızıl Ölüm, dünyalarını orman yangını gibi kasıp kavurmuş, geride kül ve sessizlikten başka bir şey bırakmamıştı. Bütün şehirler bir gecede boşaldı. Hayatta kalanlar sonsuza dek değişmiş, kayıplarla damgalanmıştı. Yine de burada bunlar vardı

Ruijin, hayata atılacak bir oyun taşı gibi davranıyordu. *Sadece Ruijin değil*, diye itiraf etti kendi kendine. Savaşçıları onlar sağlıyor olabilirdi ama talep kesinlikle onların türünü aşıyordu.

Kuyruğu tekrar sivri ve şiddetli bir şekilde kırbaçlandı. Kızıl Ölüm'den kurtulmuştu. Ailesini kaybetmekten kurtulmuştu. İhaneti ve bir zamanlar bildiği her şeyi kaybetmeyi atlatmıştı. Bunu da atlatacaktı. Ama hayatta kalmak her zaman bir zafer değildi. Bazen işkencenin başka bir şekliydi.

Özellikle de onları kurtaramazsam, diye düşündü, çocuğu nazikçe tutan dişiye ve çocuğunun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış diğer dişiye bakarak.

"O zaman bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu. "Bu gemiden inebilir misin?"

Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. İkinci Sınıf bir yük gemisindeydiler ve hangarın düzenine aşınaydı. Eğer kafesinden kurtulursa, hangara doğru yol alabilir ve müsait olan her türlü aracı çalabilirdi. Yüzleşmekten kaçınmayı tercih etse de, Ruijin'lerden herhangi biriyle karşılaşırca, uyuşturulmadığı sürece iki, hatta muhtemelen üç tanesiyle başa çıkabilirdi. Ancak herhangi bir kaçış planı hücresinin dışında olmasına bağlıydı ve zaten onu baştan aşağı kontrol etmişti. Parmaklıklarda ya da kilitlerde hiçbir zayıflık yoktu.

"Belki," dedi isteksizce. "Eğer bu hücreden çıkabilirsem." "Seni oraya nasıl soktular?"

"Uyuşturulmuş. Çok geç olana kadar tuzağı göremedim."

Kelimelerin tadı ağzında acıydı.

"Özür dilerim," dedi usulca, ama sonra çenesi sertleşti ve ayağa kalkarken çocuğu daha da yakınına topladı. Ufaklık telaşla kıpırdandı ve o da usulca mırıldanarak onu tekrar uykuya dalması için sallamaya başladı. Çocuğun ağırlığına rağmen zarifçe hareket ediyordu. Kuyruğunun olmaması dikkatini sadece

Onun yerine kışının şehvet dolu yuvarlaklığını. Kuyruğu tekrar kamçlandı. Ona yasak şeyleri düşündüren şey neydi?

"Bir fikrim olabilir," dedi sonunda, durdu ve dikkatle onu inceledi. "Teknolojiniz ne kadar yaygın?"

"Bazı ortak ilkeler olsa da sistemden sisteme değişir. Neden?"

İçini çekti ve kucağındaki küçük kıza baktı. "Sana söylersem ve işe yararsa, bizi de yanında götüreceksin?"

Evet. İlk içgüdüsel tepkisini geri çekti. Bu da başka bir tür tuzak mıydı?

"Ne kadar çok insan taşımam gerekirse, o kadar zor ." Dudağını ısırdı, sonra başını salladı.

"Anlıyorum. En azından çocukları yanınıza alacağınıza söz verir misiniz?"

Ona şaşkın bir bakış attı. Kendi güvenliği yerine çocukların güvenliği için pazarlık mı yapıyordu? Herhangi bir Cire savaşçısı da aynı seçimi yapardı ama bu küçük dişinin böyle bir şey yapması beklenmedikti. Kendisini bekleyen kaderi anlamıyor muydu? Daha önce sesinin nasıl titrediğini hatırladı ve onun hafifçe, ihanet edercesine ürperdiğini gördü. Hayır, anlamıştı.

"Kadın..."

"Felicity," dedi kararlı bir şekilde, ona sinirli bir bakış atarak. "Söz verecek misin?"

"Ne olmuş sana? Diğer çocuğun annesinden?"

"Elbette bizi de götüreceğinizi umuyorum ama çocuklar daha önemli." Kadın kaşlarını çattı. "Bu fikre neden bu kadar şaşırdığınızı anlamıyorum."

"Bu şok değil, bu... saygı," dedi yavaşça. "Bu kararı vermek kolay değil."

"Hayır, ama yapılması gereken doğru şey bu."

Doğru şey. Onur. Görev. Bir zamanlar çok değer verdiği Cire kuralları. Ama şimdi neye değer veriyordu? Gemisinin soğuk boşluğuna mı? İşini yaparken geçtiği karanlık sokaklara mı? İçindeki boşluk hissi mi?

Belki de ona ve çocuklara yardım ederek bir nebze olsun kendini affettirebilirdi. Kaçabileceğini varsayarsak.

". Eğer bana bir kaçış yolu gösterirseniz, Granthar'ın onuru üzerine yemin ederim ki çocukları güvenli bir yere götüreceğim."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, gözleri onu rahatsız edecek şekilde parlıyordu. Ona sanki hâlâ onurlu bir erkekmiş gibi bakıyordu, kırık bir kabuk gibi değil. "Bunun işe yarayacağına söz veremem ama Vedeckian gemisinden böyle kaçmıştık. Kilidin altındaki metalde bir dikiş var mı? Küçük bir dikiş?"

"Evet." Bunu daha önce not etmiş ama önemsiz olduğu için bir kenara atmıştı. "Neden?"

"Vedeckian gemisinde kilidi kontrol eden elektronikler kilidin arkasına gizlenmişti."

Daha o konuşmasını bitirmeden incelemeye başlamıştı ama dikiş yeri çok dardı. Zorlayarak açması mümkün değildi.

"Haklı olabilirsiniz ama paneli sökmek için hiçbir imkânım yok."

"Sanırım biliyorum." Pembenin hoş bir tonu aniden solgun tenini renklendirdi. "Arkanı döner misin? Bu biraz utanç verici."

"Neden?" diye sordu kuşkuyla.

"Lütfen?"

Adam sadece kollarını kavuşturup ona baktığında, kadın içini çekti.

"Peki. O zaman arkamı döneceğim."

Çocuğu nazikçe diğer dişinin yanına yerleştirdi, ufaklık inlediğinde saçlarını okşadı. Sırtını ona dönük tutarak gömleğini kaldırdı. Kadının pürüzsüz çıplak sırtını gören adamın ağzı kurudu. Gözleri kalçalarının cömert kabarıklığından omurganın narin kıvrımına, kırmızı bir dantel şeridinin etini bağladığı yere kadar gitti. Neden giysilerinin altında bağlıydı? Ve bu bilgi neden bu kadar inanılmaz derecede erotikti?

O kadar büyülenmişti ki, kadının bağını çözdüğünü fark etmesi bir anını aldı. Bir avuç kırmızı danteli çekip kurtarmadan ve muzaffer bir gülümsemeyle ona dönmeden önce kışını daha da baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettiren bir tür karmaşık manevra yaptı.

"İşte."

Bağlamanın göğüslerini de kapsamış olması gerektiğini fark etti. Gömleğinin ince kumaşı şimdi onlara yapışmış, gür dolgunluklarını ve meme uçlarının sert tepelerini ortaya çıkarmıştı. Şaftı bu cezbedici görüntüye hemen tepki verdi ama neyse ki pantolonu asi bedeni dizginleyecek kadar dardı.

Kadın hâlâ dantel demetini tutarak onu beklenti içinde izliyordu ve adam cevap vermek için kendini zorladı.

"Anlamıyorum."

"Burada iki ince kablo var, her fincanın altında bir tane. Paneli çıkarmak için birini kullanabilirsin."

"Etinizi tellerle mi bağlıyorsunuz?"

Başını sallarken yanaklarına yeniden pembe bir renk yayıldı. "Hayır, bu bir tür... destek."

Kendini durduramadan gözleri kadının dolgun kıvrımlı göğüslerine kaydı ve şaftı daha da sertleşti. Neden bu küçük kadın onu başka hiçbir kadında olmadığı kadar tahrik etmişti?

Bakışlarını uzaklaştırdı ve kırmızı dantele odaklandı.

"Kabloyu çözüp bana verebilir misin?"

boş kafesi işaret etti.

"Bence atmak daha kolay olurdu."

Kendini parmaklıklara yasladı ve bir elini mümkün olduğunca uzatarak ona ulaşmaya çalıştı. Kadının pozisyonunun gömleğinin kumaşını göğüslerinin üzerinde daha da sıkılaştırması bir an için dikkatini dağıttı, sonra kendini konsantre olmaya zorlayarak onun pozisyonunu taklit etti ve elini uzattı. Kadın giysiyi ona doğru fırlattı ama hafif dantel parmaklıkların çok gerisinde kalarak yere düştü.

"Olamaz," diye soluk soluğa kaldı, yüzünde umutsuzluk ifadesi belirdi. "Merak etmeyin. Onu oradan geri alabilirim."

Kuyruğunu parmaklıkların arasından geçirip kırmızı danteli yakalayana kadar pozisyonunu ayarladı. Giysi hâlâ onun vücudundan sıcaktı ve kokusuyla doluydu. Yüzünü yumuşak kumaşa gömme isteğine karşı koyarak elindeki işe konsantre oldu. İki kabloyu dantelin altında saklandıkları yerden dikkatlice çıkardı. Bunlar gerçekten de uzun, ince metal parçalarıydı ve işlerini göreceklerdi.

"Onları aldın mı?" diye fısıldadı.

"Evet." Başını kaldırdığında onu öne eğilmiş, ellerini endişeyle kavuşturmuş buldu. "Şimdi deneyeceğim."

"İyi şanslar," dedi, sonra metal rafa oturdu ve çocuğu tekrar kucağına aldı.

Başıyla onayladı ve işe koyuldu. Teller kadının söz verdiği kadar ince ve esnekti ve onları dikkatle dikişin içine yerleştirdi. Panel patlayarak açıldı ve parmaklıklara çarpmadan önce onu yakalamayı başardı. Bir dizi kablo ve devre ortaya çıktı ve kaşlarını çatarak ekranı inceledi.

"Sorun nedir?"

"Kilidi hangi devrenin kontrol ettiğinden emin değilim." Başını düşünceli bir şekilde eğdi.

"Lauren'in yan taraftaki büyük olanı çıkardığına eminim."

Lauren mı? Dişisinin zaten bir erkek arkadaşı var mıydı? Bu düşünceyle kaşlarını çatarak kabloyu gereğinden fazla kuvvetle çekti. Panelden kıvılcımlar fışkırdı ve nefesini tutarak bir alarm bekledi. Ambarın sessizliğini hiçbir ses bozmadı ve sonunda rahat bir nefes aldı. Kapı açılmamıştı ama onu ittiğinde kapı serbest kaldı.

Granthar'a teşekkürler. Ama şimdi yapılacak işler vardı. Dişisinin dikkatini korktuğu için kafeslerin arasındaki patikadan aşağı inerken ona doğru bakmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

F Luxor kafeslerin arasındaki karanlıkta kaybolurken elicity bir hıçkırığı bastırdı. Aralarındaki bariz farklılıklara rağmen, ona güvenilebileceğinden o kadar emindi ki. O tanıma duygusu, o bağlantı, sadece bir yalan mıydı?

Bir dargın bir barışık erkek arkadaşı John ona çok fazla güvendiği için sık sık nasihat etmişti, oysa kibirli cerrahın altında iyi bir adam olduğuna olan inancı onu onunla birlikte tutmuştu. *Nereye gittiğimi merak ediyor mu? Fark etti mi?*

Acı düşünceleri bir kenara iterek, hâlâ uyumakta olan Nina'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek metal çıkıntıya tekrar oturdu. Geminin motorlarının uzaktan uğultusu oturduğu metal çıkıntıyı titretiyor, onları varacakları yerde bekleyen dehşete doğru amansızca ilerletiyordu. Şakaklarını ovuşturarak zihnini odaklanmaya zorladı. Başka bir yolu olmalıydı. Belki muhafızlardan birini Nina'nın hasta olduğuna ikna edebilir, dikkat dağıtabilirdi...

Bobby uykusunda inledi ve Carla kıpırdandı, yorgun gözlerle Felicity'ye bakmadan önce onu kendine çekti.

"Sorun nedir?" Carla'nın bakışları önce kafesin etrafında, sonra da Luxor'un hapsedildiği boş kafeste gezindi. "Nereye gitti? Gardiyanların sesini duymadım."

Başını iki yana salladı ve hayal kırıklığı gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

"Bilmiyorum. Bize yardım edeceğini düşünmüştüm. Hep birlikte kaçabileceğimizi. Ama o gitti."

Carla'nın parmakları yırtık gömleğinin içinde kıvrıldı. "Bobby'yi benden alacaklar. Bunu biliyorum."

"Başka bir yol buluruz." Kelimeler ona bile boş geliyordu ve dudağını ısırarak tereddüt etti. "Bobby'yi yanında tutmak ya da onu kurtarmak için gitmesine izin vermek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydın, ne yapardın?"

"Bobby güvende olacaksa bana ne isterlerse yapmalarına izin verirdim. Neden soruyorsun?"

"Luxor'a iş başa düşerse çocukları kurtaracağına dair söz verdirdim. Belki gerçekten gitmiştir ama geri gelirse..."

Görüş alanının kenarında bir gölge hareket etti. Karanlığın içinden kocaman bir şekil çıkınca kalbi yerinden fırladı. Luxor, siyah gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Her şeye rağmen içini bir rahatlama kapladı. Geri gelmişti. Onun hakkında hiç de yanılmamıştı.

Metalik bir klik sesi odanın içinde yankılandı. Hücresinin kapısı açıldı.

Carla'nın nefesi kesildi. Bobby'nin uyuyan bedenini kendine doğru çekerken yanaklarından yeni gözyaşları döküldü ama yine de ayağa kalktı. Felicity de ona katıldı, Nina kollarında kıpırdanırken kalbi sızladı, koyu renk gözleri Luxor'a odaklanmak için kırpışarak açıldı.

"Herkes dışarı."

Fark edilmemek için yeterince alçak sesle konuşsa da, derin sesi hücrenin içinde gürledi ve kadının omurgasından aşağı hoş bir ürperti daha gönderdi.

"Herkes mi?" diye fısıldadı Carla ve adam başını salladı, yüzü asıktı. Carla ona kararsız bir bakış attı.

"Nasıl bilebiliriz-"

"Yok," diye araya girdi. "Ama burada kalmak bir seçenek değil."

Kız tereddüt etti, sonra başını salladı, hücreden sıvışarak çıktı ve Luxor'dan olabildiğince uzak durdu. Kız onu hücreden çıkana kadar takip etti, onun yanına ulaştığında nefesi kesildi. Adamın devasa olduğunu biliyordu ama bu onu onun yanında durma gerçeğine hazırlamamıştı. Başının tepesi adamın göğsüne ancak ulaşıyordu ve adamın omuzları o kadar genişti ki koridorun çoğunu kapatıyordu. Bu korkutucu olmalıydı. Bunun yerine, kendini korunmuş hissetti.

Nina'nın küçük eli ipek bluzunu kavradı. Küçük kız sesini çıkarmadı ama bakışları Luxor'dan hiç ayrılmadı.

"Çekil." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Kafeslerin arasından olabildiğince sessizce süzöldüler, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki onları ele vereceğinden korkuyordu. Işıltılı gözleri olan bir yaratık onların ilerleyişini izledi ama sessiz kaldı.

Beline sıcak bir ağırlık yerleşti. Önce sıçradı, sonra bunun Luxor'un kuyruğu olduğunu fark etti ve aceleyle ilerlerken onu sabitledi. İçinde bulundukları korkunç duruma rağmen bu temas vücudunda beklenmedik bir kıvılcım yarattı.

"Sola," diye fısıldadı. "Yakın dur."

"Düşündüm ki-" Sertçe yutkundu. "Geri dönmeyeceğinden korkuyordum."

Kuyruğu onun beline dolandı. Çenesi sıkıştı, boynundaki kaslar dalgalandı.

"Sözümden şüphe mi ettin?"

Sesindeki acı, kontrollü tonunu yarıp geçti.

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. Uzandı ve özür dileyerek kuyruğunu okşadı, parmaklarının altındaki ince doku ilgisini çekti. Adamın çenesi daha da gerildi ve kadın aceleyle yoluna devam etti.

"Özür dilerim. Her şey çok-"

"Anlıyorum." Sözleri kesik kesik çıkmıştı ama elini bir saniyeliğine onunkinin üzerine koydu. "Yolumuzun açık olduğundan emin olmalıydım. Ayrıca anahtarı da çaldım. Başka bir paneli açmaya çalışmaktan daha hızlı olacağını düşündüm."

"Bu iyi bir fikirdi. Sana güvenmeliydim."

Kuyruğunu tekrar okşadı, onu nasıl rahatlatacağından emin değildi. Kalın, sıcak uzantı seğirdi ve kuyruğu yavaşça gevşemeden önce tüm vücudunun sertleştiğini hissetti.

Daha önce girdiklerine benzer bir dizi kapıya ulaştılar ve adam durakladı, başını dinliyormuş gibi eğdi. Kadının tek duyabildiği makinelerin hafif uğultusuydu ama adam ağır kapılardan birini sessizce açmadan önce uzun bir süre bekledi. Ötesindeki loş koridor boştu, daha önce gördüğü koridorlardan ayırt edilemezdi ama adam sola doğru ilerlemeye başlamadan önce tereddüt etmedi.

Geminin dolambaçlı koridorlarında ilerlerken her gölge derisinin karıncalanmasına neden oluyordu. Uzaktan gelen her ses onu ürkütüyor, her an köşeden muhafızların fırlamasını bekliyordu ama Luxor hiç tereddüt etmedi. Kuyruğu koruyucu bir şekilde beline dolanmaya devam etti ve ona köşelerde ve dar geçitlerde rehberlik etti.

Ağır ayak sesleri yakınlarda yankılanırken karanlık oyuklara ya da boruların arkasına sıkışarak birkaç kez saklanmak zorunda kaldılar. Her seferinde nefesini tutarak Nina'yı göğsüne sıkıca bastırdı. Küçük kız sessiz kaldı, geniş gözleri her şeyi alıyordu.

Yolculuk sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu ve enerjisinin düştüğünü hissediyordu. Nina ağır değildi ama ilk adrenalinin etkisi geçtikçe stres ve yorgunluk da etkisini göstermeye başlamıştı. Tökezlediğinde ona baktı, koyu renk gözleri onu değerlendiriyordu.

"Yoruluyorsun." Bu bir soru değildi. Bir adım daha yaklaştı, sesi alçaktı. "Çocuğu bir süre ben taşıyacağım."

Nina'ya bakarak tereddüt etti. Luxor'un uzaylı görünümünden korkar mıydı? Sadece cüssesi bile korkutucuydu ve küçük kız zaten çok şey yaşamıştı.

O karar veremedi Luxor onu şaşırttı. Çömelerek kendini Nina'nın seviyesine yaklaştırdı.

"Seni taşıyabilir miyim, ?"

Nina uzun bir süre ona baktı, koyu renk gözleri ciddiye. Sonra Felicity'yi şaşırtarak küçük bir elini onun yüzüne doğru uzattı. Parmakları başını kaplayan çıkıntılarda gezinirken adam kıpırdamadan durdu.

Sonra Nina bir kraliçe kadar kibarca başını salladı ve kollarını ona uzattı.

Adam Nina'yı dikkatle geniş göğsüne yasladığında kalbi tekledi ve Nina sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi doğal bir şekilde ona yerleşti. O küçücük bedenin böylesine narin bir şekilde kucaklandığını görmek içini garip bir sıcaklığın kaplamasına neden oldu. Luksor tam boyuna yükselip kuyruğu nazikçe sırtını sıvazlarken Nina başını güvenle Luksor'un omzuna yasladı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı, boğazı anlaşılmas bir şekilde gerilmişti.

Adam ona şaşkın bir bakış attı, sonra başını eğdi ve gitmek için döndü. Kadın da onu takip etti, bakışları ikisinin üzerindeydi.

Carla isteksizce, "Çok nazikti," dedi ve kıza suçlu bir bakış fırlattı.

"Onun yerine Bobby'yi taşımasını ister misin? O Nina'dan daha büyük."

"Hayır," diye tersledi kız, sonra özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sadece onu tutarken kendimi daha iyi hissediyorum. Ve ben onu taşımaya alışkınım. Sen çocuk taşımaya alışık değilsin, değil mi?"

Başını sallarken boğazı tekrar kapanma tehlikesi geçirdi.

"Hayır. Hiçbir zaman doğru zaman gibi görünmedi, özellikle de benim..." John'la olan ilişkisini tanımlayacak doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Arkadaşım," dedi sonunda. "Çocuklarla ilgilenmiyordu."

Luxor'un kuyruğu aniden belinde yeniden belirdi ve başını kaldırıp adamın ağzının sert bir çizgiye oturduğunu gördü.

"Türünüzün erkeklerinin bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum," dedi ve sesindeki öfkeyi duydu.

"Sanırım bazıları öyle." Omuz silkti, John hakkında konuşmak istemiyordu. "Peki ya sen?"

"Benim bir yoldaşım yok," dedi kısaca ve kuyruğu tekrar onun beline dolandı.

Bunun sahiplenici bir jest olduğuna dair tuhaf bir his vardı içinde ama bu imkânsızdı, değil mi? Giderek güçlenen tanıma hissine rağmen birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Onun sıcak, baharatlı kokusu bile tanıdık, rahatlatıcı geliyordu.

Carla'nın gözleri kuyruğa kaydı ve sonra tekrar yüzüne döndü. Kız bir kaşını kaldırdı ve Carla yanaklarının ısındığını hissetti ama bu bilmiş bakışı görmezden gelmek ve yolculuğa konsantre olmak için elinden geleni yaptı.

Hangarın girişine vardıklarında Luxor'un kuyruğu belinden çözüldü. Onları duvara yasladı, dinlerken başını eğdi.

"muhafız," diye mırıldanarak Nina'yı ona geri verdi.

Luxor gölgelerin arasında eriyip giderken küçük kız ona sarıldı, yüzünü boynuna gömdü, cüssesine rağmen ayak sesleri sessizdi.

Köşeden boğuk sesler yankılandı; etin ete çarpması, kısa kesilen bir homurtu. Keskin bir çatlak havayı ikiye böldü ve kadın irkildi.

Luxor yeniden ortaya çıktığında yüzü asıktı. Takip etmelerini işaret etti ama hangara girdiklerinde adımları duraksadı. Muhafızın cesedi gölgelerin arasında iki büküm yatıyordu, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü, boş gözleri hiçbir şeye bakmıyordu.

Bir doktor olarak, bu manzara sahip olduğu tüm içgüdülere ters düşüyordu. Onun işi hayat kurtarmaktı, hayat almak değil. Ancak bu, hayatta kalmanın çoğu zaman imkânsız seçimler yapmak anlamına geldiği yeni ve sert bir gerçeklikti.

Luxor onun tepkisini beklerken kaskatı kesilmişti ama kuyruğu yavaşça bacağına çarparak gerginliğini ele veriyordu. Onları korumak için, onlara özgürlük şansı vermek için öldürmüştü. Nina'nın kollarındaki ağırlığı ona neyin tehlikede olduğunu hatırlattı.

Tereddüt etti, onun yüzünü izledi, sonra elini uzattı. Kadın elini tuttu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

L Felicity'nin küçük eli onunkinin içine girdiğinde uxor'un kuyruğu seğirdi. Bu temas göğsünde istenmeyen bir sıcaklık dalgası yarattı. Onun onayına bakmaksızın gerekeni yapmıştı ve onu hangara doğru götürürken rahatlama hissini çabucak bir kenara itti.

Carla daha yavaş bir şekilde onu takip etti, oğlu da onun yanından ayrılmıyordu, gözleri kocaman bir alana dikilmişti.

Bayat hava, motor yağı ve aşınmış metal izleri taşıyordu. Dört gemi çeşitli bakımsızlık durumlarında duruyordu, gövdeleri sert tepe ışıklarının altında donuklaşmıştı. Bakışları, motor parçaları dikkatsizce yere saçılmış, içi boşaltılmış bir yük gemisinin üzerinde gezindi. Yanındaki nakliye gemisi yük taşımak için yapılmıştı, hız için değil - herhangi bir takipten kaçamayacak kadar yavaştı.

Orta büyüklükte bir mekik gözüne çarptı. İyi bir menzil, yolcular için yer, ancak manevra kabiliyeti bir sorun olabilirdi. Ama aşınmış boyası ve pas lekeleri bakımının şüpheli olduğunu gösteriyordu. Bu manzara karşısında dudağı kıvrıldı. Ruijinler gemilerine de esirlerine davrandıkları gibi dikkatsizce davranıyorlardı.

Kişisel bir uçağın şık hatları dikkatini çekti. Küçük ama hızlı, temiz motorlu. Gövdesi diğer gemilerin hepsinden daha iyi durumdaydı. Dar alan beklenmedik yol arkadaşlarıyla yakın teması gerektirecekti ama hız konfordan önce geliyordu.

"Şu."

Onu işaret etmeye başladı ama sonra hâlâ Felicity'nin elini tuttuğunu hatırladı. İsteksizce Felicity'nin parmaklarını bıraktı ve gemiye doğru yürüdü, dişiler de onun peşinden gitti.

Bobby gemiye bakarken annesinin bacağına bastırdı. "Biraz küçük."

"Küçük ama hızlı," dedi ve çocuk başını salladı.

"Benim gibi."

Her iki kadın da gülümseyince dudakları kıpırdadı, sonra gemiye odaklandı. Giriş pedine bir geçersiz kılma dizisi tuşladı, suç gemilerinin benzer güvenlik protokolleri kullanma eğiliminde olmasına minnettar oldu. Kapak yumuşak bir tıslamayla açıldı, onun için kolay bir adımdı ama insanlar için daha zordu.

Nina'nın küçük eli bacağına dokundu. Aşağı baktığında Nina'nın ciddi gözlerle kendisine gördü. Hiç düşünmeden önce onu gemiye kaldırdı ve o minik bacaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oldu. O daha yardım teklif edemeden Carla oğlunu gemiye çıkardı ve peşinden koşmaya başladı.

Felicity'ye döndü.

"İzin verir misiniz?"

Kız başını salladığında, adam ellerini dikkatlice belinin iki yanına koydu. Kahretsin, çok yumuşaktı. Kıyafetinin ince malzemesinden yumuşaklığını hissedebiliyor, dokunuşuna kolayca boyun eğiyordu. Kuyruğu kıvrıldı, o cazip kıcı aradı ama kendini tuttu. Kadın

onun için değildi. Adam onu gemiye bindirirken, kız ona gülümsedi ve göğsündeki sıcaklık arttı.

"Acele etmeliyiz."

Sesi boğuk geliyordu ve sözlerine rağmen elleri kızın teninde oyalanıyordu.

"Evet," diye fısıldadı ama geri çekilmedi, kokusunun tatlılığı artıyordu.

Kendini onu bırakmaya ve peşinden içeri girmeye zorladı, sonra da kapağı kapattı.

Kilit yerine oturduktan sonra, onu hava kilidinden ana kamaraya kadar takip etti. Ön tarafta kokpit, arka tarafta ise küçük bir mutfak ve sıhhi tesisat bulunan standart bir yerleşim planıydı. Koridorun her iki yanındaki iki koltuk uzun uçuşlar için ranzaya dönüştürülebiliyordu. Bobby ve annesi koltuklardan birine yerleşmişlerdi, emniyet kemerleri çoktan takılmıştı ama Felicity öne geçmişti.

O pilot koltuğuna geçtiğinde, Nina kucağında, yardımcı pilot koltuğuna yerleşti. Onları yanında görmekten çok hoşlanıyordu.

"Yolcu bölmesi daha güvenli olur," dedi huysuzca, ama kadın ona sadece gülümsedi.

"Burada kalmayı tercih ederim."

Kokusu sıkışık kokpiti doldururken tek eliyle koşum takımıyla uğraştı. Kendi zayıflığına sessiz bir lanet okuyarak, kayışların ikisinin etrafında sabitlenmesine yardım etmek için uzandı. Omuz kayışını ayarlarken boynunun çıplak teni parmaklarının altında inanılmaz derecede ipeksiydi. bel kayışına kadar takip ettiğinde, elinin tersi dolgun bir göğse değdi ve siki kalkmakla tehdit etti.

Bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak parmakları kontroller üzerinde pratik bir kolaylıkla gezindi. Gemi mırıldanarak hayata döndü, sistemler

ve motorlar memnuniyet verici bir hızla çalışmaya başladı. En azından bu geminin bakımı yapılmıştı.

Görüntü ekranından hangar bölmesinin kapıları görünüyordu, uzayın boşluğuna karşı sıkıca kapatılmıştı. Yukarıdaki kontrol odası, güvenlik yayınlarının parıltısı dışında karanlıktı. Eğer şanslılarsa, monitörleri izleyen kimse yoktu.

"Sıkı durun." Motorlara güç verdi ve onları minimum itiş gücünde tuttu. "Bir sonraki bölüm ilginç olabilir."

Nina onu izliyordu, kara gözleri ciddiydi ama yüzünde korku yoktu ve güveni göğsünün derinliklerinde bir şeyleri büküyordu.

Hızlı kaçış gerektiren gemilerde standart olan acil durum geçersiz kılma sırasını tuşladı. Hangar kapıları inledi, metal metale sürtünerek açılmaya başladı, kırmızı ışıklar körfez boyunca yanıp sönüyordu.

Elleri kontroller üzerinde sıkılaştı. Şimdi güvenlik kayıtlarına dikkat eden biri olup olmadığını göreceklardı. Kapılar arasındaki boşluk genişler genişlemez, gemiyi ötesindeki boşluğa doğru yönlendirdi. İlk kaya parçası görüş alanında belirmeden önce bile içgüdüleri tehlike çılgınlıkları atıyordu.

Bir asteroit alanı. Hay sikeyim.

Yakınlık alarmı çılgılık attı. Elleri kumandaların üzerinde uçuştı ama rotasını ayarlayamadan ilk darbe küçük gemiyi salladı. Gövde inledi. Birinin nefesi kesildi -Carla mı Felicity mi, anlayamadı.

Bir kaya parçası daha iskele taraflarına çarptı. Konsolundaki uyarı ışıkları yanıp sönmeye başladı: kalkan bütünlüğü düşüyor, sancak motorunda güç dalgalanmaları yaşanıyordu. Hasarlı iticiyi telafi etmeye çalışarak kontrollerle boğuştu.

Gemi yalpaladı, yana doğru döndü. Yörüngelerini dengelemek için savaşırken kasları gerildi. Uzun süre dayanamayacaklardı.

kalkanları ve motorları tehlikedeydi. Önlerinde uzanan asteroit alanı, yuvarlanan kaya ve buzdan oluşan ölümcül bir labirentti. Bu tehlikeli alanla ilgili tek parlak nokta, eğer Ruijin gemisi kalkışlarını fark etmişse, onları takip etme ihtimalinin düşük olmasıydı.

"Durum raporu," diye bağırdı bilgisayara. Ekranında sayılar kayıyordu; hiçbiri iyi değildi. Çarpışma kalkan jeneratörlerini parçalamış ve ana güç kanallarından birini çatlatmıştı. Yedek güçle çalışıyorlardı ve her geçen saniye enerji kaybediyorlardı.

Gemi titreyerek onun komutlarına karşı koydu. Elleri, parmak eklemleri ağrıyana kadar kumandaların üzerinde sıkıştı. İnecekleri, onarım yapacakları yere ihtiyaçları vardı. Gemiye sabit tutmak için elinden geleni yaparken en yakın sistemleri taradı. Hasarlı itici her küçük rota düzeltmesini bir savaşa dönüştürüyordu. Geminin her kuyruğu seçiyor, dengesiz uçuş rotasını dengeliyordu.

Navigasyon bilgisayarı yanıp sönerken küçük bir gezegenimsiyi gösterdi. M sınıfı atmosfer, yerleşim ya da işaret yok. Mükemmel. Okumalar minimum jeolojik aktivite ve onarım için yeterli kaynak olduğunu gösteriyordu. Şu anki hızlarıyla -ve hasarlı motorun tamamen bozulmadığını varsayarsak- yirmi altı saat içinde oraya ulaşacaklardı.

Koordinatları girdi ama otopilot karanlıkta kaldı. Çarpışma, yönlendirme sistemleriyle olan bağlantıyı kesmiş olmalıydı. *Lanet olsun*. Yirmi altı saat manuel pilotluk. Daha kötülerini de yapmıştı ama ona bağlı yolcular varken asla.

Rotalarını ayarlarken gemi inledi. Metal geriliminin sesi kabinde yankılandı, ardından Bobby'nin arkadan gelen iniltisi duyuldu. Tam hasar raporunu kontrol etmesi gerekiyordu ama asteroit alanından çıkana kadar kontrolleri bir an için bile bırakmak gibi bir seçeneği yoktu. Kalkan kapasitesini kontrol etti. Yüzde otuz iki. Başka bir doğrudan isabeti daha kaldıramazlardı. Güç kapasitesi hâlâ yüzde altmış beşteydi; umduğundan daha kötü, korktuğundan daha iyiydi. Dikkatli olursa gezegene ulaşabilirlerdi.

"Ne kadar kötü?" diye sordu sessizce.

"İyi değil ama indiğimizde düzeltebilirim." Bir rota düzeltmesi daha yaparken kuyruğu koltuğunun kenarına kıvrıldı. "Bir günlük yolculuk, belki biraz daha fazla. O zamana kadar burada kalmam gerekecek."

Sonsuzluk gibi gelen ama aslında bir saatten az süren bir sürenin ardından rahat bir nefes aldı.

"Asteroit alanının dışındayız. İsterseniz şimdi etrafta dolaşabilirsiniz."

Başını salladı ve koşum takımını kurcaladı. Kadının teninin altındaki anısı, göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığı hemen dikkatini dağıttı. Keşke giysileri vücudunun büyük bir kısmını örtmeseydi... Kadının sandalyeye çırılçıplak bağlandığı ani bir görüntü zihninde dans etti ve gemi sarsılırken küfretti. Dikkatinin dağılmasına lanet ederek çabucak kontrol altına aldı.

"İnişli çıkışlı bir yolculuk olacağını söyleyebilirim," dedi, görünüşe göre hareketten rahatsız olmamıştı.

Kokpitten çıkarken ona gülümsedi ve çok geçmeden gemiyi tanıdık olmayan sesler doldurdu. Ayak sesleri, konuşmalar, hareket hışırtıları... Hepsi de her zamanki yalnız uçuşlarına çok yabancıydı. Tüm bunların evcilliği dişlerini kenetlemeliydi. Bunun yerine, omuzları her geçen an biraz daha gevşedi. Zorlu uçuşlar sırasında genellikle gerginlikten kaskatı kesilen kuyruğu bile daha doğal bir ritimle sallanıyordu.

"Yiyecek sentezleyici solunuzdaki duvar panelinde," diye , gözlerini görüntü ekranında sabit tutarak. "Önce yeşil kareye, sonra da istediğiniz şeyin görüntüsüne basın."

"Teşekkür ederim." Sesi, kendisine yöneltildiğini duymaya alışık olmadığı bir sıcaklık taşıyordu.

Daha fazla hareket, sentezleyicinin yumuşak vızıltısı, sonra yemek yerken sessiz mırıltılar. Kendi açlığı içini kemiriyordu ama kontrolleri bırakma riskini göze alamazdı. Hasarlı itici sürekli telafi gerektiriyordu.

"Al. Senin de yemen gerek." Felicity onun yanında belirdi ve elinde dumanı tüten bir tabak yemek tuttu. "Resimler pek yardımcı olmadı ama sanırım bir çeşit erişte."

İlk içgüdüğü reddetmekti -yiyeceksiz daha uzun süre geçirmişti- ama kadının sesindeki gerçek endişe onu duraklattı.

"Yapamam. Bir elimi kontrollerin üzerinde tutmam gerekiyor," dedi huysuzca.

"O zaman ben yardım ederim." kabın etrafında döndürdü ve uzattı. "A bakalım."

Gururu pratiklikle savaşıyordu. Ve açlıkla. Sonunda iç çekti ve ağızını açtı.

Onu beslerken gözleri parlıyordu ve kuyruğu seğiriyordu. Onunla ilgilenmekten hoşlanıyor gibiydi. Onu ilk gördüğünden beri savaştığı sıcaklık yeniden içine doldu. Gözlerini kontrollerden ayırmıyordu ama çevresel görüşü keskindi. Onu beslerken, vücudunun zarif hareketlerini, ince gömleğinin altındaki göğüslerinin yumuşak kıvrımını izlemekten kendini alamadı. Kuyruğu tekrar seğirdi ve onu koltuğun etrafında kıvrılmaya zorladı.

Tabak boşaldığında tekrar ortadan kayboldu ve bir bardak suyla geri döndü. Bardağı adama uzattı ve adam hevesle içindekileri yuttuktan sonra teşekkür etti. Kokpitten ayrıldığında, motorların sürekli uğultusuna ve oynayan çocukların sesine rağmen gemi çok sessizdi. Sessizlik üzerine çökmüştü, tıpkı görüş alanının ötesinde uzanan uzay boşluğu kadar soğuk ve davetkâr değildi.

Hayatının yalnızlığına alıştığını sanıyordu ama şimdi onun varlığını özölüyordu. Onu burada, yakınında istiyordu.

Kulübe de yavaş yavaş sessizleşti ve hassas kulakları uykunun sessiz ritmini yakaladı. Sonra yumuşak ayak sesleri sessizliği böldü, kız yeniden ortaya çıkmadan hemen önce kokusu ona ulaştı.

"Merhaba. Bir süreliğine size katılmamın sakıncası var mı?"

Ona hayır demeli, ona duyduğu çekim daha da belirginleşmeden onu göndermeliydi. Bunun yerine kendini başını sallarken buldu.

Onun yanındaki koltuğa oturdu, yüzü yorgun ama kararlıydı.

"Biraz arkadaşla ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Gemide benimle birlikte başkalarının olmasına alışık değilim." İtirafı durduramadan ağzından kaçtı ve kendini onun vereceği cevaba hazırladı. Acıması için. Sadece düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Çok uçar mısın?"

"Evet. Ben bir tüccarım. Yükleri bir yerden başka bir yere taşıyorum."

Bazen yasal, bazen değil, ama ayrıntıları bilmesine gerek yoktu.

"Ekip yok mu? Ailen yok mu?"

"Yalnız çalışıyorum ve ailemi Kızıl Ölüm'e kaybettim."

Ve çok geçmeden dünyasını kaybetti. İhanetin tanıdık acısını bir kenara itti.

"Oh, çok üzgünüm." Yüzü yumuşadı - acıma değil, şefkat. "Korkunç bir şey olmalı."

"Öyleydi," dedi kısaca ve konuyu değiştirdi. "Buraya nasıl geldin?"

"Lauren ve ben bir partiden eve dönerken Vedeckianlar tarafından kaçırıldık."

Kuyruğu titredi. Yine o isim vardı. *Lauren*.

"Arkadaşınız Lauren mı?" diye dikkatle sordu.

"O benim en iyi arkadaşım - çok hamile en iyi arkadaşım. Kaçış kapsülleri sadece bir kişi için yeterince büyüktü ve biz ayrıldık. Onu bulmak zorundayım."

Kız mı? Engel olamadan içini bir rahatlama kapladı.

"Belki bana yardım edebilirsin?" diye umutla ekledi ve göğsü sıkıştı.

Yıllardır, belki de hiç kimse ona böyle , sanki her şeyi düzeltebilirmiş gibi.

"Bilmiyorum," dedi isteksizce. "Ama deneyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Ona gülümsedi ve mutlu bir şekilde kuyruğunu sıktı. O ana kadar kuyruğunun tekrar beline dolandığını fark etmemişti ama o küçük parmakların hassas etinde yarattığı his elektrik çarpması gibiydi. Aleti sertleştirdi, kontrol altına almadan önce onu kendine çekmek için kuyruğunu sıktı. Yüzünde okuyamadığı bir şey parladı, ama sonra bir esnemeyi bastırdı ve konuyu değiştirme fırsatını yakaladı.

"Uyumalısın." "Ben

iyiyim."

"Kaptan'ın emri," dedi sertçe, kız başını salladığında dudakları kıvrıldı.

"Emredersiniz Kaptan."

Ayağa kalktı ve gerindi, bu hareket göğüslerinin ve kalçalarının gür kıvrımlarını vurguladı ve adamın siki hemen karşılık verdi. Kuyruğunun tekrar ona uzanmasını zar zor engelleyebildi.

Sandalyesinin yanından geçerken eğildi ve yumuşak, küçük dudaklarını onun yanağına bastırdı. Dokunuş tüy kadar hafifti ve o bunu algılayamadan kayboldu.

Kokpitin girişinde durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet. Uzun yıllardır tek başıma uçuyorum."

Kadın gözden kaybolurken kendi kendine, *yine yalnız olacağım*, diye hatırlattı. Bu onu çevreleyen boşluktan sadece geçici bir kurtuluştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Felicity loş ışıklı ana kabine döndüğünde yanakları yanıyordu. Luxor'u öpmeye hiç niyeti yoktu ama onun sessiz gücü ve gizli nezaketindeki bir şey onu kendine çekmişti.

Ondan fazlasıyla etkilendiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. O iri, güçlü vücut, derin, gürleyen ses ve o kuyruk... Sıcak, dokulu etin belini sararken verdiği his onu şok etmişti. Aynı doku onun yanaklarını da kaplamıştı ve parmaklarını dudaklarına bastırarak ağzının altında ne kadar ilgi çekici bir his olduğunu hatırladı. Teni her yerde böyle miydi, sikinin üzerinde bile?

Bu düşünce yanaklarını daha da yaktı, ama aynı zamanda kalçalarının arasında hoş bir sızıya neden oldu. En son ne zaman bir erkeğe karşı böyle bir tepki verdiğini hatırlayamıyordu. John'la seks... heyecan verici olmaktan çok rutin bir şeydi ve bu rutin bile son bir yıl içinde azalmıştı. Bunu gerçekten özlememişti. Kesinlikle ona karşı bu tür bir özlem hissetmemişti.

Hayır. Bu kesinlikle arzularını tatmin etmenin ne yeri ne de zamanıydı. Özellikle de tanımadığı bir erkekle, içgüdüleri ona ne kadar güvenmesini isterse istesin. Lauren'ı bulmasına yardım edecekti ve bu şimdilik yeterli olmalıydı.

Kabindeki iki sandalye şaşırtıcı derecede rahat yastıklı platformlara dönüştü. Nina bunlardan birinin üzerinde uyuyordu, küçük yüzü uykuya dalmış, koyu renk kirpikleri yanaklarına değiyordu. Onun yanına yerleşti ve çocuğu kendine yaklaştırdı. Nina onun kucağına tam bir güvenle sokuldu ve kalbi eridi.

Carla ve Bobby diğer platformda birlikte kıvrılmışlardı, motorların alçak uğultusu dışındaki tek ses düzenli nefes alış verişleriydi. Koşulların bir araya getirdiği, hayatta kalanlardan oluşan derme çatma bir aile, ama o anda beklenmedik bir huzur vardı.

Düşünceleri Lauren'a geri döndü. Lauren güvende miydi? Yardım bulmuş muydu? Ama endişesine rağmen şaşırtıcı bir güven duygusu hissetti. Luxor aramasına yardım edecekti; onu çok az tanımasına rağmen bunu kesinlikle biliyordu. Sert görünüşünün altında bir onur yatıyordu ve gözlerinin küçük gruplarını takip edişindeki korumacı tavrı fark etmişti. Arkadaşını bulabilecek biri varsa onun da o olduğuna ikna olmuştu.

Nina'nın küçük eli hala orada olduğundan emin olmak istercesine uykusunda Felicity'nin tişörtünü kavradı ve Felicity'nin kalbi eridi, ardından şiddetli bir korumacılık geldi. Nina artık onundu ve onun güvende ve mutlu olması için elinden gelen her şeyi yapabiliirdi. Böyle bir kaostun ortasında seveceği bir çocuk, ilgisini çeken bir erkek bulacağını hiç düşünmemişti. Bu düşünce onu korkutmalıydı, ama bunun yerine doğru hissettirdi. Parçaların yerine oturması gibi.

Geminin sessiz sesini dinlerken göz kapakları ağırlaştı. Kaçırıldığından beri ilk kez kendini gerçekten güvende hissediyordu. Korunduğunu. Vücudu yavaşça gevşedi, Nina'nın sıcaklığıyla ve motorların sürekli titreşimiyle sakinleşti. Düşünceleri sürüklendi, sonra kayboldu. Uyku yavaşça üzerine çöktü ve onu bir dalga gibi sardı.

Ertesi sabah yavaşça uyandı, yanındaki boşluğu okşayana kadar o kalıcı memnuniyetle doluydu. Nina gitmişti.

"Nina?" Ayağa fırlayıp küçük kulübeyi tararken sesi panikten çatlıyordu.

Carla Bobby'yi beslediği yerden başını kaldırdı, başını geminin ön tarafına doğru sallarken yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Kokpit."

Rahat bir nefes aldı, kokpitin kapısını açarken nabızı yavaşlıyordu.

Nina Luksor'un kucağına tünemişti, küçük bedeni Luksor'un devasa yeşil gövdesi tarafından cüceleştirilmişti. Ellerinde bir tür alete benzeyen bir şey tutuyor, Luksor alçak ve yumuşak bir sesle aletin amacını açıklarken onu hayranlıkla evirip çeviriyordu. Kuyruğu küçük kızı güvende tutmak için belinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

Yorgun görünüyordu ama küçük kızı izlerken yüzü yumuşacıktı.

"Özür dilerim," dedi. "Onu ben götüreceğim, sen de dinlenebilirsin."

"O iyi." Sesi yorgunluktan pürüzlüydü ama Nina'ya sarılışını hafifçe sıkılaştırdı. "Ona yıldızları öğretiyordum."

Nina ona bakıp gülümsedi, onun kucağında tamamen rahattı. Bu manzara nefesini kesmişti. Gerektiğinde ölümcül olan bu vahşi savaşçı, travma geçirmiş bir çocuğa böylesine şefkat gösteriyordu.

"Uyumaya ihtiyacın var," diye bastırdı, omuzlarının nasıl çöktüğüne dikkat ederek.

"Yakında. Gezegene varmak üzereyiz." Bir esnemeyi bastırdı. "İyi bir arkadaş."

Nina onun göğsünü okşadı ve bir yıldız kümesini işaret etti. Luxor başka bir açıklamaya girişti, derin sesi Nina'ya takımyıldızları sayarken yumuşaktı. Felicity bir süre daha onlarla kaldıktan sonra Nina'nın yemek yeme vaktinin geldiği konusunda ısrar etti.

"Ve sen de," diye ekledi kararlılıkla.

Carla ona bir tabak getirdiğinde aç bir şekilde mideye indirdi ama yorgunluğuyla ilgili endişelerini elinin tersiyle itti. İçini çekti ve kulübeye dönerek Carla ile birlikte çocukların oyunlarını izlerken hikâyeler anlatmaya başladı.

"Dünya'ya dönmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu kıza.

"Artık özgür olduğumuza göre düşündüğüm kadar değil. Her şeye rağmen Bobby ile vakit geçirebilmek çok güzel. Evdeyken sürekli çalışıyordum ya da onunla birlikte olmaktan gerçekten keyif alamayacak kadar yorgunmuşum gibi geliyor. Bunun geçici olduğunu biliyorum ama her anın tadını çıkarmaya niyetliyim." Carla ona sırtıttı. "Benim dairem de bu gemiden çok daha büyük değil. Peki ya sen?"

"Bilmiyorum. Doktor olmayı seviyorum ama dinlenmek için de fazla zamanım yok. Çocuğum da olmadı."

Nina konuşurken başını kaldırdı ve gülümsedi, bir yanağında küçük bir gamze belirdi.

"Onu tutacak mısın?" Carla usulca sordu.

"Elbette öyleyim." Cevap kendiliğinden geldi ama hemen ardından bir endişe dalgası . ortaya çıkan yeni kızını nasıl açıklayacaktı? Daha da önemlisi, Dünya'ya dönmesi kaç ay sürmüş olursa olsun, nerede olduğunu nasıl açıklayacaktı?

"Sence uzaylılar tarafından kaçırıldığımıza inanan olur mu?" diye sordu kız, onun düşüncelerini yansıtarak.

"Hayır. Buna inanmazdım. Muhtemelen hafıza kaybı varmış gibi davranmamız daha iyi olur."

Bu ihtimal ona da doğru gelmiyordu ama bunu bir kenara itti. Lauren'ı bulduktan sonra bu konuda endişelenecek zamanı olacaktı.

Yeterince zaman geçtikten sonra ikinci bir yemek hazırladılar ve kadın bir kez daha Luxor'a bir tabak getirdi. Gözlerini ayırmadan hızla yedi

tüm zaman boyunca kontrollerdeydi. Kendini onların güvenliğine adanmış kalbini ısıtmıştı ama yorgunluğu onu endişelendiriyordu.

"Bir süreliğine ben devralayım." Onun omzuna dokundu. "Bir molaya ihtiyacın var."

Kuyruğu seğirdi. "Kontroller hassas-"

"Sen sadece gemiyi o işaretlerin üzerinde tutmuyor musun? Açık uzayda olduğumuza göre, sanırım bunu ben halledebilirim," dedi kuru bir sesle, sonra ona sert bir bakış attı. "Doktorun emirleri."

Göğsünden alçak bir kıkırdama yükseldi. "İyi. Ama sadece birkaç dakikalığına."

Onun koltuğuna oturmasına izin verdi ve kontrolün kendisinde olduğundan emin olana kadar ellerini onunkilerin üzerinde tuttu. Vücudunun sıcaklığı ve hafif baharatlı kokusu dikkatini dağıttı ama yeterince çabuk kavradı ve sonunda kokpitten ayrılıp tesisleri kullanacak kadar rahatladı.

Geri döndüğünde, ellerini kontroller üzerinde sabit tuttu ve parmaklarının altındaki geminin ince titreşimlerinin tadını çıkardı.

"Bu gerçekten eğlenceli. Biraz kalmamın sakıncası var mı?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı ve yardımcı pilot koltuğuna yerleşti.

"Uykuya niyetinde değilim, ama eğer dalarsam, bir değişiklik olursa beni uyandırın."

Kuyruğu garip bir şekilde samimi hissettiren bir hareketle ön koluna dolandı ve birkaç dakika sonra nefesi derinleşerek uykuya daldı. Kendisini kuyruğun kolunu kavradığı yeri incelerken buldu, dokusundan büyülenmişti. Parmaklarını yüzeyi kaplayan küçük çıkıntılar boyunca gezdirdi ve ne kadar pürüzsüz olduklarına hayret etti. Kuyruğunu okşadıkça, kuyruk elinin altında nabız gibi atıyor, kolunun etrafında sıkılaşıyor gibiydi.

Oturduğu yerden kısık bir inilti duyuldu ve kadın ona endişeli bir bakış attı. Ona zarar mı veriyordu? Ama gözleri hâlâ kapalıydı ve kadın

Onu inceleme fırsatı , göğsünün güçlü genişliğine, aşağıya doğru inen karın kaslarının merdivenine hayran kaldım... Oh.

Adamın çok bariz, çok büyük bir şekilde erekte olduğunu fark ettiğinde nefesi boğazında düğümlendi. Oturduğu yerde kıpırdanma dürtüsüyle savaşıırken yanaklarına renk geldi.

Bu çok saçma. Ben bir doktorem. Çıplak bir erkek vücudunun neye benzediğini bilirim.

Daha önce hiç bu kadar etkileyici bir şey görmemişti. Büyük bir rüya görüyor olmalı. Ya da... Birden aklına bir düşünce geldi ve hafifçe kuyruğunu sıktı. Adam tekrar inledi ve siki dar deri pantolonun altında esnedi. Aman Tanrım. Kuyruğunun erojen bir bölge olduğunun tamamen farkında olmadan kaç kez okşamış ya da sıvazlamıştı? Ve neden ona hiç söylememişti?

O daha bir cevap veremedi tiz bir alarm havayı deldi. Hızla ayağa fırladı, kontrollere doğru hamle yaparken kuyruğu onu serbest bıraktı ve o da hızla koltuğundan kaydı.

"Neredeyse . Herkese kemerlerini söyle," diye emretti.

Carla'ya söyledi, sonra Nina'yı izlemesi için kokpite geri getirdi. Onlara kısa bir bakış attı ama itiraz etmedi, kontrollere odaklanmaya devam etti. Gemiye atmosferden aşağı doğru yönlendirirken gemi titredi ve Carla kendini koltuğunun kenarına tutunmuş, zeminin onları karşılamak için hızla yükselişini izlerken buldu. Mor renkli çimenlerden oluşan geniş bir alan, ikiz güneşlerin altında dalgalar halinde dalgalanarak aşağıya doğru yayılıyordu.

İniş pürüzsüz olmadı; gemi iki kez zıpladıktan sonra metal bir iniltiyle yere oturdu. Görüntü ekranından, uzaylı bitki örtüsünün uzun sapları hafif bir esintiyle sallanıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Gerçekten yabancı bir gezegende olduğuma inanamıyorum. Dışarı çıkabilir miyiz? Sadece birkaç dakikalığına?"

Kuyruğu kırbaçlandı. "Bu çok tehlikeli. Dışarıda ne olduğunu bilmiyoruz."

"Lütfen?" Kuyruğuna uzanmaya başladı ama sonra onun yerine koluna dokundu. "Nina'nın temiz havaya ihtiyacı var - nefes alabildiğini varsayarsak?"

Geminin değerlerini kontrol etti. "Atmosfer uyumludur. Ama-" "Geminin hemen yanında kalacağız."

Nina heyecanla başını salladı, kara gözleri heyecandan kocaman olmuştu.

Omuzları gerildi ama sonra içini çekti ve başını salladı. "Tamam. On dakika. Dolaşmak yok."

Carla, kızıdan kendilerine katılmasını istediğinde başını sertçe salladı.

"Hayır, teşekkür ederim. Bunun için çok fazla korku filmi izledim."

"Sadece çimen ve çiçekler."

"Hayır. Burada bekleyeceğiz."

Güldü ve Nina'yı kucağına aldı.

"Tamam. , Nina. Gidip Carla Teyze'ye çiçek getirelim."

Kapak basınçlı hava tıslamasıyla açıldı. Luxor etraflarını kontrol ederken, eli kokpitte gizlenmiş olarak bulduğu bir bıçağın üzerinde, mümkün olduğunca sabırla bekledi. Sonunda başını salladı ve aşağı atladı, sonra dönüp onu da aşağı indirdi. Adamın elleri kızın belinde çok uzun süre kaldı ve kız başka türlü bir keşif yapabilmeyi dilemekten kendini alamadı.

Ama sonra adam geri çekildi ve onu ilk yabancı gezegeninde ayakta bıraktı. Çimlerin bir kısmı beline kadar uzanıyor, elini üzerinde gezdirdiğinde taze kesilmiş saman gibi tatlı bir koku yayıyordu. Nina bir an için yüzünü boynuna gömdü, sonra etraflarına baktı.

İki güneş ufukta alçakta asılı duruyor, gökyüzünü kehribar ve gül tonlarına boyuyordu. Hava sıcaklığı mükemmeldi, tıpkı memleketteki bir bahar akşamı gibi. Nina yere bırakılmak için kıpırdandı ve o da küçük elini tutarak onu dikkatle ayaklarının üzerine yatırdı. Küçük kız aniden güldü ve bir çiçeğe uzandı, yüzündeki mutluluk Felicity'nin kalbini sevinçle doldurdu.

Daha fazla çiçek toplamaya başladılar. Küçük parlayan kehribar kürelerden sarkık yanardöner yaprakları olan garip çiçeklere kadar çeşitlilik gösteriyorlardı ve Nina her çeşidi toplamaya kararlı görünüyordu. Yanardöner olanların ona leylakları hatırlatan tatlı bir çiçek kokusu vardı ve Nina onların izlerini takip etmeye başladı. Yumuşak ve hoş kokulu esinti ve huzurlu çayır kısa sürede onu sahte bir güven duygusuna sürükledi.

Derin bir hırıltı kanını dondurdu.

Yavaşça sesin geldiği yöne döndü. Yirmi metre ötede, otların arasından devasa bir yaratık yükseldi. Pullu derisi metalik bronz renginde parlıyordu, jilet gibi keskin dişleri uzun burnunu dolduruyordu. Altı bacağı toprağa saplanan kıvrık pençelerle sonlanıyordu.

Geminin gün batımına karşı uzak bir silüet olduğunu fark ettiğinde kalbi sıkıştı. Nasıl bu kadar uzaklaşmışlardı?

"Nina." Hızla çarpan kalbine rağmen sesini sabit tutmak için elinden geleni yaptı. "Git dediğimde doğruca gemiye koş."

Küçük kız titreyerek Felicity'nin bacağına tuttu. "Git, tatlım. Şimdi."

Nina hareket etmedi.

"Luxor'u bulun. Luxor'a koş."

Onun adını duyunca Nina otların arasından fırladı. Yırtıcı hayvanın kafası harekete doğru döndü, kasları onun peşinden sıçramak için gerildi.

"Hey!" Felicity kollarını salladı, sesi . " tarafa!"

Yaratığın sarı gözleri ona kilitlendi. Yönünü değiştirdi, sinsice yaklaşıyordu. Geri , umutsuzca silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Çimen ve çiçeklerden başka bir şey yoktu.

Topuğu bir şeye takıldı ve ayağı takıldı. Yırtıcı hayvan saldırdı.

Yeşil bir bulanıklık yanından geçti. Luxor yaratığın yan tarafına çarptı, ikisi de mor çimlere çakıldı.

Luxor ve yaratık yeşil ve bronz pullardan oluşan bir bulanıklık içinde çimenlerin üzerinde yuvarlanırken tökezleyerek geri çekildi. Luksor'un çenesini kırarak kaçışını izlerken kalbi küt küt atıyordu, bıçağı ölmekte olan güneş ışığında parlıyordu.

Yırtıcı hayvanın kuyruğu savruldu ama Luxor onu kendi yakaladı ve kaldıraç gücünü kullanarak kendini canavarın sırtına çevirdi. Bıçağı kafatasının arkasına saplandı ve zırhlı plakaların arasındaki tatlı noktayı buldu. Yaratık bir kez sarsıldı ve yere yığıldı.

Luxor tek bir hareketle ayağa kalktı, mor çim lekeleriyle kaplıydı ve üzerine koyu kan sıçramıştı. Gözleri öfkeyle parlayarak, kuyruğunu arkasından sallayarak ona doğru ilerledi ve kadın kendini geri çekilmekten alıkoyamadı.

"Nedenyaptısen dolaşmakuzakta?" o homurdandı. "I söyledi sen o tehlikeliydi!"

"Özür dilerim. Dikkat etmemiştim." Belli

ki etkilenmemişti, homurdandı.

"Her şeyin ne kadar güzel olduğu dikkatimi dağıttı," diye özür dileyerek ekledi. "Gemiden bu kadar uzaklaşmak istememiştim."

Kollarından tutarak onu daha yakına çekti. "Canavar sana dokundu mu? Canını yaktı mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Sen beni kurtardın."

"Felicity..." diye mırıldandı, sesi ayak parmaklarına kadar hissettiği alçak bir hırıltıydı.

Adamın başı ona doğru eğildi ve kadın daha da yaklaştı, dudakları içgüdüsel olarak ayrıldı. Adam inledi ve sonra ağzı onunkini kapladı, sıcak ve talepkâr. Dili, teninin geri kalanı gibi dokulu ve lezzetli bir sürtünme yaratarak kadının ağzının içinde gezindi. Kuyruğu beline dolandı ve onu vücuduna daha sıkı çekti. Kendini desteklemek için otomatik olarak ellerini göğsüne koydu, sonra teninin avuçlarının altında ıslak olduğunu fark etti.

Geri çekildiğinde adamın yan tarafındaki yaradan kan damladığını gördü.

"Yaralanmışsın." Yarayı incelerken doktor içgüdüleri devreye girdi. "Gemiye. Şimdi."

"Bir şey değil-"

"Doktorunuzla tartışmayın." Elini tutarak onu gemiye doğru çekti. "O pençeler herhangi bir şey taşıyor olabilir. Antiseptik ve uygun bandajlamaya ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı. "Seni neredeyse kaybediyordum."

Elini hayalet gibi yüzüne dokundurdu. Kuyruğu tekrar beline dolandı ve meme uçları etine bastırdıkça sivrildi.

"Önce bandajlar," dedi nefes nefese.

İnledi ama onu gemiye geri götürmesine izin verdi. Yürürlerken kuyruğu onun beline dolanmaya devam etti ve bunun ne kadar doğru bir his olduğunu düşünmemeye çalıştı.

ALTINCI BÖLÜM

L Gemiye döndüklerinde uxor'un nabzı kulaklarında gümbürdedi. Yanındaki yara yanıyordu ama bu acı, onu tekrar kendine çekme ihtiyacının yanında soluk kalıyordu. Kuyruğu hüsrana uğramış bir arzuyla seğiriyordu. Cire öpüşmezdi ama yine de onun dudaklarına dokunmayı her zamankinden daha çok arzuluyordu.

"Yara bandajlandığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Başını salladı, sesine güvenmiyordu. Gemiye doğru yüklü bir sessizlik içinde yürüdüler, kuyruğu koruyucu bir şekilde onun beline dolanmıştı. Metal gövde gezegenin altın rengi güneş ışığında parıldıyordu.

Carla açık kapakta durmuş, bir elinde güç bağlantısına benzeyen bir şeyi, diğerinde de bir İngiliz anahtarını tutuyordu. Yüzü solgun ama kararlıydı.

"Tanrı'ya şükür." Derme çatma silahları indirdi. "Kükremeleri duyduk-"

Nina yanından geçerken bir hareket bulanıklığı önünü kesti. Küçük kız ona doğru atılırken yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Yarasından gelen protestoyu görmezden gelerek onu otomatik olarak yakaladı. Nina gömüldü

Yüzünü adamın göğsüne dayadı, minik parmaklarıyla gömleğini kavradı. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Şşşt, ufaklık."

Felicity'ye çaresiz bir bakış atarak onun sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. O da kolunu çocuğa doladı ve güven verici sözler mırıldandı.

"Çok korkmuştu." Carla'nın sesi yumuşaktı. "Onu rahatlatmama izin vermedi."

Boğazı düğümlendi. Yıllarını kendi etrafına duvarlar örerek geçirmişti ama bu küçük insan duvarları delip geçmişti. Saçlarını okşarken kuyruğu onun küçük bedeninin etrafında kıvrıldı.

"Ben buradayım Nina. Güvendeyiz."

Kelimeler diline yabancı geliyordu ama ağlaması yavaş yavaş azaldı. Yüzünü o çok akıllı gözleriyle incelemek için geri çekildi, sonra titreyen eliyle yan tarafındaki kana dokundu.

"Sadece bir çizik." Parmaklarını nazikçe yakaladı. "Doktor Felicity bunu düzeltecektir."

Felicity sesi titreyerek, "Evet, öyle yapacağım," dedi. "Hadi içeri girelim."

Yatak platformlarından birine oturdu, Nina hâlâ ona yapışıyordu. Küçük bedeni göğsünde titriyordu ve koruyucu içgüdüleri alevlendi. Paralı askerler ve yağmacılarla gözünü kırpmadan yüzleşmişti ama bu çocuğun sıkıntısı savunmasını bir plazma bıçağı gibi delip geçmişti.

"O yarayı kontrol etmem gerek." Felicity geminin sağlık çantasından malzemeleri çıkardı ama o başını salladı.

"Bize bir dakika verin."

Başını salladı ve yanına oturdu, Nina ona sarılmıştı, nefes alış verişini yavaş yavaş düzene giriyordu. İç çekip ürperdiğinde, yüzüne bakmak için çenesini kaldırdı.

"Daha iyi misin?" Kadın başını salladığında, adam onun yanağındaki son gözyaşını da sildi. "Güzel. Şimdi Doktor Felicity benimle ilgilenirken Carla'yla bekleyebilir misin?"

Başını sallayıp aşağı kaymadan önce o karanlık gözler onun yüzünü inceledi.

"Mahremiyet paneli var," dedi Felicity malzeme tepsisine uzanırken sessizce. "Kanın onu rahatsız etmesini istemiyorum."

Başını salladı ve yarayı kapattı, sonra tekrar yanına oturdu. Soğuk parmakları şaşırtıcı bir nezaketle yarayı yokladı. Acıya rağmen vücudu onun dokunuşuna karşılık verdi. Kuyruğu tedirginlik içinde bir kıvrılıp bir açılıyordu.

"Derin ama temiz." Yarayı pratik bir verimlilikle temizledi. "Şanslısın, büyük damarların zarar görmemiş."

Antiseptik canını yaktı ama onun yerine hareketlerine odaklandı. Elleri sabit ve emindi, onu etkileyen bir beceri sergiliyordu. Dermal dolguyu uygulamak için yaklaştığında, nefesi derisinde gezindi ve nabızı hızlandı.

Gözleri önce adamın yüzüne, sonra göğsüne kaydı. Hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi. Biliyordu. Elbette biliyordu - kaslarının gerginliğinden, teninden yayılan sıcaklıktan, kuyruğunun kendi isteğiyle ona doğru kıvrılmasından çekiciliği belliydi. Pantolonunu zorlayan ereksiyondan bahsetmiyorum bile.

Boğazını temizledi. "Neredeyse bitti."

Son bandaj da derisinin üzerinde kayıyordu ama parmakları geri çekilmedi. Sargının kenarlarında gezinerek kızgın teninin üzerinde gezindiler. Tüy kadar hafif temasla nefesi kesildi.

Avucunu göğsüne bastırdı ve kontrolünün son ipleri de koptu. Kuyruğu kızın beline dolandı ve onu

Yaklařtı. Nefes nefese kalmıřtı; yumuřak, nefes nefese bir sestı ve adamın kanına ateř dūřırmūřtı.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağızını tekrar onunkine yapıştırdı. Kahretsin, bu sefer tadı daha da güzeldi, tatlı, mükemmel. Elleri kızın saçlarına kayarak öpücüğü derinleştirmek için başını eğdi ve kız da istekle karşılık verdi. Bobby Carla'ya bir şeyler söyleyip onları diğerlerinden ayıran panelin kâğıt inceliğinde olduğunu hatırlattığında onu platforma doğru itmek üzereydi. Göğsü kabararak ayrıldı.

Dudakları şışmış, gözleri arzuyla kararmıştı. Arkasına yaslanmadan önce ellerini son bir kez adamın göğsünde gezdirdi.

"Dinlenmen gerek." Sesi boğuktu. "Doktorun emri - yatakta kal."

Kuyruğu isteksizce kızın belinden çözüldü. Onu geri çekmek, başladıkları şeye devam etmek istiyordu ama yalnız değillerdi. Ayağa kalkıp gitmeden önce son bir kez parmaklarını onun göğsünde gezdirdi.

Bir an sonra Nina'nın karanlık başı perdenin arkasından göründü. Adam ona gülümsediğinde, Nina onun yanındaki platforma tırmandı.

Kız göğsüne yaslanırken kuyruğu kızın küçük bedeninin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. Kızın gözlerindeki güven onun içinde derinlerde bir şeyleri delip geçti. Çoğu yetişkin onun görünüşünden ürkerken, işte bu küçük insan çocuğu korkmadan ona doğru kıvrılıyordu.

Kısa bir süre sonra Felicity elinde bir tepsi yemekle döndüğünde perde yeniden hışırdadı.

"Gemi bu gece için kilitlendi." Tepsiyi onun yanına koydu, gülümsemesi sıcaktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı. Nina tepsideki kuru meyveleri dikkatle inceledi ve o da bir parça seçmesine yardım etti.

Felicity yanlarına oturdu ama yiyecek bir şey almadı. Onun yerine ellerine baktı, elini ellerinin üzerine koyana kadar parmakları gergin bir şekilde birbirine dolandı.

"Çok özür dilerim," diye kaçırdı. "Gemiden fazla uzaklaşmamam konusunda beni uyardığını biliyorum. Ben sadece Nina'nın biraz eğlenmesini istedim. Bir anlığına normal hissetmesini. Ama sen haklıydın. Daha dikkatli olmalıyım."

"Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum, t'davi."

"Hâlâ üzgünüm." Parmakları elinin altından dönerek onunkini kavradı. "T'davi?"

Sevgi sözcüğü istemeden ağzından kaçmıştı ama geri almak istemediğini fark etti.

"İyileştiren kişi demek." "Doktor

gibi mi demek istiyorsun?"

Bu fiziksel iyileşmeden çok daha fazlasını ifade ediyordu ama cevabını kabul etti.

Nina endişeyle onun yüzünden Felicity'ninkine baktı, sonra ona meyvesinden bir ısırık uzattı. Adam kabul ediyormuş gibi yaptı, parmaklarını kemirdi ve kıkırdamasına neden oldu. Gözlerindeki endişe kayboldu ve başka bir meyve parçasına uzandı. Adamın göğsü onun paylaşmaktan duyduğu masum sevinçle sızladı. Kendi çocukluk yemekleri, ailesinin malikânesinin büyük yemek salonunda yapılan resmi işlerdi. Pahalı kapların ithal tabaklara çarpması dışında sessizdi.

Yemeklerini bitirdiklerinde Felicity usulca, "Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedi ve kuyruğu seğirdi.

"Kızıl Ölüm'den önce bile etrafımda çok fazla çocuk yoktu." Sözler yavaşça geldi, unutmayı tercih ettiği anıları canlandırdı. "Ailem çok... resmiydi."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Öyleydi." Kendisine yaslanmış Nina'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yerinden kaydı. "Ailemin dikkatini çekmek için her şeyi denedim. Kırdım

şeyler. Kavgalar başlattım. Derslerimi ekdim." Acı bir kahkaha attı. "Tüm bunlar beni savaşçı eğitimine gönderdi."

Parmakları adamın yara izlerinden birinin üzerinde gezindi. "Kaç ?"

"On iki devre." Kadının elini tuttu ve hâlâ teninde tutuyordu. "Orada daha kötüydüm. Her şeyi sorguladım. Hiçbir anlam ifade etmeyen kurallara uymayı reddettim. Eğitimcilerin gözdeleleri arasında güçlü düşmanlar edindim."

Daha sonra ona musallat olmak için geri gelen düşmanlar. "Sen sadece bir çocuktun."

"Onlara değil." Eski öfke su yüzüne çıktı; ailesine, onu şekillendiren katı sisteme. "Statü onlar için her şey demekti. Ben hizaya gelmeyen bir hayal kırıklığıydım."

Nina uykusunda kıpırdandı ve onun sesi yumuşadı. "Eğlenceye yer yoktu. Bağ kurmak için. Her şey görev ve görünüşle ilgiliydi."

Felicity'nin gözlerinde acımadan ziyade anlayış vardı. "Bu yüzden mi gittin?"

"Bir kısmı," dedi dürüstçe, ama geri kalanını ona söylemeye cesaret edemedi. "Çocukluğun nasıldı?"

"Normal, sanırım. Annem hastalanana kadar yeterince mutluydum. Lauren bana yardım etmek için yanımdaydı - Nina'dan çok da büyük olmadığımızdan beri arkadaşız."

"Bunu yaşadığınıza sevindim. Bana ondan bahset."

Yaşadıkları bazı maceraları anımsayarak gülümsedi. Bazıları ona anlamlı gelmiyordu ama mutluluğu anlamlıydı. Sözleri yumuşadı, başı adamın omzuna yaslandı. Nefesi eşitlendi, tenine sıcak bir şekilde değdi. Saçlarının tatlı kokusu burun deliklerini doldurdu; o kadar sıcak ve canlıydı ki, gemisindeki havanın tanıdık metalik tınısından çok farklıydı.

Arkasına yaslandı, rahat etmesi için pozisyonunu dikkatlice ayarlarken, Nina diğer tarafına daha sıkı kıvrıldı, küçük bir eli göğsünde duruyordu. Kuyruğu, bastıramadığı bir içgüdüyle ikisinin üzerinde kıvrıldı. İkisinin ağırlığı göğsünü sızlatacak kadar doğru ve mükemmel hissettiriyordu.

Bir eş. Bir çocuk. Bu düşünce içini alev alev yaktı, şiddetli ve tehlikeliydi. Yıllarını etrafına duvarlar örerek geçirmiş, kimseye ihtiyaç duymamaya karar vermişti. Ama işte buradaydılar, hiç denemeden tüm savunmaları aşıyorlardı.

Parmakları Felicity'nin yanağını okşadı ve dağınık noktaların, yani çillerin izini sürdü. Çok yabancı ama yine de çok güzeldi. Nina kıpırdandı ama uyanmadı, daha da sokuldu. Nina uykusunda küçük bir ses çıkardı ve adam onu daha güvenli bir şekilde kucaklayarak tutuşunu ayarladı.

Bu asla uzun sürmezdi. O Cire'dı; ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin, kendi türünün dışında biriyle çiftleşemezdi.

Ve Felicity... gözden düşmüş bir savaşçının tüccara dönüşmesinden daha iyisini hak ediyordu. Güvenliği, istikrarı hak ediyordu. O ve Nina için gerçek bir yuva.

Yine de uyku onu çekerken, kendini gülümserken buldu. En azından şu an için, onlar onun koruması altındaydı. El üstünde tutacaktı.

Bu düşünce içini ısıtırken uykuya daldı, kalp atışları ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği bir ninni gibiydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra Felicity parmakları birbirine dolanarak küçük kokpitte volta atıyordu. Luxor'un yaraları iyileşmişti ve gemi hazırды. ama varış noktası konusunda anlaşılamadılar.

"Lauren şimdiye kadar her yerde olabilirdi. Beklediğimiz her gün onu bulmamızı zorlaştırıyor."

"Biliyorum, t'davi," dedi nazikçe. "Ama gemimin gelişmiş izleme sistemleri, silahları, uygun tıbbi tesisleri var-"

"Süslü ekipmanlar umurumda değil. Şimdi aramaya başlamalıyız."

Sözcükler niyet ettiğinden daha keskin çıktı ama adamın sempatik ifadesi değişmedi.

"Peki onu bulduğumuzda ne olacak? Bu gemi bu haliyle bize zor sığıyor. Onu nereye koyacağız?"

Tartışmak için ağzını açtı ama Carla kapı aralığından seslendi.

"O haklı. Bobby ve Nina'nın hareket etmek için alana ihtiyacı var. Ya Lauren'i bulduğumuzda yaralıysa? Sen bir doktorsun."

uygun tıbbi malzemeler."

Omuzları çöktü. Aklının mantıklı kısmı onların haklı olduğunu biliyordu ama Lauren'ın yalnız ve korkmuş olduğu düşüncesi kalbini sızlatıyordu. Yardımcı pilot koltuğuna çöktü, ellerini saçlarında gezdirdikten sonra iç çekti.

"Geminiz ne kadar uzakta?" diye sordu sessizce.

"Onu bıraktığım ticaret merkezine üç gün kaldı." Yüz ifadesi yumuşadı. "Sana söz veriyorum, gemimi alır almaz arkadaşını aramaya başlayacağız."

Kuyruğu bileğinin etrafında kıvrıldı, göğsünün çelişkili duygularla gerilmesine neden olan nazik bir baskı. Sesine güvenemeyerek başını salladı.

Elini ağzına götürdü, dudaklarını avucuna bastırdı ve bu beklenmedik şefkat karşısında içinden bir ürperti geçti. Adamın gözleri onunkilerle buluştu, sıcaklık ve anlayışla doluydu ve kadın kendini geri çekemedi.

Ticaret merkezine olan üç günlük yolculuk beklediğinden çok daha hızlı geçti. Artık otomatik pilot çalıştığına göre, Luxor gemide dolaşmakta özgürdü. Garip eşyalar içeren küçük bir kargo ambarına açılan gizli bir kapı keşfetti. Şüphesiz bir Ruijin kaptanının özel zulasıydı. Kaptan içindekileri metodik bir şekilde incelemeye başladığında bir anlık vicdan azabı çekmiş ama kaptan onu hemen vazgeçirmiş. Ruijin'in hepsiyle ilgili planları düşünüldüğünde, bu hiç de zor değildi.

Yanardöner bir parıltıyla ışıldayan ipek benzeri bir kargo şalı bulduğunda her şey daha da kolaylaştı. Nina'nın gözleri onu görünce parladı ve huşu içinde parmağıyla okşadı. Dikiş becerileri en iyi ihtimalle basitti ama Luxor böylesine güçlü bir savaşçı için şaşırtıcı bir maharetle iğne kullanıyordu. İkisi birlikte küçük kız için bir elbise dikmeyi başardılar. Nina'nın yeni elbisesinin içinde mutlu bir şekilde dönmesini izlemek onu sevinçle doldurdu.

Bobby de Carla'nın kendisi için hazırladığı tulumun modifiye edilmiş versiyonundan aynı derecede memnundu, kasıla kasıla etrafta dolaşıyor ve herkese bir blaster doğrultuyormuş gibi yapıyordu. Carla çocuğun başının üzerinden Luxor'la gülümsemelerini değiş tokuş etti. Çocuk yerde oturmuş, kuyruğunu ayaklarına dolamış, bir yandan da kumaşın geri kalanını karıştırıyordu.

"Bunlar ticaret içindi," diye homurdandı iyi huylu bir şekilde. "Giyinip kuşanmak için değil."

"Bazen en iyi şeyler beklenmedik yerlerden gelir."

Onun yanında diz çökmüş, çeşitli kumaş parçalarına hayranlıkla bakıyordu. Başka bir parçaya uzanırken parmakları onunkilere değdi ve kolunda karıncalanmalar meydana geldi. Adam ona bakarken gözleri kızarmıştı ve kızardığını biliyordu. Yırtıcı hayvanın saldırısından sonraki ateşli öpüşmelerden bu yana aralarındaki ilişki daha fazla ilerlememişti, gerçi mahremiyet olmadığı için yapabilecekleri pek bir şey de yoktu. Buna rağmen, sürekli olarak onun farkındaydı.

Ne zaman onun ulaşabileceği bir yere gelse, kuyruğunun her zaman vücudunun bir yerine dolanması hiç de yardımcı olmuyordu. Bu sefer ayağının etrafına dolanmıştı ve topuklarının üzerinde oturduğu için tehlikeli bir şekilde poposuna yakındı. Biraz kıpırdandı, ona yaklaştı ve omuzlarının gerildiğini gördü. Uzanıp kuyruğunu okşadı ve donup kaldığında ona masum bir bakış attı.

Belki de gemisinin özel bir yatak odası gibi başka avantajları da vardı. Bu düşünce kadının omurgasında hoş bir ürperti yarattı ve adam başını çevirdi. Gözleri karardı, kuyruğu ona doğru büküldü. Carla yüksek sesle boğazını temizledi ve dikkatini tekrar kumaşlara vererek kızardı. Adamın nefesinin altından hırladığını duydu ve gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

Kumaş, özellikle de ışığın açısına bağlı olarak maviden yeşile dönüşen bir uzunluğa rastladığında, hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

"Aman Tanrım, bundan muhteşem bir elbise olur."

"Gezegenden geliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bu renk gezegen sakinleri tarafından çok değerli. Onlar anaerik bir ırk, bir kraliçe tarafından yönetiliyorlar. Bu renk sana çok yakışıyor."

"Elbise yapımında pek iyi olmadığımı gördünüz, ama sanırım basit bir şeyler yapabilirim."

"Belki ?"

Carla kendisi için tuniğe dönüştürmekte olduğu şalı kaldırdı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. Muhtemelen bunu başarabilirdi.

Kumaşın uzunluğunu düzeltti, güzel malzemeden yapılmış bir elbise hayal etmeye çalıştı. Carla işine dönerken mırıldandı ve içini garip bir memnuniyet duygusu kapladı. Bobby'nin gevezelikleri ve Nina'nın dans ederken çıkardığı yumuşak ayak sesleriyle dolan küçük alan beklenmedik bir şekilde rahat hissettiriyordu. Luxor'un kuyruğu tekrar bileğine dolandı ve başını çevirdiğinde onun kendisine gülümsediğini gördü.

Aptal kalbi küt küt atmaya başladı. Aralarında bir gelecek olması mümkün değildi, bu ne kadar doğru hissettirirse hissetsin, ama yine de...

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonra adam boğazını temizledi.

"Sanırım Nina'nın elbisesinden, ona uygun bir bebek yapmaya yetecek kadar parça kaldı. Sence bundan hoşlanır mı?"

Boğazına bir yumru dolmak üzereydi ama başını sallamayı

başardı. "Sanırım buna bayılırdı."

Carla tuniğini bitirirken o da bebek üzerinde çalışmaya koyuldu. Yaptığı şeyi saklayabileceği hiçbir yer yoktu ve Nina kısa süre sonra onun ayaklarının dibine tünemiş, dikkatle onu izliyordu. Küçük düğümleri bağlayıp dikkatli dikişler atarken kuyruğu konsantrasyon içinde sallanıyordu.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı, derin sesi yumuşaktı.

Gülümseyen bir ağız yaratmak için son bir dikiş ekledi, sonra bebeği dikkatlice Nina'ya uzattı. Nina bebeği göğsüne bastırırken ona ısıltılı bir gülümseme verdi ve sonra kollarını onun boynuna doladı. Adam nazikçe sırtını sıvazladı, yüzü Nina'nın hiç görmediği kadar yumuşaktı.

Öğleden sonra Bobby için ata benzer bir yaratık yapmış, Carla da kendi kıyafetini tamamlamıştı. Sonunda şekillenmeye başlamış olmasına rağmen Carla hâlâ kendi kıyafetiyle uğraşıyordu.

"Elbiseniz üzerinde çalışmaktan mutluluk duyarım," dedi yumuşak bir sesle, kız kumaşa kaşlarını çätınca.

"Tüm zamanınızı dikiş dikerek geçirmek zorunda değilsiniz."

"Çok çeşitli başka aktiviteler mevcut değil," dedi kuru bir sesle ve kadın güldü.

"Dikiş dikmeyi nereden biliyorsun ki? Ailenin varlıklı olduğunu söylemiştin, bunun için hizmetçilerin yok muydu?"

Yüzü kapandı ve bir an için ona cevap vermeyeceğini düşündü.

"Ciresia'dan ilk ayrıldığımda hiç kredim yoktu. Mümkün olduğunca uzun süre dayanması için giysilerimi tamir etmeyi öğrendim."

Aklına yüzlerce soru geldi ama o daha sormadan adam konuyu akşam yemeğine çevirdi.

O gece Nina'yı yatağına yatırdılar. İyi geceler öpücüğünü vermek için eğildiklerinde küçük kız onlara mutlulukla gülümsedi, sonra yeni bebeğinin etrafına kıvrıldı ve ona sıkıca sarıldı.

"İyi geceler," diye fısıldadı Nina bebeğe, sesi zar zor duyuluyordu.

Kadın dondu kaldı ve ona şok olmuş bir bakış attı. Nina ilk kez konuşuyordu. Adam da en az onun kadar şaşkın görünüyordu ve küçük kız uykuya dalarken elini ağzına bastırarak gözyaşlarına karşı koydu.

Kuyruğu kızın beline dolanarak onu kendi tarafına çekti ve kız minnetle ona doğru eğildi.

"İyileşiyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Sanırım öyle." Başını kaldırıp ona baktı, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırıyordu. "Senin yüzünden."

"İkimiz yüzünden."

Başını salladı, sonra yüzünü onun göğsüne gömdü, teninin sıcaklığı ve vücudunun baharatlı kokusuyla rahatladı. Onu uzaklaştırmaya çalışmadı ama ihtiyacı olduğu sürece ona yaslanmasına izin verdi. Sonunda gözlerini sildi ve ona sulu bir gülümseme verdi.

"Teşekkür . Duygusallaştığım için özür dilerim."

"Hiç zor değil, t'davi." Kuyruğu onu biraz daha yaklaştırdı ve ona gülümsedi. "Ne zaman istersen seni rahatlatmaktan mutluluk duyarım."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi titrek bir kahkahayla, ama ona bakarken nabızı hızlandı.

Adamın başı kadınıninkine doğru eğildi ve kadın dudaklarını ayırarak ona doğru sallandı. Bobby'nin yanından gelen yüksek sesli bir horultu ona yalnız olmadıklarını hatırlattı ve kadın isteksizce onu itti. Bobby de aynı isteksizlikle ona izin verdi ve acıyan bir gülümsemeyle ona baktı.

"Onun yerine bir oyun oynayalım mı?"

Ona Shalax adında, parlak renkli parçaları karmaşık desenler halinde yerleştirmeyi içeren bir oyun öğretiyordu. Büyüleyici bir oyundu - öpücükleri kadar olmasa da- ve birkaç oyun oynadılar. Carla ilk iki oyunda onlara katıldı, sonra da oğlunun yanına yatmaya gitti.

"Sen de bu işte çok iyisin," dedi ve omuz silkti.

"Dostça bir oyunun bir anlamaya giden yolu ne kadar kolaylaştırabileceğini bilerseniz şaşırsınız. Ya da dostça olmayan bir oyunun bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir keresinde Kex Prime'da bir anlaşma yapmıştım," dedi bir taş yerleştirirken. "Yerel tüccar herhangi bir iş yapılmadan önce Shalax oynamakta ısrar etti. Kazanan sözleşmede bir avantaj elde etti."

"Ne oldu?" diye sordu.

"On dakika içinde üç raunt kazandıktan sonra adil bir fiyat teklif etmek için çok motive oldu diyelim." Gülümseyerek başını salladı. "Gerçi sonrasında yapılan kutlama beni neredeyse öldürüyordu. Onların zafer içkisi anlayışı bir teknenin boyasını söker."

"Ama sana çalmayı kim öğretti?" Yine

o kapalı bakış vardı.

"Bir... arkadaş. O sırada yapacak çok az şeyimiz vardı. Bir tur daha oynayalım mı?"

Konunun değişmesini kabul ederek başını salladı ama adamın geçmişine dair bu küçük bakışlar ilgisini çekmişti. Geçmişinin büyük bir kısmının mutlu geçmediğinden emindi ama adam bundan hiç bahsetmemişti.

Ertesi gece uykusuz bir şekilde geminin tavanına bakarken hâlâ onun gizemli geçmişini düşünüyordu. Ertesi gün Triguera'ya varacaklardı ve kendini yatak platformunda huzursuzca dönüp dururken buldu. Her şeyin değişmek üzere olduğuna dair huzursuz bir his vardı içinde.

Nina'nın sıcak bedeni onun yanına kıvrılmıştı, çocuğun düzenli nefes alış verişini onun hızla akan düşünceleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. Geminin motorlarının hafif uğultusu sessizliğin altını çiziyordu ve sonunda uyku girişiminden vazgeçti. Nina'nın elinden kurtuldu ve yalınayak kokpite doğru yürüdü.

Saldırıdan sonra geceyi birlikte geçirmiş olmalarına rağmen, daha sonra kokpitte uyuyacağını açıklamıştı. Birinin geminin sistemlerini her zaman izliyor olmasının daha güvenli olduğunu belirtmişti ama kız bunun daha çok uyku düzeninden kaynaklandığını hissediyordu. Birbirlerine uymayı başarmış olsalar da

Uyku platformunda, bütün gece ona bu kadar yakın olmak, geminin sınırlı mahremiyetinde başarabileceklerinden çok daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Pilot koltuğunda oturuyordu, uzun gövdesi yıldızların sonsuz genişliğine karşı silüet halindeydi. Kuyruğu bir kolçağın üzerine sarkmış, ucu hafifçe seğiriyordu.

"Uyuyamıyor musun?" Sesi alçaktı, diğerlerine dikkat ediyordu.

"Aklımda çok fazla şey var." Dizlerini yukarı çekerek yardımcı pilot koltuğuna yerleşti. "Ticaretten hoşlanıyor musun? Özgürlük? Bize anlattığın tüm o maceralar?"

Siyah gözleri yıldız ışığının noktacıklarını yansıtıyordu.

"Çoğu gün rutin. Fiyatlar üzerinde pazarlık. Gümrükçüleri atlatmak. Korsanlarla savaşmak." Durakladı. "Uzay sessizleşir. Bomboş."

Kabul aralarında asılı kaldı. Adamın profilini inceledi, geniş omuzlarındaki hafif sarkıklığa dikkat etti. Tüm gücüne ve yeteneğine rağmen, duruşunda savunmasız bir şeyler vardı.

"Burada tek başıma olmayı hayal bile edemiyorum," dedi usulca.

"Yalnızlığı hiçbir zaman umursamadım. Ama şimdi... Kendimi bir arkadaşımın olmasının nasıl bir şey olacağını merak ederken buluyorum." Kuyruğu ona doğru kıvrıldı. "Alanımı biriyle paylaşmak istemeyeli uzun zaman olmuştu."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Yüzü hâlâ ileriye dönüktü ve yıldızlara bakıyordu. Bu, kaçıp gitmek, onunla birlikte olmanın getireceği kaçınılmaz kalp ağrısından kaçınmak için mükemmel bir fırsattı ama bunu yapamadı.

Onun yerine kuyruğuna uzandı ve parmaklarını ince dokunun üzerinde gezdirdi. Adam yüzünü ona döndü ve kadının nefesi adamın gözlerindeki yoğunluğa takıldı.

Kararını tekrar gözden geçirmesine fırsat vermeden öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Sonra eli başının arkasına geldi ve başını döndüren bir açlıkla onu öpmeye başladı.

Muhtaç bir ses çıkardı ve onu kucağına çekti. Kuyruğu beline dolanarak onu kendine çekti, meme uçlarının sert tepeleri göğsüne sürtündü. Eli, ödünç aldığı giysilerin ince kumaşında ısı izleri bırakarak vücudunun üzerinde dolaştı. Başparmağı göğsünün alt tarafına dokunduğunda, kız onun ağzına karşı inledi

"Çok sessiz olmalısın, t'davi. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadı çılgınca ve adamın eli göğsünün etrafına dolanarak hafifçe sıktı.

Başı geriye düşerek boğazını ortaya çıkardı ve adam hemen bundan faydalanarak hassas etine sıcak, ıslak öpücükler kondurdu. Kız, adamın kollarında kıvranarak merkezindeki artan ağrıyı dindirmeye çalıştı ve adamın kuyruğunun ucu gömleğinin altından kayarak aşağıya inmeden önce karnının yumuşak derisini okşadı. Her dokunuş yeni hisler uyandırıyor, karnının alt kısmında lezzetli bir gerilim yaratıyordu.

Aleti külotuna ulaştığında altında sarsıldı, ama sonra kuyruğu külotun altından kaydı ve ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Kalın yumrulu uzunluk klitorisinin üzerinde kolayca kaydı ve tüm vücudu gerildi. Yumuşak bir şekilde homurdandı ve baskıyı artırdı. Gerginliğin arttığını hissedebiliyordu ve nefesi hızlı, çılgınca pantolonlardan kaçtı. Görüşü bulanıklaştı ve sanki bir şekilde onu kendisine daha da yaklaştıracakmış gibi ona sarıldı.

Kuyruğu tekrar şişmiş yumrunun üzerine sürtündüğünde, kız paramparça oldu ve çaresizce ona karşı nabız atmaya başladı. Ağlamasını bastırmak için ağzını onunkinin üzerine kapattı, kuyruğu kız titreyip göğsüne yığılana kadar onu okşamaya devam etti. Kuyruğu geri çekildi ve onu kucakladı.

Adamın kollarında, nefes alış veriş i yavaşlarken yüzü adamın boynuna yaslanmıştı.

"Artık uyuyabileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandı saçlarına karşı.

"Mmm. Peki ya sen?"

"Bunun ne yeri ne de zamanı."

Adamın sesinde garip bir tını vardı ama kız bunu çözemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Titrek bacaklarının üzerinde durmadan önce çenesine son bir öpücük kondurdu. Hızlıca tuvalete gitti, sonra Nina'nın etrafına kıvrıldı ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle hemen uykuya daldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Luxor küçük uçağı Triguera'nın kalın atmosferinde dikkatle yönlendirdi. Yanlış kimlik kodu programladığı konsolunda sabit bir şekilde yanıp sönüyordu - gerçekten kontrol eden hiç kimseyi kandıramayacak ucuz bir sahtecilik. Ama Triguera'da kimse kontrol etmezdi, bu da fark edilmekten kaçınmak isteyenler için bu kadar popüler bir liman olmasının nedenlerinden biriydi.

Çöl dünyasının kızıl tozu görüntü ekranının önünden girdap gibi geçerek gemiyi kapladı, tıpkı oraya inen her şeyi ve herkesi kaplayacağı gibi. Liman aşağıda yayılıyordu; yedek parçalardan et ticaretine kadar her şeyi barındıran iniş pistleri ve köhne yapılardan oluşan bir labirent. Burası güvenli bir yer değildi ve yolcularını düşündükçe kaşlarını çatı. Başka bir alternatifi olsaydı onları buraya getirmezdii ama gemisini kurtarmak onların rahatlığı kadar güvenliği için de gerekliydi.

"Bu kadar büyük olmasını beklemiyordum," dedi Felicity yardımcı pilot koltuğundan, Nina kucağında uyukluyordu. "Çok fazla gemi var."

Ve ona zarar verebilecek pek çok insan. Bu düşünceyle kuyruğu endişeyle kıvrıldı ama Granthar'a onları koruyacağına dair yemin etti.

"yapıldıkları metale değmiyor, ancak buradan öyle ya da böyle çok fazla kredi geçiyor."

Çoğu şüpheli işlemlerle yaratılmıştı. Bir başka suçluluk dalgasıyla daha savaştı ve yörüngelerini ayarlayarak, yükselen güneşe rağmen gölgelerin hâlâ yapıştığı daha küçük bir iniş alanının uzak köşesini hedefledi. İki terk edilmiş yük gemisinin arasına indiklerinde iniş destekleri inledi. Hantal formları küçük gemiyi gizlemeye yardımcı olacaktı ama burada uzun süre kalamazlardı. Şansları yaver giderse, kalmak zorunda kalmayacaklardı.

Motorları kapattı, herhangi bir hareket belirtisi için etrafı taradı ama her şey sessizdi. Zamanlamayı doğru hesaplamıştı. Sabahın bu saatinde limanda bulunanların çoğu hâlâ bir önceki gecenin yorgunluğunu atmaya çalışıyordu. Güvenli değildi - Triguera'da asla güvenli değildi - ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

"Gemim buradan birkaç mil ötede özel bir arazide. geçmeden önce hâlâ orada ve güvende olduğunu doğrulamam gerekiyor."

Gözleri büyüdü.

"Olmayabilir mi demek istiyorsun? Daha önce bu olasılıktan bahsetmemiştiniz."

"Bu çok küçük bir olasılık ama ben hazırlıklı olmayı öğrendim. Güvenliğinizi riske atmayacağım. Hiçbirinizin güvenliğini."

İniş alanından gelen bir hareket gözüne çarptı ve onun sadece bir liman işçisi olduğunu fark etmeden önce gerildi. *Lanet olsun*. Burada çok fazla göz vardı, yanlış gidebilecek çok fazla şey vardı. Tek başınayken bunu iş yapmanın bir bedeli olarak kabul ediyordu ama şimdi? Sinirleri gerilmişti, içgüdüleri Felicity ve diğerlerini bir an önce gezegenden çıkarması için bağıırıyordu.

Ayağa kalktı ve kargo ambarında saklı olan diğer silahlarla birlikte bıçağını da otomatik olarak kontrol etti. Birkaç tanesi tercih ettiğinden daha dekoratifti ama silahsız gitmekten daha iyiydi. Tam teçhizatlı silah takımını incelerken başını salladı.

"Bunların hepsini nasıl kullanacağını biliyor musun?" "Elbette."

"Çok korkutucu görünüyorsun."

"Güzel. Avlananlar zayıf görünenlerdir." Tereddüt etti, sonra kızın yanağının yumuşak tenini avuçladı. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum."

Kuyruğu onu daha yakına çekti ve öpmek için başını eğdi ama sonra Nina gözlerini kırıştıtarak uyandı. Her ne kadar dışisini öpmek istese de, küçük kız ona gülümseyip kollarını uzattığında bu kesintiden nasıl pişmanlık duyabilirdi ki?

"Yukarı."

Bir kelime daha. Felicity, Nina'yı alıp göğsünde silahlarla kaplı olmayan birkaç bölgeden birine dikkatlice yaslarken ona sulu bir gülümseme verdi.

"Günaydın ."

Umutla bir yanıt bekledi ama kız sadece minik kollarını boynuna doladı ve yanağından öptü. *Sabır*, diye hatırlattı kendine. Hazır olduğunda konuşacaktı. Felicity kolunun altında olduğu halde onu ana kabine geri taşıdı. Carla çoktan uyanmıştı ve sergilenen silahları incelerken ona endişeli bir bakış attı.

"Bunu yapmamız gerektiği konusunda hemfikir olduğumuzu biliyorum ama güvenli olduğundan emin misin?"

"aşınayım. Gereksiz riskler almayacağım."

Verdiği yanıtı tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama başıyla onayladı ve Nina'yı ondan aldı. Küçük kızın ağzı titredi ve onu geri almamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Hava kilidine doğru aceleyle ilerlemeden önce kuyruğunu hafifçe sıvazladı, Felicity hâlâ onun yanındaydı.

"İçeride kalın," diye emretti. "Ben gittikten sonra kilitleyin." "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı-"

"Buradaki yırtıcılar iki ayakları üzerinde yürür ve silah taşırlar. Sen gözünü kırpmadan seni ve Nina'yı satarlar."

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Lütfen dikkatli olun."

"Yapacağım."

Karşı koyamayarak onu kendine çekti ve yumuşak küçük ağzına çok hızlı bir öpücük kondurdu. Sonra kuyruğunu zorlayarak onu bıraktı ve sabahın tozlu havasına karıştı. Kilitlerin açıldığını duyar duymaz uzaklaştı, botları çatlak permakrete üzerinde sessizdi. Yakıtın, yıkanmamış bedenlerin ve kızarmış yiyeceklerin tanıdık kokusu iniş alanının ötesindeki geniş pazardan yayılıyordu.

Bir grup Sasani tüccarı, kristal vücutları ışığı yakalayıp ayaklarını sürüyerek geçti. Ana caddeden uzak durarak terk edilmiş gemilerin gölgelerinde kaldı. Cüssesi fazladan dikkat çekmeden yeterince göze çarpmasını sağlıyordu.

Pazar çoktan canlanmaya başlamıştı. Müşteriler dar koridorlardan geçmeye başlarken tüccarlar mallarını tozlu çizgili kumaş tentelerin altına seriyordu. Tüccarlardan birkaçı pazarlık ve harikalar vaat ederek ona seslendi ama o hepsini görmezden geldi. Küçük bir figür, ızgara etin kışkırtıcı kokusunu yayan portatif bir ızgaranın peşinden koştu ve midesi guruldadı, ama onu da görmezden geldi.

Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar iyiydi, Nina'nın prizmatik kelebeklerin uçuşmasına bayılacağını bilse de

Kafesleri, kanatları çoğu gemiden daha değerliydi. Felicity de galaksinin dört bir yanından gelen şifalı bitkileri sıra sıra dizen ot satıcılarından aynı derecede etkilenirdi. Belki bir gün onları başka bir pazara götürebilirdi...

Midesi sıkıştı. Başka bir gün olacak mıydı? Yoksa Felicity arkadaşını bulur bulmaz ikisini de kaybedecek miydi?

Kendini şimdiki zamana odaklanmaya zorlayarak, liman güvenliğinden bir devriye geçerken iki yiyecek tezgâhının arasına eğildi. Üniformaları temizdi, bu da birinin maaş bordrosunda oldukları anlamına geliyordu. En iyisi kimin olduğunu öğrenmekten kaçınmaktı.

İniş alanına giden tanıdık rotayı dolambaçlı duraklardan geçerek takip etti ve hızlı bir iş temposu tutturdu. Triguera'dan ne kadar erken ayrılırlarsa o kadar iyiydi.

Jiletli metal çitlerin arasından gemisinin tanıdık silüetini gördüğünde biraz rahatladı. Sağlam gemi rıhtımında hiç dokunulmadan, aynen bıraktığı gibi duruyordu. Liman başkanına gemiyi üç ay boyunca orada tutmaya yetecek kadar kredi ödemişti ama para Triguera'da her zaman güvenliği garanti etmiyordu.

Güvenlik kapısını açmak için retina taramasını kullanmak küçük bir riskti ama kimsenin onu bulmak için bu kadar çaresiz olduğunu sanmıyordu. Gemisinin çevresini dolaşarak gövdede herhangi bir kurcalama izi olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey yoktu. Tozda çizme izi yoktu. Yönünü gösteren hiçbir güvenlik kamerası yoktu. Komşu rıhtımlarda sadece paslı bir nakliye aracı ve eski bir mekik vardı - transferleri için mükemmel bir kılıf.

İki boşluk aşağıda boş bir rıhtım, uçağı indirmek için ideal bir nokta olabilirdi. Gemisine hızlı hareket edebilecek kadar yakın ama dikkat çekmeyecek kadar da uzaktı. Aralarındaki yol bol miktarda gölge ve siper sunuyordu.

Avucunu gemisinin tarayıcısına bastırdı. Kilit tıklayarak açıldı ve kimsenin güvenlik protokollerini kurcalamadığı doğrulandı. Geri dönüştürülmüş havanın, baharatların ve metalin tanıdık kokusu onu karşıladı

gemiye bindi ve rahat bir nefes aldı. Gemisi evine en yakın olan şeydi. Ama gemide kimsenin bulunmadığını teyit ederek boş alanlarda ilerlerken, garip bir şekilde boş hissetti. Uçağın sıkışık odalarına, Felicity'nin tatlı kokusunun ve Nina'nın kıkırdamalarının sürekli varlığına alışmıştı.

O yalnız bir varlıktı. Arkadaşa ihtiyacı yoktu. Yine de ticaret ve seyahat hayatına geri dönme fikri kendini yalnız ve boş hissettiriyordu. Hızlı bir sistem kontrolü yaparken kendine, *onları henüz kaybetmediğimi* hatırlattı. Güç seviyeleri normal. Motor çekirdeği kararlı. İzleme cihazı ya da böcek yok. Gemiye bir kez daha mühürlemeden önce küçük bir memnuniyetle başını salladı.

Pazardaki hareketlilik artmıştı ve artan endişesine rağmen uçağa geri dönmesi daha uzun sürdü. Transferi ne kadar erken yaparlarsa o kadar iyiydi. Pazarda sinsice dolaşan iki ayrı köle tüccarı görmüştü ve Felicity ya da Nina'ya yaklaştıkları düşüncesi kuyruğunu öfkeyle kamçılardı.

Tanıdık bir ses tozlu havada süzüldüğünde neredeyse el ilanına geri dönmüştü. *Lanet olsun*. Bir depo konteynerinin köşesinden hızla döndü ve Felicity'nin ellerini Turianlı bir tüccarın kanlı bacağının üzerinde pratik bir verimlilikle gezdirdiğini gördü. Erkeğin gri pulları kan kaybindan solmuştu, çene kemikleri her dokunuşta seğiriyordu.

Kızın zarar görmemiş olmasından duyduğu rahatlama öfkesini daha da artırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi. "Sana gemide söylemiştim."

"Neredeyse bitirdim." Derme çatma bir bandajı bağlarken başını kaldırıp bakmadı bile. "Gövdemize çarparak yere yığıldı. Bileşik bir kırığı var ama düzeltmeyi başardım."

"Burası tıbbi bir tesis değil. Kendini ifşa ediyorsun, Nina'yı ifşa ediyorsun-"

"Ben görevimi yapıyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı, o mavi gözler sabit ve gözünü kırpmadan bakıyordu. "Kan kaybından ölecekti."

Turianlı teşekkür sayılabilecek bir şeyler inledi ve öfkesinin bir kısmı azaldı. Kadının kendini tehlikeye atmasından ne kadar nefret etse de, yaralı birine yardım etme ihtiyacını anlıyordu. Elbette başkalarına yardım etmek için kendini riske atacaktı.

"Peki diğerleri?" Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı.

"Çocuklar Carla'nın yanında güvende. Dışarı çıkmadan önce bundan emin oldum." Ellerini bir beze sildi ve ona gülümsedi. "Ben bir doktorum, Luxor. Kapımızın önünde kan kaybından ölen birini görmezden gelemem."

Başını salladı ama kadın tekrar hastasının üzerine eğildiğinde kuyruğu seğirmeye başladı. Ağırlığını kaydırdı ve giderek artan bir tedirginlikle depoların arasındaki tozlu geçitleri taradı. Açıkta kaldıkları her an riski daha da artırıyordu.

Ayrıca Turian'ın onları izleme şeklinden de hoşlanmamıştı, çene kemikleri içgüdülerini harekete geçirecek şekilde tıkırdıyordu.

"Gitmemiz gerek. Şimdi."

Felicity'nin koluna uzandı ama Felicity onu çekti.

"Kanamamanın durduğundan emin olana kadar gitmiyorum." Ona göğsünün sıkışmasına neden olan sert bir bakış attı. "İki dakika daha."

Aniden başını salladı, omurgasını diken diken eden huzursuzluğa rağmen kendini sabırla beklemeye zorladı.

"İşte." Sonunda topuklarının üzerine oturdu ve Turian'a gülümsedi. "Uygun tıbbi bakıma ulaşana kadar idare eder."

Kız başka bir şey söyleyemeden kuyruğunu beline doladı ve onu ayağa kaldırdı.

"Gitme zamanı."

"Ama-"

"Hayır." Onu sıkıca yaralı uzaklaştırdı ve bedenini aralarında tuttu. Turianlı'nın gözleri onları takip etti, dakikalar önce ölmek üzere olan biri için fazlasıyla tetikteydi. "Bizi bekleyen çocuklarımız var. Unuttun mu?"

Dudağını ısırды, sonra başını salladı.

"Teşekkür ederim," diye seslendi erkek arkalarından, ama onu çoktan broşüre doğru götürüyordu.

"Paranoyaklaşıyorsun," diye itiraz etti.

"Dikkatli davranıyorum," diye homurdandı kapağı açarken. "O Turian kendi yarasından çok bizimle ilgileniyordu."

"Lütfen bana ders verme. Anlıyorum. Ama ona yardım etmeye çalışmalıyım."

Kızın sesindeki yorgunluğu duyabiliyordu ve iç çekerek, uçağa girdiklerinde kuyruğuyla ona özür dileyen bir sarılma hareketi yaptı. Daha fazlası için zaman yoktu. İçgüdüleri ona hareket etmesi için bağıırıyordu.

"Kemerlerinizi bağlayın," diye emretti aceleyle kontrollere giderken.

Motorlar hemen canlandı ve herkesin güvende olduğundan emin olmak hızlı bir kontrolden sonra uçağı yerden kaldırdı. Gemiye geniş bir kavis çizdirerek, onları izleyen gözlerin kafasını karıştıracak dolambaçlı bir yola soktu.

İleride, iki büyük geminin arasına sıkışmış boş rıhtım görünmeden önce birkaç kaçamak manevra daha yaptı. Mükemmel bir siper. Hazırladığı sahte kimlik bilgilerini ileterek uçağı aşağı indirdi. Otomatik sistem bunları sorgusuz sualsiz kabul etti - tipik Triguera verimliliğı.

İniş destekleri yumuşak bir gümbürtüyle yere indi ve motorları kapattı.

"Çabuk hareket etmeliyiz," dedi diğerlerine. "Gemim üç rıhtım ötede. Bana yakın durun ve sessiz olun."

Carla başını salladı, yüzü solgundu. Bobby'nin elini çoktan avucunun içine almıştı. Felicity, ona iri gözlerle bakan Nina'yı kucağına aldı. Saçlarını okşamak için uzandı ve onu rahatlatmaya çalıştı. Küçük bedenindeki gerginliği hissedebiliyordu ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Ama ona yalan söyleyemezdi, söyleyemezdi. Onu daha iyi hissettirmek için bile. Eğer bir şey olursa...

"Yakın dur," diye tekrarladı ve kapağı açtı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

F elicity'nin botları iniş pistinin sert yüzeyine yumuşak bir şekilde vurdu. Nina'nın kollarındaki ağırlığı artık tanıdık geliyordu, rahatlatıcıydı. Küçük kızın nefesi boynunu gıdıklarken, gözleri geniş ve meraklı bir şekilde etrafına bakındı.

Duman kokusu havada sürükleniyor, yakıt ve daha egzotik bir şeyin kokusuyla karışıyordu. Bir kalabalığın ve uyumsuz bir müzik aletinin boğuk seslerini duyabiliyordu ama kimseyi görmüyordu. Bazı büyük, hantal görünümlü gemiler ve çeşitli sandık yığınları dışında bölge ıssız görünüyordu.

Luxor onları gemilerin dibindeki gölgelerin arasından geçirdi, cüssesine rağmen şaşırtıcı bir sessizlikle hareket ediyordu, kuyruğu arkasında sallanıyordu. Az önceki sert sözleri yüzünden göğsü hâlâ ağrıyordu. O sadece ihtiyacı olan birine yardım etmeye çalışıyordu; bu onun kim olduğu ve ne yaptığı ile ilgiliydi. Onu hastasının yanından aceleyle uzaklaştırma şekli gururundan daha fazla incitmişti.

Etrafa bir kez daha baktıktan sonra yakındaki bir gemiye başını sallayınca durdular.

"O benim gemim."

Ne beklediğinden emin değildi ama bu, altı sağlam bacağın üzerine tünemiş küresel gövdeli, neredeyse böcek gibi bir gemi değildi. Gövdesi bir zamanlar parlak renkli olan ama şimdi solmuş ve yıpranmış karmaşık bir tasarımla kaplıydı.

"Neden bu kadar şişman?" Bobby sordu ve Luxor'un yüzü döndüğünden beri ilk kez aydınlandı.

"Yani eşyaları taşımak için çok yer var." "Peki ya insanlar?"

"Ve insanlar."

Çocuğun saçını karıştırdı, ardından kendisini takip etmeleri için başıyla işaret etti. Bacaklardan birinin yanında durarak avucunu bir kontrol paneline bastırdı. Geminin gövdesinde bir kapı açıldı ve uzun bir rampa aşağı indi.

"Kapının yanındaki kırmızı panel rampayı geri çekecektir. Gemiye biner binmez onu kullanın."

"Peki ya sen?" diye sordu.

"El ilanında yer alan ticaret mallarını almak niyetindeyim. Onlara ihtiyacımız olabilir."

İçini çekti ve Nina'yı Carla'ya uzattı. "Ben sana yardım ederim."

Onun itirazına aldırmadan ilana doğru geri dönmeye başladı.

"Kendini yine tehlikeye atıyorsun," diye hırladı ama kadın yürümeye devam etti.

"Her şeyi ne kadar çabuk alırsak o kadar çabuk ."

Sinirli bir homurtu çıkardı ama tartışmayı bıraktı. İyi oldu. Gemiye ne kadar çabuk dönerlerse, o kadar çabuk çelişkili duygularını çözebileceği bir yer bulabilirdi.

Her şeyi nakliye için çoktan hazırlamıştı. O üçüncü bir çantayı alırken, adam bir sandık ve iki çanta dolusu malı omuzladı. Onun taşımamasını istemediğini görebiliyordu ama bu, bir elini belindeki silah için serbest bırakabileceği anlamına geliyordu. Kuyruğunun sallanışından belli ki bir bela bekliyordu.

Geldiğinde neredeyse gemisine dönmek

üzereydiler. "Hey, doktor!"

Hastasının kendisine doğru topallayarak geldiğini görmek için otomatik olarak döndü. Hakkını vermeliydi; bacağında bileşik kırık olan birine göre oldukça hareketliydi.

Luxor'un kuyruğu kızın beline dolanarak onu kendine doğru çekti.

"Yürümeye devam et," diye homurdandı nefesinin altından, ama erkeğin sesindeki bir şey onu tereddüt ettirdi. Sesi çaresiz ve korkmuş geliyordu.

doğru yarım adım attı ve arkasındaki gölgelerden iki iri şekil belirdi, kıllı formları açıktı. Ruijin. Ellerindeki silahlar tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

"Cire'den uzak dur," diye biri. Eski hastası

ona sıırttı.

"Üzgünüm doktor. Ödül kadar iyiydi." "Ama ben sana

yardım ettim!"

Omuz silkti. "Ve bunu takdir ediyorum. Ama eğer yaşayacaksam, krediye ihtiyacım var."

Kahkahası tenini zımpara kağıdı gibi sıyırdı ve parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Tüccarın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlama dürtüsü dehşetiyle savaştı.

İkinci Ruijin silahıyla işaret ederek, "Kımıldayın," diye bağırdı.

Luxor'un varlığı sırtında yanıyordu, katı ve sıcak. Kuyruğu ayak bileğini okşadı; fısıltı gibi bir temas, hızla atan nabzını dengeledi. Ama sonra konuştu.

"Senin için değeri ne?"

Ne? Nabzı kulaklarına vurmaya başladı.

"Silahların bizde olduğunu unutmuş görünüyorsunuz." Ruijin, sivri sarı dişlerini göstererek alay etti.

"Ve ödülün kimde olduğunu unutmuş görünüyorsun." Kolunu tehditkâr bir hareketle kadının boğazına doladı. "İnsan dişilerin ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Tazmin edilmeyi hak ediyorum."

İhanet, herhangi bir cerrahi bıçaktan daha derin kesmişti. Bacakları titriyor, pes etmekle tehdit ediyordu. Tüm o sessiz konuşmalar, paylaşılan öpücükler, Nina'yı kucaklama şekli... yalanlar. Her an hesaplanmış mıydı?

Daha büyük olan Ruijin güldü.

"Görünüşe göre şöhretinin hakkını veriyorsun."

"Sadece iş." Luxor'un sözleri aralarına buz gibi düştü. "Kişisel bir şey değil."

Kollarını kendine doladı ve gözyaşlarına karşı koydu. Nina'nın yüzü gözünün önünden geçti; Luxor ona bebeği yaptığında gözlerindeki mutluluk. Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi?

"Ne kadar istiyorsun?"

Ona bakamıyordu. Birkaç saat önce çok sıcak görünen o siyah gözlerdeki soğuk hesaplamayı görmeye dayanamıyordu. Onun bir yük gibi değeri üzerinde pazarlık yaparken sıcak hava tenine baskı yapıyordu.

"Tamamdır."

Ruijin başını salladı ve bir torba dolusu krediyi Luxor'a fırlattı; avucuna çarpınca şingirdadı. Dizleri çökmek üzereydi ama sonra zihnine başka anılar doldu. Nina onun kucağında kıvrılmış, dikkatli elleri bebeğin minik elbisesini düzeltiyordu. Kaçışları sırasında kuyruğunun koruyucu bir şekilde beline dolanması. Yırtıcı hayvana karşı sert savunması.

Hayır. Bu gerçek değildi. Bir planı olmalıydı. İki Ruijin yaklaşırken, yüzündeki umudu göreceklerinden korkarak başını eğdi. Bir an için bile olsa ondan şüphe etmekle aptallık etmişti. Şimdi oynadığı oyun ne olursa olsun, onun yolundan gitmesi gerekiyordu.

"Mallara dikkat edin," diye söylendi Luxor, sesi Ruijin gemisinde olduğu kadar kibirliydi. "Hasar görmemiş hali daha değerli."

Ruijin ona doğru uzanırken, "Senin sorunun değil, Cire," diye alay etti.

Tam koluna dokunduğu anda, yeşil bir bulanıklık yanından geçti. Ruijin kopan uzvu yere çarptığında acı içinde inledi ve dizleri çöktü. Kıyafetlerine kan sıçradı.

Tıbbi içgüdüleri ona yardım etmesi için bağıırıyordu ama Luxor ikinci Ruijin'e doğru dönerken kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Hareketleri su gibi akıyordu; her vuruşu kesin ve ölümcüldü. Bıçak havayı yararken ışığı yakaladı. İkinci iri cüsseli beden, bir nefes daha alamadan yere yığıldı.

Luxor eski hastasına doğru ilerledi, o da duvara çarpana kadar geriye doğru debelendi. Luxor'un gölgesi üzerine düşerken gözleri dehşetle irileşti, bıçağından kan damlıyordu.

"Bekle." Kadın onun kolunu tuttu. Kordonlu kaslar parmaklarının altında gerildi ama adam durakladı. "O buna değmez. Gitmemiz gerek."

Bıçak sabit kaldı, gözleri titreyen erkeğin üzerinde sabitlendi. Ama sonra bıçağını indirirken kuyruğu hafifçe kadının beline dolandı.

"Haklısın." Sesi sert çıkmıştı. "Yeterince zaman kaybettik."

Adam düşürdükleri malzemeleri -bu sefer hepsini- alıp onu gemiye doğru aceleyle götürürken histerik bir hıçkırıkla boğuldu.

"Yaralandın mı?" İlerlerken vücudunu taradı, kuyruğu endişeyle onun üzerinde gezindi. "Sana dokunmasını engellemeye çalıştım."

"Bu benim kanım değil," başardı. "Ben iyiyim."

Başını salladı, omuzları gevşedi. Gemiye ayak basar basmaz kırmızı düğmeye bastı ve rampa geri çekildi. Adam malzemeleri bıraktı ve kadın da onu dar merdivenlerden yukarı, geminin tepesindeki dairesel kokpite kadar takip etti.

Etraflarını saran ekranlar , "Kemerlerinizi ," diye emretti.

Motorlar ayaklarının altında gürleyerek canlandı. Yardımcı pilot koltuğuna oturdu ve sorunsuzca havaya yükselirken titreyen parmaklarıyla emniyet kemerini bağladı. Uzay limanı altlarından kayıp gidiyor, gemiler ve binalardan oluşan yamalı bohça hızla küçülüyordu.

İletişim paneli öfkeli ciyaklamalar ve taleplerle patladı.

"47. Körfez'den izinsiz ayrılış! Derhal geri dönün ya da yüzleşin-"

Kuyruğu dışarı fırladı ve paneli tokatlayarak itirazları susturdu. Triguera'nın kaosunu geride bırakarak atmosferde yukarı doğru fırladıklarında ince ağzında hafif bir gülümseme .

"Takip etmeyecekler," dedi. "Çok fazla evrak işi ."

Titrek bir kahkaha attı, adrenalini yavaş yavaş azalıyordu. Başarmışlardı. En azından şimdilik güvendeydiler.

ONUNCU BÖLÜM

Luxor pilot koltuğunun tanıdık hatlarına geri döndü, Triguera arkasında bir zerreye kadar küçülürken kasları nihayet gevşedi Onları. Kontroller parmaklarının altında uğulduyordu; sağlam ve güvenilir. Gemisi en yeni model olmayabilirdi ama onun gemisiydi ve ona güvenebileceğini biliyordu.

Yardımcı pilot koltuğundaki sessizlik her geçen an daha da ağırlaşıyordu. Felicity'ye baktı, onun sert duruşunu ve gözlerini dikmiş önüne bakmasını fark etti. Kuyruğu seğirdi. Bu bakışı daha önce de görmüştü, genellikle onu yapmadığı bir şeyle suçlamadan hemen önce.

"İyi misin?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Boğazından boğuk bir ses kaçtı. Sonra bir tane daha. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, omuzları sessiz hıçkırıklarla titrerken midesi bulandı.

"Düşündüm ki-" Sesi kesildi. "Beni onlara satmayı teklif neredeyse inanacaktım-"

İtirafı onu bir bıçak gibi kesti ve irkildi. "Asla."

Islak yanaklarını temizledi.

"Biliyorum. Yani, . Ama o an için..." Taze gözyaşları döküldü.

Onu ağlarken görmeye dayanamıyordu. Kuyruğu onu nazikçe kucağına çekti ve o da göğsüne sokularak isteyerek boşaldı.

"Bana bak." Kız başını kaldırıp bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Sana asla ihanet etmem. Ya da Nina'ya. Herhangi birinize."

Uzandı ve yumuşak bir elini onun yüzüne koydu.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Yüzünü adamın boynuna bastırdı, gözyaşları adamın tenini ısıtıyordu.

"Sen haklıydın. Seni dinlemeli ve gemide kalmalıydım. Benim aptalca herkese yardım etme ihtiyacım-" Nefesi kesildi. "Seni tehlikeye attım. Seni öldürebilirlerdi."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Onun güvenliği için mi ağlıyordu? Ruijin'in onu satacağını düşünmesine izin verdikten sonra mı?

"Beni dinle." Çenesini kavrayarak yüzünü tekrar yukarı kaldırdı. "Merhametiniz aptalca değil. O tüccarın yardıma ihtiyacı vardı ve sen de yardım ettin. Çoğu insan yanından geçip giderdi."

"Ve bakın ne oldu."

"Bazen kötü insanlar kötü şeyler yapar. Bu sizin suçunuz değil. Yaptığın şey nazik ve özveriliydi; bu yönünden asla pişmanlık duyma. Bu zalimlik ve kayıtsızlık galaksisinde bile nezaket nadir bir hediyedir."

"Triguera'da bile mi?" Gülümsemeyi başardı.

"Özellikle Triguera'da."

Uzun bir süre ona baktı, eli göğsünden yukarı kayarak kalbinin üzerinde dururken mavi gözleri yumuşadı.

"Kızgın değil misin?"

"Sana mı? Asla." Sesindeki inanç onu bile şaşırtmıştı. "Yine de bir dahaki sefere daha güvenli bir yere gidene kadar bekle."

Gülüşü sulu ama gerçektir ve göğsündeki sıkı bir şey bu sesle gevşedi.

Başını eğdi ve onu öptü, her zamanki tatlılığına karışan gözyaşlarının tuzunu tattı. Kadın kendini ona doğru bastırarak öpücüğü derinleştirdi. Dili dudaklarının arasından kayarak ağzını okşadı ve son gerginliği de buharlaştı. Kadının vücudundaki sıcaklık adamın arzusunu ateşledi ve onu daha da yakınına çekerek sikiinin sert çıkıntısını hissetmesini sağladı. Kızın kolları karşılık olarak onun etrafında sıkılaştı. Onu istiyordu. Bu baş döndürücü bir farkındalıktı.

-Ama şu anda keşfedebilecekleri bir şey değil.

İsteksizce geri çekildi ve kızın göz kapakları aralanırken kızarmış yüzüne gülümsedi. Bu manzara onu tekrar kendine çekmek için can atmasına neden oldu ama bir söz vermişti.

"Arkadaşını bulmana yardım edeceğime söz verdim. Bir rota belirlemem gerekiyor." "Nereye?"

"Birkaç olasılık var. Birincisi Ruijin gemisinin sizi aldığı yere geri dönmek ve o bölgeyi araştırmak olabilir. Ancak kaçış kapsülünün hâlâ orada olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyorum. En yakın güvenli varış noktasına gitmeye programlanmışlardır."

Yavaşça başını salladı.

"Bu mantıklı. Diğer seçenekler neler?"

Ona bir sonraki olasılığı vermekten nefret ediyordu ama onuru bunu görmezden gelmesine izin vermezdi.

"Devriye bu sektörde üsler bulunduruyor." Kelimeler boğazında taş gibi düğümlendi. "Lauren hakkında bilgi sahibi olabilirler. Ayrıca Dünya'ya dönmenize de yardımcı olabilirler," diye ekledi isteksizce.

"Devriye mi?" Parmakları hâlâ adamın çenesine dayanıyordu.

"Konfedere Gezegenler Devriyesi. Yasalarımızı uygulamaktan sorumludurlar." Kuyruğu refleks olarak onun beline dolandı. "Sizinle gelemedim - ticaret faaliyetlerim tam olarak... onaylanmış değil. Ama sizinki gibi durumlarla başa çıkabilecek donanımına sahipler."

Sesini sabit ve profesyonel tuttu, ancak onu bir devriye üssünde bırakma düşüncesi göğsünün daralmasına neden oldu. Bu mantıklı bir seçimdi. Güvenli seçim. Gözden düşmüş bir Cire tüccarıyla geçireceği bir hayattan daha iyisini hak ediyordu.

Ama mantık, onun cevabını beklerken kalbinin çarpmasına engel olamadı. Mavi gözleri onunkileri tuttu, düşünceli ve düşünceliydi.

"Diğer seçenek nedir?"

"Bulunduğunuz yere nispeten yakın Trevelor adında bir gezegen var. Burası bir nevi sığınak gezegen. Kızıl Ölüm'den çok az zarar görmüşler ve yeni gelenlere kucak açmışlar." Sesini nötr tutmaya dikkat ederek sandalyesinde kaydı. "Birçok tür oraya yerleşti."

"Bir mülteci gezegeni mi?"

"Bir dereceye kadar, ama aynı zamanda bir ticaret merkezi - meşru bir ticaret merkezi. Sonuç olarak, gezginler sürekli buradan geçer. Eğer Lauren bu sektörde bir yere düştüyse, Trevelor'dan birileri bir şeyler duymuş olabilir."

Başını eğdi, düşünüyordu. "Orada güvende olur muyuz?" 'Biz'

kelimesi kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu.

"Her yerde tehlike var," dedi dürüstçe. "Ama burası barışçıl bir gezegen ve yasalarını uyguluyorlar."

"O zaman bence Trevelor kulağa mükemmel geliyor." Kadın gülümsedi ve adamın göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

Koordinatları programladı, içini bir rahatlama kapladı. Onu yanında tutamayacağını biliyordu -hatta bunu istememeliydi bile- ama onunla, Nina'yla daha fazla zaman geçirme düşüncesi... Kuyruğu kendi isteğiyle Nina'nın bileğine dolandı.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

Parmakları adamın omzuna indi ve dokunuşuyla adamın teni karıncalandı.

"Üç gün, belki dört." Yönlerini ayarladı, onun yanındaki bedeninin sıcaklığından ziyade kontrollere odaklanmaya çalışıyordu. "Önce bir ikmal molası vermemiz gerekecek."

"Daha fazla malzeme mi?"

"Yiyecek. Yakıt. Triguera'da stok yapmak istemiştim. Risklere rağmen ya da belki de riskler yüzünden oradaki malzemeler ucuz. Ama planlar değişti."

"Aptallığım yüzünden."

Kadının eli adamın omzundan düştü ve adam kadının beline doladığı kuyruğunu sıkılaştırdı.

"Kes şunu."

Onu tekrar öptü, kalbi bu öpücükle savaşın hiç başaramadığı bir şekilde çarpıyordu. Sonunda başını kaldırdığında, kızın gözleri yumuşak ve odaklanmamıştı.

"Merhametin aptalca değil, t'davi," diye mırıldandı. "Bu senin kim olduğun."

Parmakları nazikçe adamın kafa derisindeki çıkıntıların izini sürdü.

"kadar alaycı değilsin."

Kadının sözleri göğsünü ağrıttı ama hafifçe cevap vermek için elinden geleni yaptı. "Kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var."

Konsoldaki navigasyon haritalarını açtı, yakındaki ikmal noktalarını incelerken iyi ruh hali buharlaşıyordu. İçini çektiğinde, ekranı görmek için kucağına kaydı ve ereksiyonu boyunca kayan yumuşak küçük kıcının hissi neredeyse onu bir sonraki hamlelerine razı etmeye yetti. Neredeyse.

"Bir sorun mu var?"

"Draxus Moon." Tek parmağıyla rotayı takip etti. "Burası bizim en yakın ikmal noktamız. Oradaki üs Venma adında bir kadın tarafından yönetiliyor."

Ses tonunu nötr tutmaya çalışmasına rağmen, kız ona tuhaf bir bakış attı.

"Bir geçmiş seziyorum."

"Zor biri olabiliyor. En son oraya gittiğimde, bir sevkiyatta ona eksik ödeme yaptığımı iddia etmeye çalıştı. 'Araştırırken' beni üç gün boyunca cezalı tuttu."

Hatırlayınca kaşlarını çatı. O gergin pazarlıkların anısı derisinin karıncalanmasına neden olmuştu. Venma kurnazdı, acımasızdı ve tekliflerini reddettikten sonra ondan hiç hoşlanmamıştı. Ama erzağa ihtiyaçları vardı ve bir sonraki en yakın liman yollarından iki gün uzaktaydı.

"Bunu yapabilir mi?"

"Ne yazık ki evet. Üs üzerinde tekeli var ve bunu acımasızca kullanıyor." Başını iki yana salladı. "Ama yine de en iyi seçeneğimiz bu. Sıkı bir pazarlık yapıyor ama her zaman sözünü tutuyor ve canlı varlıkların ticaretine izin vermiyor. Ruijin bizi orada takip etmeyecektir."

Yeni rotayı belirledi ve sonra kalçalarını sıkıca kavradı. Kadının kıvrımlarını parmaklarının altında hissetmek sikiinin her yerinde zonklamasına neden oldu.

Tekrar.

"Diğerlerini kontrol etmeden önce gidip temizlenmelisin. Kulübem hemen aşağıda ve kıyafetlerimden istediğinizi alabilirsiniz."

Bakışları kan lekeli giysilerine kaydı. İçini bir ürperti kapladı.

"Haklısın. Nina'nın bunu görmesini istemiyorum."

Ayağa kalkmasına yardım etti. En iyi niyetine rağmen, elleri kadının kalçalarında kaldı ve kadın ondan uzaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Bu gemide kaç kamara var?" diye sordu.

"Üç tane. Benim kamaram, bir misafir kamarası ve bir mürettebat kamarası." Diğer kamaralar hiç dolu değildi. "Sen ve Nina benim kamaramı alacaksınız elbette. Carla ve Bobby misafir kamarasını alabilir."

Eli bir kez daha beline dolanmış olan kuyruğunu buldu ve hassas ucunu okşarken neredeyse inleyecekti.

"Kulübeyi bizimle paylaşmayı mı planlıyorsun?"

"Ben... paylaşmamalıyım."

Kavrayışı sıkılaştı, kuyruğunu onu ürperten yumuşak ritmik bir hareketle sıktı.

"Bu bir hayır değil," diye fısıldadı.

Onurlu bir savaşçı bunu reddederdi. Onlar için bir gelecek yoktu. Ama karşısında duran, baştan çıkarıcı dudaklarıyla ona gülümseyen kadına baktığında, bunu yapmaya cesaret edemedi.

"Bunu... düşüneceğim."

Büyük bir şaşkınlıkla kuyruğunu ağzına götürdü ve ucuna hızlı bir öpücük , dili kuyruğa değdi. Zevk fişkırdı

O kadar hızlı sallanıyordu ki, elleri kadının kalçalarında sıkılaştı. "Bu iyi," dedi usulca, sonra döndü ve kokpitten çıktı.

Kalbi hâlâ hızla çarpıyor ve siki zonkluyordu. Kadının tadı hâlâ dudaklarındaydı. Kuyruğu, kızın ağzının değdiği yerde zonkluyordu.

Sikeyim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

A Kesinlikle hayır."

Felicity ağırlığını değiştirdi ve gözlerini çarpıcı adama dikmemeye çalıştı.

uzaylı dişi yollarını kesiyordu. Venma neredeyse Luxor kadar uzundu, gümüşi pulları Luxor'a dik dik bakarken ışığı yakalıyordu. Dört kolunu evrensel bir reddetme jestiyle göğsünün üzerinde kavuşturmıştı. Çıplak göğsü. Dişi, Luxor'un giydiği türden bir silah koşum takımı giyyordu ve dört göğsünü de çıplak bırakıyordu.

"Basit bir istek," dedi Luxor sakince, ama kuyruğundan aşağıya inen ince dalgalanmayı görebiliyordu. Göründüğü kadar rahat değıldi. "İhtiyacımız olan malzemeler sizde var. Bende de kredi ve ticaret malları var."

"Bazı malzemelerimiz var," diye düzeltti Venma. "Ama yakıtım az ve bunu sizin için harcamaya hiç niyetim yok."

"Bugün geç saatlerde gelmesi gereken başka bir gemi yok mu? O teslimata dahil edebilirsiniz."

"İlgilenmiyorum." Venma'nın menekşe rengi gözleri Felicity'ye kaydı. "Gördüğüm kadarıyla ilginç bir kargo almışsınız."

Kargo olarak anılmaktan dolayı boynuna bir sıcaklık yayıldı ama ifadesini nötr tuttu. Venma'nın arkasındaki ticaret merkezi hareketliydi, her şekil ve büyüklükteki uzaylılar kargo taşıyor ve mallar üzerinde pazarlık yapıyordu ve bu malzemelere ihtiyaçları vardı.

"Gemide çocuklarımız var," dedi ve Luxor'un kuyruğunun uyarı fiskesine rağmen bir adım öne çıktı. "Elbette inkâr etmeyeceksiniz-"

"Limanımda istediğim her şeyi reddederim." Venma'nın pulları dalgalanarak büyüleyici desenler oluşturdu. "Luxor yaptıklarından sonra buraya gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

"Tam olarak ne yaptı?" Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı.

"Beni kandırdı." Venma'nın gözleri Luxor'a dik dik bakarken kısıldı.

"Hayır, yapmadım," dedi, sesi düzdü. "Sözde müfettişinizin bir sahtekâr olduğunu çok iyi biliyorsunuz. O seni kandırdı, beni değil."

"O zaman böyle bir iddiada

bulunmamıştınız." Tiksintiyle homurdandı.

"Bu şartlar altında bir anlamı yok gibi görünüyordu. Beni dinlemeye hazır değildiniz."

Venma'nın pulları daha koyu bir gümüş rengine büründü ama sonra kollarından birini açtı ve umursamaz bir tavırla el salladı.

"Artık çok geç. Ayımdan defol, Luxor."

Lanet olsun. Bu onları hiçbir yere götürmüyordu. Ticaret merkezini bir kez daha hızlıca taradı ve bu kez tıbbi bakımın olmadığını fark etti. Zayıf, gri bir erkek sağ bacağını tutarak topallayarak geçti. Bir sandık yığınının yanında genç bir uzaylı kirli bir bezi sızan bir yaraya bastırıyordu. Bir erkek işçi üç koluyla kutuları kaldırmaya çalışırken, dördüncü kolu gevşek ve şişmiş bir şekilde sarkıyordu. Bileğinden yukarı doğru süzülen renk değişikliği çok şey anlatıyordu.

"Ben bir doktorum." M¼cadele eden erkeği işaret etti. "Ona yardım edebilirim."

"Diğer t¼rleri tedavi etmek hakkında ne biliyorsun?" Venma k¼ę¼mseyerek sordu.

"Çalışanın ciddi bir enfeksiyonla m¼cadele ettiğini g¼rmek için yeterli. Yayılma şekli bakteriyel tutulumu g¼steriyor. Uygun tedavi yapılmazsa, birkaç g¼n içinde o uzvunu kaybedecek."

İşçi dondu kaldı, sağlam kollarıyla yaralı olanı korumaya çalıştı. Venma'nın başı ¼nce ona, sonra da Felicity'ye d¼nd¼.

"Ve onu iyileştirebileceğini mi iddia ediyorsun?" Venma'nın sesi tehlikeli bir ton taşıyordu.

"Deneyebilirim. En azından enfeksiyonu durdurabilir ve kola doğal yollardan iyileşme şansı verebilirim." O soğuk menekşe g¼zlerle sabit bir şekilde karşılaştı. "Ona yardım etmeme izin verin. Tek istediğim bu."

Luxor onun yanında gerilmişti ama sessiz kaldı ve Venma sonunda isteksizce başını salladı.

"Pekala. Siz onunla ilgilenirken ben de durumu değerlendireceğim. şu b¼lmeyi kullanabilirsin."

Tıbbi çantasını yanında getirmeyi akıl ettiği için minnettar olan kadın, işçi aceleyle yanına gelirken tezgahın altına oturdu. Luxor onu takip etti, erkeğin kolundaki enfeksiyonu temizleyip pratik hareketlerle yeni bir bandaj uygularken sessizce arkasında durdu. G¼m¼ř pulları parmaklarının altında sertleşmişti ama yara bakımının temel prensipleri t¼rler arasında aynı kalmıştı. İşini bitirdiğinde, şişlik çoktan inmeye başlamıştı.

"Bunu temiz ve kuru tutun. Sargıyı her g¼n değiştirin." Bandajı sabitledi. "Sana verdiğim ilaç gerisini halleder."

İşçi teřekk¼r etmek için diğer kollarını da b¼kt¼ ve ayaklarını s¼r¼yerek uzaklaştı. Venma tezgahın bir kenarında durmuş onu izliyordu ve başka bir uzaylı onun yerini alırken dişi ona meydan okuyan bir bakış attı-

Bu mavi pullu ve omzunda kötü bir yanık olan bir tanesiydi. Başını salladı ve işe koyuldu.

Onlar ayrılana kadar, hasta sırası kenarı boyunca kıvrıldı. Saatler birbirine karışırken hasta üstüne hasta tedavi etti. Yanıklar, kesikler, kırık kemikler, enfeksiyonlar... Yaralar ağır işçilik ve zorlu koşulların hikâyelerini anlatıyordu.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi Luxor bir noktada, kuyruğu mutsuzca seğiriyordu.

"Ben iyiyim." Yorgunluktan ellerinin titremesine izin vermemeye çalışarak başka bir yanığa antiseptik sürdü.

"Sallanıyorsun." Kuyruğu koruyucu bir şekilde kadının beline dolandı. "Bu insanların yardıma ihtiyacı var."

İç çekti ama tartışmayı bıraktı. Onun arkasında sabit bir varlık olarak kaldı, malzemelerini ona verdi ve gözcülük yaptı. Ne zaman biri çok yaklaşırsa vücudu geriliyordu ama yine de onu durdurmaya çalışmadı.

Son hasta da gittiğinde bacakları oldu. Yakındaki bir sandığın üzerine yığıldı, tıbbi çantası boştu.

Venma yaklaştı ve buharı tüten bir kupa uzattı. İçindeki sıvı tatlı ve bitkisel kokuyordu ve o da minnetle aldı.

"Neden onlara yardım ettin? Yardım etmek zorunda değildin."

Parmaklarını sıcak fincanın etrafına sardı ve ısısının yorgun ellerine sızmasına izin verdi. Bugün tedavi ettiği tüm yüzleri düşündü.

-Uzaylı yüz hatları acıyla buruştu, sonra rahatlayarak yumuşadı.

"Yaptığım şey bu. Ben buyum."

Venma başını salladı ve Luxor'a döndü.

"Ne takas etmek istiyorsun?"

Pazarlık yaparken göz kapakları sarktı. ay ısıtmıştı ama yorgunluk kol ve bacaklarını ağırlık gibi çekiyordu.

"İki kasa protein paketi, su geri dönüştürücüleri ve temel tıbbi malzemeler." Venma'nın sert tonu az önceki konuşmasından sonra oldukça yumuşamıştı.

"Artı yakıt hücreleri." Luxor'un kuyruğu Felicity'nin sırtına sürtündü. "Seni gemiye geri götürme zamanı."

"Bırakın burada dinlensin." Venma yakındaki bir binanın önündeki minderli bankı işaret etti. "En az bir saat boyunca malzeme yükleyeceksiniz."

Tereddüt etti, kuyruğu kızın beline dolandı.

"Ben iyi olacağım." Onun elini sıktı. "Nina Carla'nın yanında güvende ve kendime gelmek için birkaç dakika daha kullanabilirim."

Başını sallayıp Venma'ya dönmeden önce onun yüzünü dikkatle inceledi.

"Ona zarar gelmeyeceğine dair bana söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"O zaman yakında döneceğim."

Adamın ayak sesleri azalırken Venma elinde taze bir demlik çayla onun yanına yerleşti. Aralarındaki sessizlik sadece taşınan yüklerin uzaktan gelen sesleriyle bozuluyordu. Cesaretini toplarken çayın tatlı aroması burnuna doldu.

"Gerçekten Luxor'un sizi aldattığını mı düşündünüz?"

"Evet. Belki de. Ona kızgındım ve en kötüsüne inanmak kolaydı."

"Neden kızgındın?"

Venma ona kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini ayına dikti.

"Pek çok erkeğe güvenmiyorum. Bana yaklaşanların çoğu burada sahip olduklarımı ele geçirmenin yollarını arıyor. Ama Cire'in bir

onurlu erkekler olarak ün salmışlardı. Luxor'un itibarı biraz... zedelenmişti ama ben yalnızdım ve onun burayı benden almaya çalışmayacak kadar onurlu olduğunu umuyordum." Ağzı buruştu. "Bunun yerine, teklifimi değerlendirmeyi bile reddetti. Ticaret merkezini benimle birlikte işletmek istemedi. Beni istemedi."

Luxor'un Venma'yla birlikte olduğu fikri damarlarında beklenmedik bir kıskançlık dalgasına yol açtı ama sesini sakın kalmaya zorladı. Yalnızlığı anlıyordu. Ve onu çekici bulduğu için diğer kadını suçlayamazdı.

"Bağlanmaktan hoşlanmıyor," dedi temkinli bir şekilde.

"Doğru. Ve bir Cire erkeğinin yalnızca bir Cire dişisiyle çiftleşebileceğini hatırlamam gerekirdi."

Dünya onun etrafında sallanmakla tehdit ediyordu. Gelecek hakkında hiç konuşmamışlardı - Lauren'ı bulmak da dahil olmak üzere hâlâ çok fazla bilinmeyen vardı. Ama o ana kadar, onun bu gelecekte bir rolü olmasını ne kadar ummaya başladığını fark etmemişti.

"Eş derken ne demek istiyorsun?" diye sordu, sesi kulaklarına tuhaf geliyordu.

"Bir çift arasında kalıcı bir bağ. Ya da bazen ikiden fazla kişi, ama Cire ile bağlantılı olduğunu hiç duymadım." Venma ona bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Yine de seninle birlikte olmak istiyor gibi görünüyor."

"Sanırım öyle. Biz..." Durakladı, doğru kelimeyi arıyordu. "Bir bağlantı."

Ama bu yeterli miydi?

"Bir bağlantı mı?" Venma'nın gülümsemesi büyüdü. "Bu sana zevk verdiği anlamına mı geliyor?"

Yanakları kızardı ve diğer kadın güldü.

"Özür dilerim. Dalga geçmemeliydim. Bugün bana yardım etmek için çok şey yaptınız. Size minnettarım." Venma içini çekti. "Ve sanırım bulduğunuz için mutluyum. Yalnız olmak çok zor."

Bu sözler onu rahatlattı ama içini kemiren şüphe hâlâ varlığını sürdürüyordu. Onunla çiftleşememiş olmasının bir önemi var mıydı? Eğer bir gelecek yoksa? Yoksa paylaştıkları bağ, farklılıklarının üstesinden gelmeye yetecek miydi?

Luxor'un yaklaşan ayak sesleri onun iç tartışmasını sona erdirdi. Yorgun ama muzaffer görünüyordu ve onu gördüğünde kuyruğunu ona doğru salladı.

"Gemi yola çıkmaya hazır," diye duyurdu. Venma ayağa kalktı ve ona tekrar gülümsedi.

"Durumunuz değişirse, kapımız size her zaman açıktır."

"Teşekkür . Belki başka bir zaman tekrar ziyarete gelebiliriz." "Bunu çok isterim."

Luxor'un kuyruğu beline dolanarak yanına çekti ve Luxor'un yatıştırıcı kokusunun üzerine sinmesine izin vererek içinde kalan şüpheleri kovaladı. Ona gülümsedi.

"Hadi gidelim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

T İki gün sonra, Luxor görüntü ekranına yaslanmış, kuyruğu huzursuz bir enerjiyle seğiriyordu. Yıldızlar bulanık çizgiler halinde ama onların güzelliğini zar zor fark etti. Düşünceleri dönüp dolaşıp Felicity ve Nina'nın onun kamarasında, onun yatağında uyumasına geliyordu. Yanlarındaki boş alan bir çekim gücü gibi onu çağırıyordu ama davetine rağmen mürettebat kabininde uyumakta ısrar etmişti. Daha doğrusu uyumamakta.

Yıllarını etrafına duvarlar örerek, kendini bağılıktan koruyarak geçirmişti. Şimdi bir insan kadın çocuk, savunmasını açık bir kapıdan geçmek kadar kolay aşmıştı.

Parmakları kolundaki eski yara izlerini takip etti. Ciresia ona güvenmenin bedelini öğretmişti. O acıyı tekrar yaşamayı göze almaktansa yalnız kalmak daha iyiydi. Ve yine de... Nina'küçük elini, Felicity'nin dudaklarını tenine değdirişini hatırlayınca göğsü özlemle daraldı.

Ayrıca onların çok daha iyisini hak ettiklerini de biliyordu. Dünya'ya dönmeseler bile -ki bu düşünce hâlâ ruhunda derin bir sızıya neden oluyordu- daha iyi, daha onurlu pek çok erkek vardı. Felicity ile gerçekten çiftleşebilecek bir erkek. Onunla başka bir erkeğin birlikte olabileceğini düşününce, kuyruğu bir gösterge panelinin kaplamasını çatlatacak kadar sert bir şekilde kırbaçlandı.

"O zavallı panel bunu hak etmek için ne yaptı?"

O kadar hızlı döndü ki neredeyse tökezleyecekti, kuyruğu konsola çarptı. Felicity kapının girişinde duruyordu, ona verdiği parıldayan mavi kumaşa sarınmıştı. Derme çatma elbise kıvrımlarını öyle bir örtüyordu ki, parmakları kumaşı açıp vücudunu ortaya çıkarmak için kaşınıyordu. Göğsündeki ağrı şiddetlendi.

"Ne yapıyorsun burada? Neden dinlenmiyorsun?"

"Uyuyamadım." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Seni düşünüyordum."

" ne geçiyordu?"

"Gelecek hakkında." Kadın dudağını ısırdı ve adamın siki, dudaklarının altındaki etin yumuşaklığını hatırlayarak sertleşti. "Bizim geleceğimiz. Lauren'ı bulduğumuzda ne olacak?"

Ona bunun bir parçası olacağını, onunla ve Nina'yla birlikte kalacağını söylemek istedi. Ama kelimeler boğazında düğümlendi. Ona hak ettiği şeyi verebilecek miydi?

"Devriye sizi Dünya'ya geri götürebilir." Kelimeleri zorla zorunda kaldı.

"Hmm. Carla ve ben bu konu hakkında konuşuyorduk."

Kokpitte huzursuzca hareket etti ve adam malzemenin sadece maviden yeşile kaymakla kalmadığını, opaktan yarı saydamlığa geçtiğini ve yemyeşil vücudunun alaycı bakışlarını ortaya çıkardığını fark etti. Şaftı kalınlaştı ve rahatsız edici bir şekilde pantolonuna doğru itildi.

"Bir iş ve ev bulabilirse burada kalmak istediğini söyledi. Dünya'da onun için hiçbir şey kalmadı."

"Ya sen?"

"Nina'yı düşünmek zorundayım. Onu sevecek ve ona bakacak birine ihtiyacı var."

Onu seviyorum. Onunla ilgilenirim. Sözcükler kilitli kaldı ama yine de onları duyuyor gibiydi.

"Ona değer verdiğini biliyorum Luxor." Ona doğru sürüklendi, tatlı kokusu kafasını doldurdu. "Bence sen de beni önemsiyorsun. Seni geri tutan ne?"

"Benim hakkımda bilmediğin şeyler var," dedi kısık sesle.

"O zaman onlar hakkında konuşalım. Ama burada değil," diye ekledi adam ağzını açmaya başladığında. "Benimle gel."

Nasıl reddedebilir ki?

Merdivenlerden aşağıya kadar onu takip etti, baştan çıkarıcı elbise her adımda ona eziyet ediyordu. Elleri ona dokunma, teninin yumuşaklığını parmaklarının altında hissetme arzusuyla titriyordu ama ellerini yumruk yaptı ve onu kamerasına götürmesine izin verdi. Işıklar kısılmış, görüntü ekranı yıldızların görüntüsüne ayarlanmış ve büyük yatağının örtüleri geri çekilmişti.

"Nina nerede?"

Parmakları kuyruğunun üzerinde fısıldadı, gülümsemesi o kadar umut doluydu ki ürperdi.

"Yalnız kalmamız gerektiğini düşündüm, o yüzden Carla ile birlikte. Şimdi otur."

Kadın yatağı işaret etti ve adam, kalbi kulaklarında hızla atmasına rağmen itaatkâr bir şekilde kenara oturdu.

"Bana neden bu kadar korktuğunu söyle," dedi usulca, bacaklarının arasına girerek.

"Korkmuyorum."

Ona bir bakış attı, gözleri yumuşak ve .

"Evet, . Ben aptal değilim. Bize nasıl baktığınızı görüyorum. Bize nasıl tepki verdiğinizi görüyorum. Önemmediğini biliyorum ama yine de bizi uzaklaştırmaya çalışıyorsun."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun. Sana sahip olman gereken hayatı verebilecek bir eş. Bir aile."

"Seni geri tutan bu mu?"

"Sadece o değil." Kelimeler ağzından döküldü, bir ömür boyu içinde gömülü kalmış kelimeler. "Sana kötü bir evlat olduğumu söylemiştim. Ailem beni uzaklara gönderdi çünkü ailemiz için bir utanç . Asil atalarım için bir onursuzluk. Ya ben de kötü bir babaysam?"

"Bana asi olduğumu söylemiştin. Bu seni kötü yapmaz."

"Tek sebep bu değil. Kızıl Ölüm Ciresia'nın büyük bir kısmını yok ettikten sonra, Yönetim Konseyi için çalışıyordum. Umutsuzca halkımızı kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı. Duyduğum kadarıyla hâlâ da öyle." Derin bir nefes aldı. "Hiçbir Cire'li kadın hayatta kalamadı."

Gözleri büyüdü.

"Venma bir Cire erkeğinin yalnızca bir Cire dişisiyle çiftleşebileceğini söyledi. Bu şu anlama mı geliyor...?"

"Çocuk sahibi olamayacağımızı mı? Evet."

"Nina'mız var," dedi nazikçe ve adam onun yanlış anladığını fark etti.

Adam kendi halkını kastetmişti ama o ikisinden bahsettiğini düşünmüştü. O da onları bir aile olarak mı görüyordu? İçini bir özlem dalgası daha kapladığında ürperdi ama çiftleşmede çocuklardan daha fazlası vardı.

"Venma sana başka ne söyledi?" diye sordu ihtiyatla.

"Onu reddettiğini."

Adam bekledi ama kadın başka bir şey eklemedi. Venma'ya bunun neden imkânsız olduğunu -bir Cire erkeğinin sadece bir Cire dişisiyle fiziksel tatmin bulabileceğini- anlatmaya çalışmıştı ama ya Venma ya da Felicity'ye anlatmamıştı. *Fark eder mi*, bir ses

kafasının içinde fısıldadı. Onu mutlu edebildiği sürece bu onun için yeterli olacaktı.

"Ayrıca senin... beni önemseydiğine inandığını söyledi," diye ekledi adam yanıt vermeyince.

". Ama bilmen gereken daha çok şey var." Derin bir nefes aldı, kendini onun şokuna ve dehşetine hazırladı. "Ciresia'da bir suçtan hüküm giydim. İki yıl hapis yattım."

"Bir suç işlediğinize inanmıyorum."

onaylamamasına o kadar hazırды ki, sözlerini algılaması bir an aldı.

"musun?"

"Tabii ki hayır. En azından birine zarar verecek bir suç işlemedim. Suçlu muydunuz?"

Yüzünde yargılama yoktu, sadece endişe vardı. Yavaşça başını salladı.

"Hayır. Başka bir erkeğin yasadışı tıbbi malzeme satışına karıştığını keşfettim. Onu ihbar ettim ama onun yerine ben suçlandım. Dediğim gibi, ailem için zaten bir hayal kırıklığıydım ve düşmanlar edinmiştim. Benim sözüm, onurlu ve başarılı bir erkeğinki kadar güçlü değildi. Ve Yönetim Konseyi için yıkıcı bir unsuru ortadan kaldırmak, aralarındaki yolsuzlukla yüzleşmekten daha kolaydı."

Gözleri parladı ve elini onun yüzüne koydu.

"Başınıza gelenler için üzgünüm. O insanlara onlar hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylemek isterim."

Yüzünü avucunun içine çevirip öpmekten kendini alamadı. "Teşekkür ederim, t'davi."

"Ama neden bunun benim için önemli olacağını düşündünüz?"

"Çünkü bu da senin için yeterince iyi olmadığının bir başka nedeni. Kimseye zarar vermediğim konusunda da yanılıyorsun. Özgür olur olmaz Ciresia'dan ayrıldım ama ne kredim ne de kaynağım vardı. Bulabildiğim tek iş dövüş çukurlarıydı."

Her anından nefret etmişti ama hayatta kalmak için başka bir yolu yoktu. Vicdanını rahatlatan tek şey, daha kazançlı olmasına rağmen hiçbir zaman bir ölüm maçına katılmamış .

Gözleri yaşlarla doldu ve adam geri çekilmeye başladı ama kadın ellerini adamın boynuna doladı ve ona tutundu.

"Kaç ?"

"On sekiz ya da on dokuz. Artık emin değilim."

O yılların sisi içinde yaşını unutmuştu. Doğum gününün ertesi günü serbest bırakılmış ve doğum gününü bir daha hiç kutlamamıştı.

"Kendine dikkat etmek yanlış değildir."

"Ama bunu başka bir şekilde de yapabilirdim."

"Sen bir çocuktun. Bir çocuktun. Hiç kimse bunu yapmak zorunda kalmamalı." "Artık bir çocuk değildim," dedi acı bir sesle.

"Güvenmekten korkmana şaşmamalı."

Kadının sözleri sonunda adamın son savunmasını da kırdı. Başını onun omzuna gömdü ve geçmişin, bir acı, kayıp ve pişmanlık dalgasıyla içinden akıp gitmesine izin verdi. Kolları ona dolandı ve onu kendine çekti. Parmakları sırtını okşadı ve başının tepesinde dudaklarının dokunuşunu hissetti.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarından emin değildi ama sonunda kendini toparlamayı başardı. Başını kaldırdığında onun kendisini izlediğini gördü, gözleri endişeden yumuşamıştı.

"Şimdi gitmemi ister misin?"

"Tanrılar, hayır." Ona bakarken boğuk bir kahkaha attı. "Gitmeni asla istemiyorum."

"Güzel. Bu durumda, baş başa geçireceğimiz zamanı nasıl değerlendirebileceğimize dair bazı düşüncelerim var."

Yavaşça elbiseyi omuzlarından aşağıya doğru iterek gür, iri göğüslerini ortaya çıkardı, kırmızı meme uçları çoktan sertleşmiş ve adamın dikkatini çekmek için yalvarıyordu. O kadar güzeldi ki adamın nefesini kesti. Çekingen bir şekilde parmağını boynundan aşağıya, o gür tümseklerin üst kabarıklığına doğru gezdirdi ve tenine dağılmış altın benekleri takip etti.

"Göğüslerin lekesiz."

"Sadece güneşe maruz kaldığım yerlerde çillerim var," dedi soluk soluğa, parmağının gergin bir tepenin etrafında yavaşça dolanırken izlediği yolu izleyerek. "Üstsüz güneşlenmeye hiç cesaret edemedim."

Onu gökyüzünün altında çırılçıplak düşünmek sikine bir arzu dalgası daha gönderdi. Başparmağıyla meme ucunu okşayarak tekrar daire çizdi ve kızın nefesi kesildi.

"Seni tatmak istiyorum," dedi.

Gözleri karardı ve elleri başını tutup onu kendine çekmek için yukarı kalktı.

"Devam et," diye fısıldadı.

Dili dışarı fırladı, teninin tadını aldı, ılık, hafif tuzlu ve o kadar baştan çıkarıcıydı ki, küçük, sıkı tepeyi ağzına alma dürtüsüne karşı koyamadı. Onu yavaşça çekti, titreyişinin ve parmaklarının kafa derisine yapışmasının tadını çıkardı.

"Bu harika bir his," diye mırıldandı, "ama fazla giyinmişsin." "Sen de öyle."

Kuyruğu kalçalarına dolanan kumaşı yakaladı ve ayaklarının dibinde birikene kadar aşağı çekerek onu tamamen çıplak bıraktı.

"Çok güzelsin, t'davi." Sesi daha derin, daha boğuk geliyordu.

"Değilim," dedi ve adamın gözleri kısıldı. "Ama böyle düşünmene sevindim."

"Evet. Çok güzel. Çok yumuşak." Parmağını karnının yumuşak kabarıklığı boyunca, amını koruyan ipeksi buklelerden oluşan küçük parçaya kadar izledi. "Ben de seni burada tatmak istiyorum."

Titriyordu ama elleri adamın başına gitti ve parmaklarını kafa derisini kaplayan çıkıntılar boyunca gezdirdi.

"Tamam," diye fısıldadı.

Kuyruğu kızın beline dolandı, onu yatağa kaldırdı ve kendisini bekleyen bir ziyafet gibi yorganın üzerine serdi. Bacaklarını dikkatlice ayırdı, zaten pembe ve parıldayan narin kıvrımlara hayran kaldı.

"Çok güzel," diye tekrarladı, daha yakına eğildi, dili onun uyarılmasının tatlı, misk kokulu tadını yakalamak için dışarı fırladı. "Ve çok tatlı. Tadın nektar gibi."

Ağzı kadının kıvrımlarına geri döndü, yaladı, araştırdı ve kadının sırtını kamburlaştıran küçük et incisini bulana kadar aradı.

"Oh, Tanrım, dilin..."

Telaşla başını kaldırdı. "Bu sizi memnun etmiyor mu?"

Onu daha yakına çekmeye çalışırken boğuk bir kahkaha attı. "Bu beni çok memnun ediyor. Neredeyse çok fazla."

"Ama hoşuna gidiyor?"

"Evet, lanet olsun. Hoşuma gitti."

Kadının sesindeki sabırsızlığa gülümsedi ve onun lezzetli küçük amcığına döndü. Onu dikkatle inceledi, kızın kıvranmasına ve inlemesine neden olan bir model keşfedene kadar tepkilerini not etti.

Elleriyle omuzlarını kavradı. Kuyruğu yukarı kaydı ve vücudunun girişini çevreledi, içeri kayana kadar yavaşça araştırdı ve kadın haykırdı, zevki onu ele geçirirken çaresizce titredi. Son titremeleri de geçene kadar devam etti.

Kadın nihayet sustuğunda, adam onun yüzüne baktı. Gözleri memnuniyetten kapalıydı, yanakları kızarmıştı ama daha fazlasını istiyordu. Bunun sembolik olmaktan öteye biliyordu -içinde düğümlenemeyeceğini, tohumunun kısır kalacağını- ama umurunda . O küçük, sıkı amcığın etrafında kenetlendiğini hissetmeyi hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

"Sikimi almaya hazır mısın, t'davi?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Felicity, Luxor konuşana kadar gözlerini açacak gücü kendinde bulamadı. Onun bacaklarının arasında diz çökmüş görüntüsü, başı Kukusunun üzerinde şiirsel bir ses, neredeyse yeniden boşalmasına neden oluyordu. Kafatasındaki çıkıntılar koyu yeşil renkte kızarmış ve siyah gözleri ateşle parlıyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Hemen ayağa kalktı ve pantolonunu çıkardı. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Adamın iri olduğunu biliyordu ama pantolonunun altında ereksiyonunun devasa çıkıntısını hissetmek, onu açıkta görmekle aynı şey değildi. Aleti göbeğine doğru çıkmıştı, inanılmaz derecede kalın ve sertti, derisinin geri kalanıyla aynı kabarık çıkıntılarla kaplıydı. Geniş, yassı başının hemen altında geniş bir bant çevreliyordu ve bir diğeri de shaftının tabanını çevreliyordu.

Çekingen bir el uzattı ve kızgın eti okşarken ikisi de ürperdi. Yumrular parmaklarını okşadı ve onların kanalının içini okşadığını hayal ederken tekrar ürperdi.

"Çok büyüksün."

"Bu seni
endişelendiriyor mu?"

"Hayır."

Sesi istediği kadar kesin çıkmadı ve adam kaşlarını çattı. Adam geri çekilmeye başladı ve kadın elini hızla adamın aletinin olabildiğince büyük bir kısmına doladı. Adam o kadar kalındı ki onu çevrelemeye yaklaşılamadı.

"Gitme. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

"Emin misin?" Kuyruğu bileğinin etrafında dolandı ve elini nazikçe çekti.
"Çok küçüksün."

"Bir kadının vücudu esnemek için tasarlanmıştır." Omurgasından aşağıya doğru akan küçük ürpertilere rağmen bu daha kendinden emin geliyordu.
"Sadece yavaştan almamız gerekiyor."

"Yavaşça. Evet. Seni hazırlamalıyım." Sesi sanki onunla değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi geliyordu ama kadın hevesle başını salladı.

"Evet. Hazırlık iyidir."

Yatakta ona katıldı, vücuduyla onu örtmek yerine yanına yan yattı. Kuyruğu kalçalarının arasına kayd ve tekrar kıvrımlarını okşamaya başladı.

"O zaman acele etmeyeceğim."

Oh, Tanrım. Daha önceki alaycı dokunuşları hatırladı ve ürpermesi şiddetlendi.

"O kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Yapacaksın." Kuyruğu kanalının girişini hafifçe yokladı. "Sabırlı bir savaşçı olabilirim."

Kuyruğu içeri doğru itti ve kadın nefes nefese kaldı, elleri adamın omuzlarına uzandı, kalınlaşan sap vücudunu istila ederken onlara yapıştı.

"Çok sıkısın," diye mırıldandı, kuyruğu yavaşça ilerliyordu.

Elleri adamın kaygan teninden kaydı ve adam usulca gülerek onun yerine kollarını başının üzerine koydu. Yeni pozisyon göğüslerini adamın göğsüne yaklaştırdı ve adamın çakıllı yüzeyinin hassas meme uçlarına verdiği his, muhtaç klitorisine bir zevk dalgası gönderdi.

"Oh, evet."

"Hoşuna gitti mi?" Kuyruğu baskıyı artırırken eli diğer göğsüyle oynamak için yukarı çıktı. "Beni hissediyor musun, t'davi?"

"Evet." Her vuruş, sinir uçları boyunca bir ateş nabızı gönderdi. "Seni geriyorum, beni almaya hazır hale getiriyorum. Her almaya."

Kuyruğu genişledi, gerginlik o kadar yoğundu ki yarılabacağını düşündü. Acı onu panikletecek kadar uzun sürdü ve sonra ağrıyan bir zevke dönüştü. Elleri kafasına yapıştı ve sırtını okşadığını fark etti. Adam inledi ve kuyruğu tekrar genişleyerek onu daha da gerdi. Tırnakları çıkıntılara battı ve tüm vücudu sarsıldı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye fısıldadı ellerini sabitleyerek.

"Evet," dedi adam kısık sesle.

Tekrar okşamaya başladı, önce nazikçe ve sonra inledikçe daha sert ve kuyruğu artan bir hevesle kedi içine ve dışına daldı. Doruk noktasının oluşmaya başladığını hissetti, onu süpürüp götürmekle tehdit eden bir gelgit dalgası ama bu olduğunda onu yanında istiyordu.

"Lütfen, Luxor. Şimdi. Sana şimdi ihtiyacım var."

Adam onun üzerine yuvarlanırken kuyruğu geri çekildi. Vücudu onunkini kapladı, ağırlığı onu yatağa gömdü ve onun gücünü hissetmekten zevk aldı. Bacaklarını ayırdı, sikinin sıcaklığı girişini yoklarken onu uyluklarının V'sinde kucakladı. Geniş başı kuyruğundan o kadar kalındı ki kadın gerildi.

"Sana zarar vermeyeceğim, t'davi. Güven bana."

"Sana güveniyorum."

Yavaşça, nazikçe itti ve kadının vücudu açılmaya başladı... Bir alarm sessizliği bozdu ve adam donakaldı.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

"Yakınlık alarmı."

Adam çoktan onun üzerinden inmiş ve pantolonunu kapmıştı. Onun peşinden koştu, elbisesini aradı ve uyarılmanın sıcaklığı teninden soğurken kendini eksik hissetmemeye çalıştı. Carla giyinene kadar adam çoktan gitmişti ama Carla onun peşinden koştu. Carla bir dakika sonra onu kokpite kadar takip etti, yüzü solgundu. Bobby bir eline sarılmıştı ve korkmuş Nina diğer omzuna yaslanmıştı.

"Anne," diye bağırdı küçük kız, kendini Felicity'ye doğru fırlatarak.

Kendiliğinden onu yakaladı ve gözleri yaşlarla dolarken ona sarıldı. O ana kadar bunu duymayı ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Carla ona sıcak bir gülümseme verdi, kendi gözleri de kuşkulu bir şekilde parlıyordu.

"Her şey yolunda, tatlım. Güvendesin."

Alarm kapandı, Luxor arkasına yaslanırken sessizlik kulaklarında çınladı.

"Her şey yolunda. Başka bir gemi var ama çok uzakta. Onun da Trevelor'a doğru gittiğinden şüpheleniyorum."

"Trevelor? Şimdiden mi?"

"İşte."

Görüntü ekranında hızla büyüyen pembe ve mor noktayı işaret etti. Nina'nın da görebilmesi için döndü ama Nina başını omzuna gömülü olduğu yerden kaldırmayı reddetti.

"Bak, tatlım. Bak kadar güzel. Bu senin en sevdiğin renk."

Nina sonunda başını biraz kaldırdı ve gülümsedi.

"Pembe."

"Evet, doğru. Pembe."

Luxor'un gözleri küçük kızın başının üzerinden onunkilerle buluştu ve kız onun yüzünde de aynı sevinci gördü.

"Varmamıza ne kadar var?"

Konsolu kontrol etti. "İki saatten az."

Carla masumca, "Hâlâ yatağa dönecek kadar uzun," dedi ve kızarınca sıırttı.

Bu düşünce klitorisini titretti ama başını salladı.

"Bu ufaklığın yakın zamanda tekrar uyuyacağını sanmıyorum."

"Tamam. Başka bir yatıya kalmaya hazır olduğunda bana haber ver." Kız ona göz kırptı ve gitti.

"İkiniz de biraz uyumaya çalışmalısınız," diye ısrar etti Luxor. "Peki ya sen?"

"Uyku aklımın ucundan bile geçmiyor," dedi kuru bir sesle ve pantolonunu düzeltirken yüzünü buruşturdu. "Yine de inmeden önce kontrol etmem gereken birkaç şey var."

"Pekâlâ. Dinlenmeye çalışacağım." Nina'nın başını öptü, sonra ona bir adım daha yaklaştı. "İndiğimizde gelip bizi bulacak mısın?"

"Tabii ki."

Dudaklarını onunkilere değdirdi, sonra Nina onun elini çekti. "Öp," diye talep etti.

Güldü ve onu da öptü. "Sanırım birileri kayıp zamanı telafi etmeye başlamak üzere."

Haklıydı. Nina'yı yatağa yatırdı ama küçük kız uykuya dalmak yerine kısa süre içinde bebeğiyle mutlu bir şekilde gevezelik etmeye başladı. Kelimelerin hepsi anlaşılır değildi ama konuşmasını engelleyen şey ortadan kalkmıştı.

Ona gülümsedi, içini bir sıcaklık kapladı. *Anne*. Kulağa çok doğru geliyordu. *Ve Luxor onun babası olmalıydı.*

Uyku fikrinden vazgeçti ve üstünü değiştirmeye gitti. Aynaya bir kez bakınca irkildi. Saçları darmadağınktı, dudakları pembeleşmiş ve şişmişti, boynunda aşk ısırıklarının izleri vardı. Carla'nın ona göz kırpmasına şaşmamalıydı.

Giyindikten sonra Nina'yla birlikte kokpite döndüler. Nina ayağa kalkmak isteyince Luxor onu kucağına aldı ve küçük kız gevezelik ederken gördükleri her şeyi anlattı. İkisinin de birbirini ne kadar anladığından emin değildi ama o kadar mutluydular ki kalbi kabardı. *Nina buraya ait*, diye karar verdi. *İkimiz de buraya aitiz*. Şimdi tek yapmaları gereken Lauren'ı bulmaktı.

Yere indiklerinde sinirleri geri gelmişti. Arkadaşı hâlâ kayıpken bu kadar mutlu olmak yanlış görünüyordu. Umutsuzca bunun bir çıkmaz sokak olmayacağını umuyordu.

Gemiye temiz, düzgün bir iniş alanına indirdi, etrafı güzel pastel renklerde tüy gibi ağaçlarla çevriliydi, sonra ona döndü.

"Buranın güvenli bir gezegen olduğunu söylediğimi biliyorum ve Nina'yı dışarı çıkarmak istediğini de biliyorum ama ben dönene kadar bekleyebilir misin?"

"Seninle gelmemizi istemiyor musun?"

"Birkaç soru sorma fırsatı bulana kadar olmaz." Yüzüne bir gölge düştü. "Şöhretimin gelişinizi lekelemesini istemiyorum."

"Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü umurumda değil," dedi şiddetle. "Ve bunu onlara söylemekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür , t'davi. Ama lütfen önce biraz araştırma yapmama izin verin."

". " Güzel ağaçlara hüzünlü bir bakış attı ama başını salladı. "Burada bekleyeceğiz."

"Güzel. Kanaması olan bir erkeğin geminin yanına yığılma ihtimalinin oldukça olduğunu düşündüğümde, döndüğümde burada olmanızı bekliyorum."

Nina ona gözlerini devirdi, o da güldü ve kapıya yöneldi. Nina onun gitmekte olduğunu o zaman fark etti.

"Dada!" diye feryat ederek onu olduğu durdurdu.

Büyük, koyu renk gözlerinde yaşlar birikti ve adam hemen geri dönerek onu kollarına aldı ve ona şaşkın bir bakış attı.

"O dedi mi..."

"Kesinlikle ."

Küçük kıza şiddetle sarıldı. Gözyaşlarını unutan kız onun kollarında mutlulukla zıpladı.

"Dada, dada, !"

Onlara katılmaya gitti ve kuyruğu vücuduna sıkıca sarıldı. Adam hâlâ şaşkın görünüyordu ve kadın ona gülümsedi.

"Hâlâ tek başına mı gitmek istiyorsun?"

"Hayır. Ama en iyisi bu."

". Buraya gel, tatlım." Nina'yı omzuna yasladı. "Baban dışarı çıkıyor ama yakında dönecek."

Küçük bir dudak dışarı çıkmaya başladı ve adam tereddüt etti ama kadın onu uzaklaştırdı.

"Çocukların sevgiye olduğu kadar sınırlara da ihtiyacı vardır. İyi olacağız."

Biraz isteksizce itaat etti. Nina birkaç dakika surat astı ama Carla bir hikâyeyle onun dikkatini dağıttı ve küçük kız kısa süre sonra mutlu bir şekilde bebeğiyle oynamaya başladı. Carla ve Bobby rahat salonda onlara katılmak için geldiler.

"İstediğin bu mu?" diye sordu kız olanları anlattığında usulca.

Gözleri yaşlarla dolmak üzereydi.

"Nina ve Luxor ile bir aile mi? Oh, evet."

"Sanırım sen de Dünya'ya geri dönmeyeceksin?"

"Hayır. Luxor'un Dünya'da caddede yürüdüğünü hayal edebiliyor musun?" İkisi de güldü ve sonra kadın iç geçirdi.

"Ama ben hala Lauren'ı bulmak istiyorum. Ve umarım o da kalmak ister."

Carla ona sıırttı.

"Belki de kendine ait büyük, yakışıklı bir uzaylı bulmuştur."

"Neredeyse dokuz aylık hamile olduğunu düşünürsek, bu pek mümkün görünmüyor." Kafasında günleri saymaya başladığında gözleri büyüdü. "Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama şimdiye kadar bebeği doğurmuş bile olabilir. Umarım yalnız değildir."

"Ben de öyle umuyorum." Carla titredi. "Sen gelmeden önce çok korkuyordum."

Sesini alçalttı ve daha yakına eğildi. "Bana Nina'nın annesinden bahsettiğini biliyorum ama yanında başka kadınlar da var mıydı?"

"Emin değilim. Başka kimseyi görmedim ama birkaç kez sesler duyduğumu sandım. Ve Vedeckianlardan birinin yüzünde çizikler vardı - birini çizdiğinizde oluşan türden."

"Hmm. Luxor Devriye ile hiçbir şey yapmak istemiyor, ama onlara bir mesaj göndermenin bir yolu var mı merak ediyorum. Bakmalarını sağlamak için. Geri döndüğünde ona sorarım."

Tabii geri dönebilirse. İniş alanını çevreleyen alan her zamanki gibi güzel ve huzurlu olmasına rağmen, sabah bitmek bilmez bir şekilde uzuyor gibiydi ve endişelenmeden edemiyordu. Yerli Treveloranlara bile birkaç kez göz atmıştı; küçük, tombul vücutlu ve uzun ince bacaklı, kuş benzeri uzaylılar. Başlarının üzerinde çeşitli parlak renkli tüyler vardı ve uzaktan yakından tehditkâr görünmüyorlardı.

Nina da onlara bakmaktan keyif alıyordu ve kokpitte oturmuş sahadaki hareketliliği izliyorlardı ki konsoldaki bir ışık yanıp sönmeye başladı. Ne yapacağına karar vermeye çalışarak endişeyle ona baktı ve sonunda tereddütte itti.

"Luxor?"

Sert erkek sesi tereddüt etmesine neden oldu, keşke cevap vermeseydim diye düşündü. Erkek tekrar Luxor'u talep ettiğinde, sonunda iç çekti ve ona cevap verdi.

"O... o burada değil. Bu onun gemisi ama şu anda dışarıda." "Lanet olsun. Nerede o?"

Bu kesin talep onu sinirlendirdi ama sorunun arkasında endişeli bir nota düşündü.

"O Trevelor'da," dedi temkinli bir şekilde.

"Onun orada ne işi var? Ona Zythrak'ın aradığını söyle. Ona ihtiyacım var."

Kanal . Bir dakika sonra kapı açılıp Luxor içeri girdiğinde hâlâ ona bakıyordu.

"Dada, dada, !"

Nina aşağı atladı ve ona doğru koştu. O da Nina'yı kollarına aldı.

"Merhaba, tatlım. Sen nasılsın, t'davi?"

Onlara katıldığında kuyruğu kızın etrafını ve kız ona gülümsedi.

"Ben iyiyim ama uzun bir sabahtı. Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Bu kadar geç olduğunun farkında değildim," dedi

üzüntüyle. "Bir şey mi oldu?"

"Tam olarak değil ama çok kafa karıştıracı bir sabah oldu. Lauren hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamadım," diye hızla ekledi. "Ancak burada büyük bir mesaj merkezi var. Bence onun için bir mesaj bırakmalısınız."

"Ve aramayı bırakacak mısın?"

"Hiç de değil. Ben sadece tüm olasılıkları değerlendirmemizi öneriyorum. Doğum yapmak üzere olduğunu söylediğiniz için yarın hastaneyi ziyaret edebileceğimizi düşündüm."

"Bu mantıklı ve tesislerini görmek isterim. Bu, buranın güvenli olduğuna karar verdiğiniz anlamına mı geliyor?"

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Öyle olduğuna dair teminat aldım. Tanıştım-"

"Oh, şimdi hatırladım. Zythrak adında biri seninle temas kurmaya çalıştı. Sana ihtiyacı olduğunu söyledi."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luxor duraksadı, parmakları iletişim panelinin üzerinde geziniyordu. Zythraki herkesten daha uzun süredir tanıyordu. Diğer Erkek de bir savaşçıydı ama bir ticaret gemisi almak için yeterli parası olur olmaz oradan ayrılmıştı. Luxor'u da yanında götürmüş ve kendi gemisini satın almak için yeterli krediye sahip olana kadar diğer erkek için çalışmıştı. Ondan sonra yolları ayrılmış ama görüşmeye devam etmişler.

Diğer erkeğe hâlâ minnettardı ve ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı; tek umuduysa bunun onu dişilerinden uzaklaştıracak bir şey gerektirmemesiydi. Felicity ve Nina'ya baktı -İkisi de onun cevap vermesini bekliyordu. *Dişilerim*. Şansına hâlâ tam olarak inanamıyordu. Bunca yıldan sonra nihayet kendine ait bir aile bulmuştu.

Felicity'ye elini uzatarak, "Telefon görüşmesi için bana katılır mısın?" diye sordu.

"Tabii ki."

Adam paneli çalıştırırken kadının parmakları onunkileri sıkıca kavradı. Bir an sonra bir görüntü belirdi. Zythrak hâlâ yıllar önce olduğu kadar korkutucu görünüyordu, belki daha yaşlıydı ama aynı sertlikte ve

Güçlü. Parıldayan mor pullar, savaş için tasarlanmış büyük, kaslı bir vücudu kaplıyordu. Pırıl pırıl parlayan beyaz dişler ağzını çevrelerken, küçük, keskin sivri uçlar ön kollarından ve baldırlarından aşağı uzanıyordu.

"Zamanı gelmişti, seni yeşil piç," diye homurdandı Zythrak, ama kabadayılığın ardındaki bıkkınlığı görebiliyordu.

"Sorun nedir?"

Zythrak eliyle yüzünü ovaladı.

"İstasyonda... misafirlerim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet."

Zythrak, tuhaf bir nedenden ötürü bir grup Eloran mültecisine ev yapmaya karar vermişti. Bu nazik, beyaz tenli insanlar büyük savaşçıdan daha farklı olamazdı ama Zythrak onlar için sorumluluk üstlenmişti.

"Onlar hasta," dedi Zythrak açıkça. "Her şey yeterince basit başladı. Sadece birkaç vaka. Ateş, halsizlik, kırmızı lekeler. Şimdi yarısı bu hastalığa yakalandı. Dün üç kişiyi kaybettik."

Midesi sıkıştı. Belirtiler, pek çok sistemlerini harap eden Kızıl Ölüm'ün anılarını tetikledi.

"Karantina mı?"

Zythrak başını salladı. "Bunun için çok geç, ancak başka kimseyi etkilemiş gibi görünmüyor."

Felicity omzunun üzerinden eğildi.

"Hastalık ne kadar sürüyor? Ateş hiç düşüp sonra tekrar çıkıyor mu?"

"Sen de kimsin be?" Zythrak ona ters ters baktı.

Adam hırladı ama kadın irkilmedi. "Doktorunuz var mı?"

"Evet ama o sadece bir şifacı ve çok sayıda hasta var." Zythrak'ın yüzünde bir an için umutsuzluk belirdi. "Malzemeye ihtiyacımız var ve yerlerini ifşa etmeden başka kimseden alamam."

"Onları size getireceğiz," dedi hemen ve adam itirazını geri aldı.

Onun böyle bir hastalığa maruz kalacağı düşüncesinden nefret ediyordu ama kelimeler Zythrak'ın ağzından çıkar çıkmaz bunun kaçınılmaz olduğunu anlamıştı.

"Malzemeleri toplar toplamaz yola çıkacağız," diye ekledi ve ona baktı. "Bu ne kadar sürer?"

"Yarım gün, belki daha az."

Zythrak, "Hızlandırmak için fazladan kredi gerekiyorsa, harcayın," diye emretti.

"Temel bilgileri biliyorum," dedi. "Ama şifacınızın özel bir isteği var mı?"

Diğer erkek başını salladı, yüzünde isteksiz bir saygı ifadesi vardı.

"Görüşmeden sonra ileteceğim."

"Güzel. geldiğinde çabuk orada olacağız." Zythrak tereddüt etti.

"Teşekkür ."

Telefon görüşmesi sona erdi ve adam doğru kelimeleri bulmaya çalışarak ona baktı, ama o kelimeleri bulamadan kadın gülümsedi ve başını salladı.

" etmeyin. Geleceğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Tehlikeli olabileceği gerçeğinin sizi caydıracağını sanmıyorum. Malzemeleri siz olmadan da teslim edebilirim."

"Ama şifacılarına yardım edemezsiniz. O da hastalığın tek bir türle sınırlı olduğunu söylüyor."

"Biliyorum. Sana ihtiyaç var."

"Ben bir doktorum. Benim bu."

Göğsü sıkıştı. Elbette yardım etmek isteyecekti, o böyle biriydi. Triguera'da yaralı bir tüccara yardım etmesini sağlayan da aynı şefkatti.

"Carla'ya burada çocuklarla kalabileceğini söyleyeceğim-"

"Ben onunla konuşurum." Felicity onun kolunu sıktı. "Malzemeye ihtiyacımız olacak. İlaç, koruyucu giysi."

Kafasında listeler yapmaya başlamıştı bile; bunu gözlerinden anlıyordu. Koruyucu içgüdüleri reddetmesi, onu güvende tutması için bağıırıyordu. Ama denemekten daha iyisini biliyordu. Eğilip onu öptü ve endişesine, hayal kırıklığına rağmen vücudu dudaklarının nazik dokunuşuna hemen karşılık verdi. Gözlerinde buna karşılık gelen bir sıcaklık alevlendi. "Sonra," diye fısıldadı.

Bu ona diğer haberlerini hatırlattı ama onun da beklemesi gerekecekti.

Öğleden sonrasını malzeme toplayarak geçirdi. Felicity'nin verdiği listenin yanı sıra Zythrak'ın şifacısından aldığı listeye göre çalışarak tıbbi ekipman için kredi ve vaat takası yaparak iyilik istedi. Biraz tereddütle Hrebec'le tekrar temasa geçti. Büyük komutan soru sormadı; Luxor'u yine bir insan dışisiyle çiftleşmiş olan eski doktoruyla temasa geçirdi ve protokolleri hızlandırmak için elinden geleni yaptı.

Gece çöktüğünde toplayabildikleri her şeyi toplamış ve yola çıkmak üzereydiler. Gemiye dönmeden önce yaptığı son şey Felicity'nin Lauren için yazdığı mesajı Hrebec'e bırakmak olmuştu.

Hrebec'in arkadaşı onlara kalacak bir yer teklif etmiş olsa da Carla ve Bobby de onlarla birlikte geliyordu.

"Senin için endişelenmek üzere geride kalmayı reddediyorum," dedi kız kararlılıkla. "Doktor olmayabilirim ama çarşaf değiştirebilir ve tepsi taşıyabilirim. Ve çocuklara bakabilirim."

Felicity ona sarıldı ve Carla'nın onun kulağına kızarmasına neden olan bir şeyler fısıldadığını gördü ama hassas işitme duyusu bile kelimeleri seçemedi.

Felicity ve Nina, o kalkışa hazırlanırken kokpitte ona katıldılar.

"Kesinlikle emin misiniz?" diye sordu.

"Olumlu."

"Pozi," diye yankılandı Nina ve Trevelor'u geride bırakırken hepsi gülümsüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde yıldızlarla dolu manzaraya bakarken kuyruğu huzursuz bir enerjiyle seğiriyordu. Hrebec'le yaptığı konuşma zihninde tekrarlanıp duruyordu. Sadece komutanın onu bu kadar kolay kabul etmesi değil, diğer haberleri de...

Yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve Felicity'nin tatlı kokusu konuşmadan önce ona ulaştı.

"Yatağa gelmediğin için gelip seni bulmam gerektiğine karar verdim." Dizlerini yukarı çekerek yardımcı pilot koltuğuna yerleşti. "Neler oluyor?"

Kuyruğu kendiliğinden ona doğru kıvrıldı. "Bugün Trevelor'da bir şey oldu."

"Bir sorun mu var?"

"Bir kez olsun, bir şey çok doğru olabilir." Yüzünü ona döndü ve onun endişeli ifadesini içine çekti. "Başka bir Cire savaşçısıyla tanıştım. Komutan Hrebec. Eski Komutan Hrebec, şimdi sanırım."

"Ve?"

"Ciresia'da yüksek bir mevkisi vardı. Kim olduğumu biliyordu. Mahkûmiyetimi ve Ciresia'dan ayrıldığımdan beri neler yaptığımı biliyordu." Elleri kenetlendi. "Ama yine de beni karşıladı. O zamanlar mahkûmiyetimle ilgili sorular olduğunu ama herkesin keder ve kaosa kendini fazla kaptırdığı için bunu edemediğini söyledi."

"Elbette sorular vardı. Sen onurlu bir erkeksin Luxor. Her zaman da öyleydin."

Kadının onu hemen savunması onu hâlâ hazırlıksız yakalamıştı. Elini uzattı ve başparmağını pürüzsüz avucunun üzerinde gezdirdi.

"Trevelor'da oldukça büyük bir Cire topluluğu var. Hrebec hoş karşılanacağını söyledi."

Onun parmaklarını sıktı. "Güzel. Eğer istediğin buysa?"

"Emin değilim. Bir yanımda onu özleyip ama aradan uzun yıllar geçti. Artık benim için asıl önemli olan sen ve Nina'sın. Carla ve Bobby. Zythrak."

Çok küçük bir listeydi ama onu tatmin etmişti. "Neye karar verersen destekleyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Hiç şüphesi yoktu. "Bir şey daha var." Kuyruğu onu daha da yaklaştıırken "Bir şey daha mı?" diye alay etti.

"Bu öğleden sonra her şey o kadar aceleye geldi ki, fark ettiğinizden emin değilim."

"Neyi fark ettin?" Küçük, kör dişleri adamın boynunu nazikçe kemirdi ve adamın düşünceleri dağıldı.

"Hrebec'in eşi mi? Mekoi'nin eşi mi? İkisi de insan dişisi. Ve sadece onlar da değil."

Ona şaşkın bir bakış atacak kadar geri çekildi.

"Anlamıyorum."

"Hayatımız boyunca bize bir Cire erkeğinin yalnızca bir Cire dişisiyle çiftleşebileceği öğretildi. Bu bir yalandı."

"Ne?" Yüzü soldu. "Ama Venma..."

"Venma da benim gibi buna . Hrebec bana Yönetim Konseyi'nin bunun doğru olmadığını bildiğini ama kabul etmediklerini söyledi. Onlara göre böyle bir çiftleşme yok. Bunu kabul etmektense halkımızın yok olduğunu görmeyi tercih ederler."

Daha yakına kaydı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Kelimeler boğazında düğümlendi. "Çünkü seni eşim olarak istiyorum. Hayatımı paylaşmak, Nina'yı birlikte büyütmek için."

"Luxor-"

"Sunacak çok az şeyim olduğunu biliyorum. Zenginlik yok, statü yok. Ünüm yok. Sadece bir gemi ve yıldızların arasında bir hayat." Kuyruğu bileğinden çözüldü ve geri çekildi. "Ama sahip olduğum her şey senin olabilir."

Kadının keskin nefes alışı başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Gözlerindeki yaşları görünce kalbi durdu. Kuyruğu sarktı ve geri çekilerek reddedilmenin vereceği acıya hazırlandı. Düşünmekle aptallık etmişti-

Yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Sunabileceğiniz her şeye sahipsiniz. Bir ev. Bir aile. Sevgi." Başparmakları adamın elmacık kemiklerinin çıkıntılarında gezindi. "Seni seviyorum, Luxor."

Kelimeler ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Kuyruğu havaya kalktı, kadının beline dolandı ve onu kendine çekti. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Alnını onunkine bastırdı. ", gücünü, bizi koruma şeklini seviyorum. Nina'yla birlikte olma şeklini."

"Aşk." Bu kelime zihninde bir sevinç patlaması gibi hissettirdi.

"Evet, aşkım. Elbette senin eşin olacağım. Hiçbir zaman zenginlik ve statü umurumda bile değil. Tek ihtiyacım olan sensin."

Onu göğsüne bastırdı ve kokusunu içine çekti. Ağzına sahip olurken parmakları saçlarına dolandı. Kız onun içinde eridi, yumuşak, sıcak ve mükemmeldi.

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı.

"Evet."

Elleri vücudunun üzerinde çılgınca ve istekli bir şekilde dolaşıyor, teninde ateşten izler bırakıyordu. Sabırsızca elbisesini karıştırdı ve yırtıldığını duydu ama umursamadı. Tek umursadığı onun yumuşak, sıcak teninin ellerinin altında olmasıydı.

Kadının eli adamın karnına doğru kaydı ve adam inledi, siki kadının eli karşısında hevesle sarsıldı. Parmakları ağrıyan shaftının etrafında dolaştı, dokunuşu narin ama emindi ve bir ürperti vücudunu sarstı.

"Senin içinde olmalıyım, t'davi. Şimdi." Kelimeleri şehvet ve özlem seli arasında güçl kle çıkarabildi ama k     bir akıl kalıntısı onun ne kadar k     olduğunu hatırladı, onu hazırlaması gerektiğini hatırladı. Kuyruğu bacaklarının arasına kaydı ve onu ıslak ve hazır bulduğunda inledi. Sandalyeye doğru t    ledi, bu sırada bir şekilde ereksiyonunu serbest bırakmayı başardı ve onu     ne yerleştirdi.

Adamın siki kıvrımlarının arasından ve ona zevk veren k     şişmiş incinin   zerinden kayarken nefesi kesildi. İleri geri sallanmasına yardım etti, nemli sıcaklığının hissi uyarılmasını daha da artırdı, ta ki başını geri atana kadar, uyarılmasının daha fazlası shaftını kaplarken adını haykırdı. Kuyruğu girişini yokladı, sonra tekrar titrediğinde kolayca i eri kaydı.

"Hazır mısınız?"

"Tanrım, evet."

Daha fazla bekleyemeyen adam onu sikinin   zerine kaldırdı. Heyecanına ve sikini kaplayan sıvı sıcaklığa rağmen v  cudu direndi. Yavaş a sikinin başını girişine doğru bastırmaya   alıştı ama kontrol n  kaybetmenin eşiğinde olduğunu hissedebiliyordu.

"İşe yaramıyor," diye nefes nefese kaldı.

Onu incitmek istemiyordu ama durabileceğini de sanmıyordu. Tekrar denemek i in onu kaldırmaya başladı ve kuyruğu

beline. Aletinin başı narin kas halkasını delip geçti. "Aman Tanrım," diye bağırdı kadın ve adam kıpırdamaya korkarak dondu kaldı.

"İyi misin?"

"Evet. Evet!" dedi şiddetle. "Lütfen durma."

Gemi yanıyor olsaydı bile bunu yapabileceğini sanmıyordu. Kız onun üzerine öyle bir çöktü ki zar zor nefes alabiliyordu. Vücudu onun etrafında tamamen kapandığında, gözleri geniş ve şok olmuş bir şekilde güzel teninde ürpertiler gezindi. Adam kıpırdamaya korkarak donakaldı ama sonra kadın inledi ve ona doğru sallanmaya başladı.

Onu daha yükseğe itti ve şimdi hevesle ona bindi, artan endişesine rağmen amcık cennetinin sıkı, sıkıcı tutuşu onun etrafında. Aleti daha da genişledi, düğümü şişmeye başladı. Etrafı zaten o kadar dardı ki, vücuduna asla sığmayacağını biliyordu.

"Kahretsin," diye küfretti onu kaldırırken, hâlâ yapabiliyorken geri çekilmeye çalışıyordu, ama kadın gitmesine izin vermeyi reddetti.

"Lütfen, Luxor. Sana ihtiyacım var."

Uzunluğundan aşağı doğru kayarken kanalı onun etrafında kenetlendi ve düğümü tamamen genişlerken kükredi. Serbest kalamazdı. Birbirlerine bağlanmışlardı ve bunun farkına varması ihtiyacının yükselmesine neden oldu. Kollarını onun etrafında sıkarak onu yerinde tuttu ve amcığı onun etrafında çılgınca çırpınırken adını haykırdı. Kuyruğu onun zevk noktasını bulduğunda, tohumu uzun, ağır darbeler halinde ondan patladı. Kadın titredi ve amcığının sıkı, dalgalanan kavrayışı arttı, düğümünün zonklamasına ve nabzının atmasına neden oldu.

Orgazmı, tükenene, sandalyeye sırt üstü yığılana ve hâlâ kadının derinliklerine gömülene kadar devam etti. Gözlerini kapadı, inanılmaz bir huzur ve mutluluk duygusuyla doldu. Hiç böyle bir tamamlanma, böyle bir doğruluk yaşamamıştı.

Göğsüne doğru kıvrıldı, parmakları tembelce teninde desenler çiziyordu. Kuyruğu sahiplenici bir şekilde onun kalçasına dolandı.

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı saçlarına.

Yüzünü yukarı kaldırdı ve adamın çenesine bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle. Gerçi beni bu konuda uyarabilirdin."

Kız deneysel olarak kıpırdandı ve adam kollarını onun etrafında sıktı. "Acı çekiyor musun?"

"Biraz ağrım var ama iyi anlamda. Kendimi çok dolu hissediyorum. Sanki benim bir parçammışsın gibi."

"Öyleyim, t'davi," diye hırladı. "Sonsuza dek içinde olmak istiyorum."

"Mmm, kulağa hoş geliyor. Ama bu işleri garipleştirir."

Yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Sanırım öyle. Ama düğümüm çözülene kadar benimsin."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu tembelce, tekrar göğsünü okşayarak.

"Emin değilim. Özellikle de bana böyle dokunmaya devam edersen."

"Güzel." Esnedi ve ona doğru sokuldu. "O zaman belki burada biraz daha kalabilirim."

"Sonsuza dek," diye tekrarladı, onu kendine yakın tutarak.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Felicity, Luxor'un beline doladığı kuyruğunun sıcaklığıyla uyandı. Geminin ışıklarının artan parlaklığı yaklaşan sabah, zümrüt tenine sıcak bir parıltı yayıyordu. Adamın gözleri açıldı ve kadının nefesini kesen bir yoğunlukla onunkilerle buluştu.

"Günaydın," diye fısıldadı elmacık kemiğinin çıkıntısını izleyerek.

Onu kendine doğru çekerken geniş ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Adamın teninin kızınkine değen ince dokusu kızın omurgasında karıncalanmalara yol açtı. Dudaklarını onun boynuna bastırarak eşsiz tadın tadını çıkardı. Tüm çabalarına rağmen, düğümü sonunda yumuşamıştı ve onu aşağıya, odalarına götürmek ve onunla yeniden sevişmek için isteksizce serbest bıraktı. İlk baştaki acelesi geçmişti ve acele etmedi, sonunda içine girdiğinde zayıf ve titreyene kadar onu bir doruktan diğerine sürükledi, büyük horozu onu zar zor nefes alabilene kadar doldurdu.

"Çok güzel bir sabah," diye kabul etti, eli aralarından kayarak göğsünü okşadı. Adamın dokunuşu kadının merkezinde bir uyarılma dalgası yarattı ve kadın kalçalarının ikisinin birleşen sıvısıyla yapış yapış olduğunu fark etti.

"Duş almam lazım," diye mırıldandı. "Ama önce..."

Zaten dik olan sikine uzandı, inleyene kadar yavaşça keşfetti. Verdiği tepkiden memnun olan kadın, göğsünden aşağı doğru öpmeye başladı ve adam aniden dondu kaldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni tatma sırası bende."

"Bu yasak." Sesi boğuk çıkmıştı ve kadın kaşlarını çatarak ona baktı.

"Neden?"

"Konsey tüm tohumların toplanmasını emretti. Irkımızı yeniden yaratma girişimleri için."

"Bu Konsey hakkında ne kadar çok şey duyarsam, onlardan o kadar nefret ediyorum," diye mırıldandı ve nefesinin adamın sikinin başında gezinmesine izin verdi. Adam tekrar inerken, parıldayan üç altın damla belirdi. "Ama senin gibi bir asinin onların kısıtlamalarına uymayacağı kesin."

Parmakları kızın saçlarının arasına girdi ve yüzünü kaldırarak kızın kendisine bakmasını sağladı.

"Daha önce hiç bir kadının dudaklarını sikimin etrafında istememiştim. Sadece seninkini."

Gözyaşları gözlerine sıçramak üzereydi ama titrek bir gülümsemeyi başardı.

"Bu kesinlikle doğru cevap."

Adam cevap vermeden önce, kadın dilini geniş ve parlak başın üzerinde gezdirdi. İkisi de inledi.

"Tadın hayal ettiğim kadar güzel," diye mırıldandı, adamın boyunu tekrar yalayarak.

Parmakları saçlarında sıkılaştı, diğer eli hâlâ göğsünü kucaklıyor, meme ucunu çekiştiriyordu ve onun her hareketini izlediğini anlayabiliyordu.

Onun titremesine gülümseyerek tekrar uzunluğu boyunca yaladı. Dilinin altındaki çıkıntılar ilginç bir doku kattı ve ağzını onun etrafında kapatarak başın tamamını içeri çekmeye çalıştı. Küçük bir parçası hâlâ onun sığmasına hayret ediyordu ama artık bundan hiç şüphesi yoktu ve kalın başı hevesle emdi.

Onun iniltisi kendi zevkini artırdı ve her santimini keşfetmek için zaman ayırdı. Dili shaftının dibindeki geniş halkayı okşadığında, aslında haykırdı.

"Sana zarar , değil mi?" diye sordu, ani bir endişeyle başını kaldırarak.

"Hayır. Lütfen, durma."

"Durmak mı? Hiç şansın yok."

Başını tekrar indirdi ve adam titreyene kadar hassas halkayla oynadı. Ereksiyonunun nabzını, tohumunun yavaşça sızdığını hissedebiliyordu ve daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Kendi vücudu da aynı derecede istekliydi, klitorisi beklentiyle zonkluyordu. Adamın sikinin başını tekrar ağzına aldı, eli kalın shaftını çevrelemek için yukarı çıktı. Açık biraz garipti, ama de yukarı ve aşağı pompalayabiliyordu ve eklenen his onu daha da yükseğe çıkarıyor gibiydi.

Eli göğsünü terk etti, kuyruğu onun yerini aldı ve eli diğer eliyle saçlarında birleşti. Kalçalarını kaldırırken başını aşağıya doğru itti ve eli çılgınca çalışarak alabildiği kadarını almak için elinden geleni yaptı.

İlk tatlılık patlaması ağzını doldurduğunda adını haykırdı ve hepsini yutmaya çalıştı, vücudu nihayet sakinleşene kadar onu çalıştırmaya devam etti. Mutlu bir şekilde gülümseyerek onun vücuduna geri tırmandı ve yanına sokuldu.

"Düğümün genişlemedi," dedi uykulu bir sesle.

"Hayır, bu sadece ben senin içindeyken olacak. Ki şu anda öyle olmak istiyorum."

"Önce duş al."

"Bu çok uzun sürer," diye homurdandı ve yataktan çıktı.

Onun gidişini izledi ve kuyruğunun kaslı kığında ileri geri sallanışını hayranlıkla seyretti. Temizleyici bir bezle geri döndü, ağzını ve kalçalarını nazikçe sildi. Adam bacaklarının arasındaki hassas bölgeyi temizlerken nefesi kesildi ve arzusunu bir kez daha körükledi.

"Bu kadar temizlik yeter," dedi, ona doğru uzanarak...

Ve kapı yumuşak bir vınlamayla açıldı ve o aceleyle çarşafa tutundu. Minik ayaklar yerde sekti, ardından Nina'nın karanlık başı yatağın yanında belirdi. Tereddüt etmeden ayağa fırladı ve ikisinin arasına sıkıştı.

"Anne," dedi Nina, Luxor'un kolunu okşamak için uzanırken göğsüne sokuldu.

Adamın bakışları kızlarının başının üzerinde buluştuğunda yüreği kabardı. Yüz ifadesi daha önce hiç görmediği bir şekilde yumuşamış, her zamanki temkinli hali gitmişti. Kuyruğu belinden çözülerek hem onun hem de Nina'nın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

Nina onun elini tuttu ve kendi küçük parmaklarını karşılaştırdı. "Büyük," dedi kararlı bir baş hareketiyle.

"Evet, çok büyük," diye kabul etti, Nina'nın hâlâ çok yeni ve değerli olan sesini duyunca mutluluk gözyaşlarını tutamadı.

Her zaman istediği şey buydu; sadece bir ilişki değil, bir aile. Üçünün sabahın ışığında birbirine dolanması, eski hayatındaki her şeyden daha doğru geliyordu.

ERTESİ GÜNÜN AKŞAMI ZYTHRAK'IN İSTASYONUNA ULAŞTILAR.

Geminin kenetlenme kelepçeleri metalik bir iniltiyle devreye girdi.

boş hangarda yankılandı. Gözetleme penceresinden bozulan istasyona baktı, her yüzeyi kaplayan kalın kir tabakası midesini bulandırdı. Yırtık kablolar tavandan ölü sarmaşıklar gibi sarkıyor ve enkaz zemini kirletiyordu.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandı Nina'yı daha yakına çekerek. "Terk edilmiş gibi görünüyor."

"Görünüş aldatıcı olabilir." Luxor'un kuyruğu onun yanından geçerken sırtını okşadı. "Ama yakın dur."

Nina'yı Carla ve Bobby ile bırakarak loş koridorlarda ilerlediler, ayak sesleri kirli duvarlarda yankılanıyordu. Havanın tadı bayattı ve burnunun kırışmasına neden olan keskin bir tonu vardı. Sonunda uzaktan gelen bir hareketlilik sesi duydu ama Luxor onlar oraya varmadan başka bir koridora saptı. Koridor çıkmaza girmiş gibi görünüyordu ama Luxor kendinden emin adımlarla duvarı aştı ve kadın bunun sadece holografik bir bariyer olduğunu fark etti.

Bariyerin ötesinde bir yerleşim uzanıyordu. Hurdalardan inşa edilmiş konutlar açık bir merkezi alanı çevreliyordu. Eloralıları Luxor'un tarifinden tanıdı; ince ve beyaz tenliydi, yorgunluklarına rağmen zarifti.

Belirtileri hızlıca not etti -soluk gözler, soluk dudaklar, nefes darlığı- ve kalbi sıkıştı.

"Hepsi hasta," diye fısıldadı Luxor'a. "."

Yarı saydam beyaz teni kül grisine dönmüş yaşlı bir Eloran yaklaştı.

"Zythrak geleceğini söyledi." Adam ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve kadın otomatik olarak ona destek olmak için uzandı. "Başka nereye gideceğimizi bilemedik."

Luxor'un kuyruğu belinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı. "Bu onun tarif ettiğinden de kötü."

"Çok daha kötü," diye onayladı yaşlı adam. "Hastalık hızla yayılıyor. Bu hafta şimdiden on iki kayıp verdik."

Küçük, yaşlı bir kadın onlara doğru yürüdü. O da herkes gibi bitkin görünüyordu ama Felicity onun hasta olduğunu düşünmüyordu.

"Yatağına dön Oran," diye emretti.

"Konuklarımıza teşekkür etmek istedim," diye zayıfça itiraz etti. "Sizde var. Yatağı. Şimdi."

Erkek itaat edip dişi ona döndüğünde Felicity hiç şaşırmadı.

"Ben Miraj. Burada şifacıyım."

"Ben Felicity. Doktorum. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu taraftan."

Yaşlı şifacıyı derme çatma koğuştaki takip etti, her hastayı değerlendirirken tıp eğitimi de devreye giriyordu. Miraj, bariz yorgunluğuna rağmen hassas bir verimlilikle hareket ediyor, hayati belirtileri kontrol ediyor ve ilaç damlalarını ayarlıyordu.

"Ateşi aniden yükseliyor," diye açıkladı Miraj, melodik sesi endişeyle gerilmişti. "Soğuk kompresler kullanıyoruz ama malzemelerimiz sınırlı."

"Bana hangi ilaçlara sahip olduğunuzu gösterin." Luxor'a hızlıca bir bakış attı. "Malzemeleri getirmeye başlayabilir misin lütfen? Önce mavi çantayı."

Onu bırakmak istemediğini biliyordu ama adam etrafına bir kez daha baktı, sonra başını salladı ve uzaklaştı.

Miraj'ı yataktan yatağına takip etti, hastalar arasında bu kadar çok çocuk görünce kalbi sızladı. Onların da derileri donuk ve griydi, normalde ıslık ıslık parlayan mavi gözleri ateşten buğulanmıştı.

"Bu bileşik yardımcı olabilir." Luxor döndüğünde çantadan birkaç şişe çıkardı. "Bana bunun birden fazla tür için geliştirilmiş geniş spektrumlu bir antibiyotik olduğu söylendi."

Miraç'ın gözleri büyüdü. "Bu kadar gelişmiş bir şeye erişimimiz olmamıştı."

Birlikte ilacı uyguladılar. Miraj'a farklı yaşlar ve vücut ağırlıkları için ilacın dozunun nasıl ayarlanacağını gösterdi ve Eloran şifacısı hızlı bir çalışma olduğunu kanıtladı.

Daha fazla doz hazırlarken düşünceli bir şekilde, "Belirtiler bana zatürrenin agresif bir formunu hatırlatıyor," dedi. "Ama nüfus içinde çok hızlı ilerliyor."

"Sadece son gün üç kişiyi kaybettik." Miraç'ın elleri hafifçe titredi. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Şifacının koluna dengeleyici bir el koydu. "Bunu çözeceğiz. Şimdilik herkesin dengesini korumaya odaklanalım."

Vizitlerine devam ettiler, ateşlerini kontrol ettiler, ilaçları ayarladılar ve endişeli aile üyelerine ellerinden gelen teselliye sundular. Hastadan hastaya geçerken saatler birbirine karışıyordu. Ayakları ağrıyor, sırtı protesto çığlıkları atıyordu ama duramıyordu. Yapabileceği bir şey varken duramazdı. Koluyla alındaki teri sildi ve bir başka ateş ölçümünü kontrol etti.

"İki derece aşağı." Hastanın rahatlamış aile üyesine yorgun bir gülümsemeyle bakmayı başardı. "İlaçlar işe yarıyor."

Sadece bu hasta değildi. O ve Miraj notları karşılaştırdıkça, bir model ortaya çıktı. Antibiyotiğin etkisi vardı, hastalığın ilerlemesini yavaşlatıyordu. Son altı saat içinde kimsenin ateşi yükselmemişti.

"Bak." Miraj veri bankasını işaret etti. "Koğuş genelinde ateş oranları düşüyor."

Bir sandalyeye çöktü, bacakları sonunda pes etti. Rahatlamanın verdiği telaş başını döndürdü - belki de yorgunluktandı.

Küçük bir el dizine dokundu. Nina orada durmuş, bir bardak su uzatıyordu. Luxor onun arkasında duruyordu, kuyruğu endişeyle seğiriyordu.

"Teşekkür ederim, tatlım." Ne kadar susamış olduğunu fark ederek uzun bir yudum aldı. "Bunu getirmene sen mi yardım ettin?"

Nina başını salladı, kucağına tırmandı ve o da kızının tanıdık ağırlığıyla rahatlayarak ona sarıldı.

"Sanırım en kötüsü geride kaldı," dedi Miraj, bir başka okuma setini kontrol ederken. "Yeni tedavi protokolüne başladığımızdan beri başka kimseyi kaybetmedik."

İçini çekti ve Nina'yı kucaklayarak arkasına yaslandı. Henüz tehlikeyi atlatmadıklarını biliyordu; nüksleri izlemeleri, enfeksiyonun gerçekten temizlendiğinden emin olmaları ve herhangi bir mutasyon olup olmadığını takip etmeleri gerekecekti. Ama şimdilik, bir köşeyi döndüklerini bilerek daha rahat nefes alabiliyordu.

"Dinlenmelisin," diye gürledi Luxor'un derin sesi yanından. Kuyruğu koruyucu bir şekilde onun omuzlarına dolandı.

İtiraz etmek, hastalarının yanında kalmakta ısrar etmek istedi ama vücudunun başka fikirleri vardı. Göz kapakları kurşun ağırlıklar gibi hissediyordu.

Miraj'ın Luksor'u yakındaki bir eve yönlendirdiğini duydu ve sonra uyudu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Luxor başka bir hastayı daha kontrol etmeyi bitiren Felicity'nin omuzlarının yorgunluktan çöküşünü izledi. Kuyruğu endişeyle seğirdi. İlk kriz hafiflemiş olsa da, hasta olan insan sayısının çokluğu, günlerdir durmaksızın çalıştığı ve viziteler arasında sadece kısa süreler dinlenebildiği anlamına geliyordu.

Bir adım öne çıktı ve çalışma masasının yanına dumanı tüten bir fincan çay koydu. "Biraz ara vermelisin."

"Sadece bir hasta daha."

Yorgunluktan sesi çatallaştı ve kuyruğu beline dolanarak sallanırken onu sabitledi.

"Siz bunu içerken hasta on beş dakika bekleyebilir."

Ona doğru eğildi ve onun desteğine bu kadar doğal bir şekilde güvenmesi karşısında göğsü sıkıştı. "Belki de haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum." Onu bir sandalyeye götürdü, elleri omuzlarında duruyordu. "Miraj her şeyi kontrol altında tutuyor."

Çayı yudumladı ve solgun yanaklarına biraz renk geldi. "Teşekkür . Her şey için. Burada olduğun için, bana yardım ettiğin için."

erzak, yemek yediğimden emin olduğun için..."

"Sen de benim için aynısını yapardın." Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. Bu basit hareket, paylaştıkları herhangi bir tutkulu kucaklaşma kadar samimi hissettirdi.

Nina elinde oyuncak bebeğiyle kapıda belirdi. Hiç tereddüt etmeden Felicity'nin kucağına tırmandı ve göğsüne doğru kıvrıldı. Bu manzara karşısında içi mutlulukla doldu. Kendisini hiçbir zaman bir aile biriminin parçası olarak hayal etmemişti ama çayını içmeye devam ederken eşinin Nina'nın saçlarını okşamasını izlerken, hayatını başka türlü hayal edemiyordu.

Felicity kıpırdanmaya başladığında sert bir sesle, "Beş dakika daha," dedi. "Biraz daha dinlenirsen evren dağılmayacak."

Ona gülümsedi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama kararlılığı hâlâ ıslıl ısıldı.

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

"Birinin senin başkalarına yardım etmeye olan inatçı bağlılığını dengelemesi gerekiyor." Kuyruğu her ikisini de koruyucu bir şekilde sardı. "Şifacıların bile bazen iyileşmeye ihtiyacı olur."

İtirazlarına rağmen, kısa süre sonra işe dönmekte ısrar etti. İçini çekti, saati not etti ve Nina'yı kontrol etmeye gitti. Hurda malzemelerden yaptığı bir dizi renkli blokla oynuyordu. Hastalığın insanlara bulaşmadığına ikna olduklarında, Eloran yerleşimine kadar ona eşlik etmeye başlamıştı.

"Ne inşa ediyorsun?" diye sordu, tıbbi ofisteki derme çatma oyun alanının yanına çömelerek.

Nina eğri bir kule kaldırdı. "Gemi."

Göğsü onun sesiyle ısındı. Söylediği her kelime hâlâ bir hediye gibi geliyordu.

"Bu iyi bir gemi. Yine de dengeleyicilerin ayarlanması gerekiyor."

Sallanan yapıyı sabitlemek için kuyruğunu kullandı ve bir blok daha ekleyerek ona gülümsedi.

Carla Bobby'yle birlikte içeri girdi ve Zythrak'ın arkalarından geldiğini fark etti. Bobby'yi Nina'nın yanına yerleştirirken istasyon sahibinin dikkati Carla'da sabit kaldı.

Zythrak her zamanki sert tonunu yumuşatarak, "Bahsettiğiniz yaşam alanları hazır," dedi. "Eğer görmek isterseniz?"

Carla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona utangaç bir gülümseme verdi. "Bu harika olur, teşekkür ederim."

Zythrak Carla'yı konut bölümüne doğru yönlendirip Bobby'yi onların gözetimine bırakırken bilmiş bir gülümsemeyi bastırdı. Eski arkadaşını hiç bu kadar ilgili görmemişti.

Nina kuyruğunu çekiştirerek dikkatini tekrar ona çekti.

"Yardım eder misin?" Bir blok daha kaldırdı.

"Elbette, küçüğüm."

Kuleyi tekrar dengeledi ve burada olmanın, yük taşımak ya da beladan kaçmak yerine çocuklarla oynamanın ne kadar doğal olduğuna hayret etti. Bobby de onlara katıldı ve çok geçmeden blok gemilerden oluşan bir filo inşa etmeye başladılar.

Hayatı bu kadar kısa sürede dramatik bir şekilde değişmişti. Yalnız bir tüccardan bir babaya dönüşmüştü. Bu düşünce onu dehşete düşürmeliydi, ama bunun yerine varlığından bile haberdar olmadığı bir boşluğu doldurdu.

Nina esneye esneye onun kucağına tırmandı. "Hikâye mi?"

Kuyruğunu onun etrafına sıkıca sardı. "Hangisini duymak istersin?"

Nina uyuduktan sonra onu ofisin arka tarafındaki karyolaya yerleştirdi ve eşini tekrar kontrol etmek için Carla'nın dönmesini bekledi.

Başka bir bandajı bağlarken elleri titredi ve koruyucu iğdleri alevlendi. Onun yanına gitti ve kuyruğunu beline doladı.

"şimdilik bu kadar yeter."

"Sadece ara verdim-"

"Bir tane daha lazım." Onu revirden uzaklaştırdı, sallandığında kuyruğunu beline doladı. "Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Kadın tekrar itiraz etmeye başladı ama adam onu daha önce kurduğu, minderler ve termal battaniyeyle donatılmış küçük bir oyuğa yönlendirdi. Uzak istasyonunun sıcaklık kontrolleri en iyi ihtimalle düzensizdi.

"Otur." Elleri bir kap sıcak çorba tutuşturdu. "Ye." Kadın minderlerin üzerine çöktü.

"Ne kadar a olduğumu fark etmemiştim."

Onun yanına yerleşti ve ilk yudumunu alışını izledi. Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"Bu çok iyi." Ona doğru eğildi. "Teşekkür ."

Yemek yerken kuyruğu onu daha sıkı sarıyordu. Eşiyle ilgilenmek, onun iyiliğini sağlamak onu tatmin ediyordu. Keşke daha fazlasını yapmasına izin verseydi.

"Nina daha önce seni sordu," dedi. "Ona insanların iyileşmesine yardımcı olduğunu söyledim."

"O iyi mi?"

"O iyi. O bloklarla oldukça etkileyici bir gemi filosu inşa etti." Onun saçlarını okşadı. "Yine de seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum." Boş kabı bir kenara bıraktı ve daha yakına kıvrıldı. "Sadece beş dakika. Sonra geri dönmem gerek."

"On," diye karşılık verdi, battaniyeyi onun etrafına çekerek. "Miraj on dakika içinde bir şey olmasına izin vermez."

Göğsüne doğru başını salladı, nefes alış veriş çoktan yatışmıştı. Onu kendine yakın tuttu ve kendisine yaslanmış uyuklayan kadının huzurlu yüz hatlarını izledi. İyileştirmeye olan adanmışlığı sadece bir görev olmanın ötesindeydi; bu onun varlığının dokusuna işlemişti. Geçtiğimiz günler bunu kanıtlamıştı. Kendini hiç tereddüt etmeden Eloran mültecilerine bakmaya adanmış, yorgunluk onu ele geçirene kadar çalışmıştı.

Kuyruğu onun beline dolandı. Gemisinde onu koruyabilir, ona ve Nina'ya bakabilirdi. Ama bu bir şifacı için nasıl bir hayat olurdu? Ticaret rotaları, limanlar arasında uzun mesafeler, tıp pratiği yapmak için sınırlı şans demektir. O bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Nazikçe yanağını okşadı ve tehlikeye rağmen Triguera'daki tüccarla nasıl ilgilendiğini hatırladı. Venma ile erzak karşılığında tıbbi bakım için nasıl pazarlık yaptığını. Şu anda bile, kemik yorgunu olsa da, birinin ona ihtiyacı olduğunda anında ayağa fırlayacağını biliyordu.

Onu bu amaçtan mahrum bırakma düşüncesi göğsünü ağrıtıyordu ama ne yapabilirdi ki? O bir tüccardı, şifacı değil.

Uykusunda kıpırdandı, daha da yaklaştı. Koruyucu içgüdüleri yeniden kabardı ve şüpheleriyle savaştı. Düzgün bir tıbbi tesisi, birlikte çalışacağı diğer şifacıları, insanlara gerçekten yardım etme şansını hak ediyordu. Doğasının bu hayati kısmını anlayamayan bir eşle bir ticaret gemisinde kapana kısılmış sonsuz günleri değil.

Yine de birlikte geçirecekleri gelecekte bahsederken, eski hayatını ya da Dünya'daki hastanesini özlediğinden hiç bahsetmemişti. Küçük aile birimlerinden memnun görünüyordu, gittikleri her yere yardım etmenin yollarını buluyordu.

Şimdilik, bir uyarı sesi .

Zythrak daha derin bir uykuya daldı ve adam onu minderlere yatırıp uyumaya bırakmak için kendini zorladı. Zythrak'ın yanına gitti, otomatik olarak motor bakımının tanıdık hareketlerinden geçti, aletleri ileri geri hareket ettirdi. Bu iş zihnini meşgul ediyor, birkaç dakikada bir eşini kontrol etmesini engelliyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı, onun başında durmaya değil.

Zythrak, "Şu İngiliz anahtarını uzatsana," dedi ve sonra ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Geçen hafta burada başka bir Cire vardı. Belki de bir Cire sığınağı kurmalıyım."

Kuyruğu seğirdi. "Başka bir Cire mi? Burada mı?"

"Evet. Gemisi asteroidler yüzünden hasar görmüş. Eşi tamir yardım ediyordu. Motorlar hakkında çok şey biliyordu ama uzun süre yardım edemeyecek kadar hamileydi, ben de devreye girdim."

İngiliz anahtarı elinden şangırdayarak düştü. "Hamile bir insan mı? Adı neydi onun?"

"Lauren, sanırım. Neden?"

Kalbi hızla çarptı. "O benim eşimin bir arkadaşı. Aynı anda kaçırıldılar ve biz de onu arıyorduk."

"Küçük evren." Zythrak ellerindeki yağı sildikten sonra kaşlarını çattı. "Buradayken bebeğini doğurdu ama bazı komplikasyonlar oldu. Miraj onları Trevelor'a gönderdi."

"Lanet olsun. Muhtemelen buraya gelirken yanlarından geçtik." Felicity'ye ne söyleyeceğini düşünerek motor gövdesine yaslandı. "Ne tür komplikasyonlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Bebeğin sağlıklı olduğunu biliyorum." Bu da bir şeydi zaten.

"Ve bir Cire ile mi çiftleşti?"

"Evet. Mutlu da görünüyordu. Halkınızın Cire dışındaki herkese tepeden bakma konusundaki ünü düşünöldüğünde, beklediğiniz gibi değil."

"Biliyorum." Kelimelerin tadı acıydı. "Gerçi son zamanlarda başka karma çiftleşmelerin de olduğunu keşfettim, hem de çok mutlu çiftleşmeler. Ama Felicity için endişeleniyorum. O benim eşim ama gözden düşmüş bir savaşçının tüccara dönüşmesinden daha iyisini hak ediyor."

"Saçma sapan konuşuyorsun." Zythrak'ın sesi sertleşti. "Ona ve küçük olana nasıl davrandığını gördüm. Onları korumak için ölürsün."

"Koruma yeterli değil. O bir şifacı, ona verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı var."

"Neye ihtiyacı olduğunu sordunuz mu? Yoksa onun yerine sen mi karar veriyorsun?" Zythrak başka bir alet aldı. "Çünkü gördüğüm kadarıyla bu dişi kendi aklını biliyor."

Zythrak'ın sözlerini özümserken kuyruğu düşünceli bir şekilde

kıvrıldı. "Carla'ya sordun mu?"

"Evet. Ona daha iyisini bulabileceğini söyledim. Ne dedi biliyor musun? Önemli olanın aşk olduğunu, geri kalan her şeyin sadece ayrıntı olduğunu söyledi."

Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Sen ve Carla bir süre Nina'ya göz kulak olur

musunuz?" "Tabii ki."

Felicity'ye doğru ilerledi, onu uyanık ve datapad'ini incelerken bulduğunda şaşırmadı.

"Kazanıyoruz," dedi, sesi yorgunluktan pürüzlüydü. "Hastaların çoğunun ateşi düşüyor ve her gün daha fazla insanı taburcu ediyoruz. Miraj doğru tedavi kombinasyonunu bulduğumuzu düşünüyor."

Göğsü gururla kabardı. O böyle biriydi - başkalarına yardım etmek için her şeyini veriyordu. Sandalyesinin yanına çömeldi, kuyruğu hafifçe ayak bileğine dolandı.

"Lauren hakkında haberlerim var."

Onun kolunu tuttu. "Ne? Nereye?"

"Buradaydı, istasyondaydı. Geçen hafta." Kadının yüzündeki umut ve hayal kırıklığı savaşını izledi. "Bebeğini burada doğurdu."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Bebeği ve ben kaçırdım mı?"

"Bunun için üzgünüm ama o güvende. Ve bir Cire ile çiftleşti."

"Çiftleşmek..." Gözleri büyüdü. "Bizim gibi mi?"

"Evet ve Trevelor'a gidiyorlardı."

Vicdanı ona tıbbi yardım almaya gittiklerini söylemesi gerektiğini savunuyordu, ancak zaten taşıdığı yüklere bir yenisini eklemeyi reddetti.

"Yani mesajımı alacak ve geri döndüğümüzde onu bulabileceğiz." Derin, ürpertici bir nefes aldı ve öne doğru eğilerek alnını onunkine bastırdı.

"Tanrı'ya şükür."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Felicity, Miraj ile birlikte küçük tıbbi ofiste oturmuş, her ikisi de acı ama uyarıcı bir Eloran çayı içiyordu. Elicity'nin adrenalini tıbbi krizin etkisi azalmış, yerini derin bir yorgunluğa bırakmıştı. Gözlem penceresinden, Carla iyileşmekte olan hastalarla ilgilenmeye yardım ederken Luxor'un Nina ve Bobby'yi bir tür kart oyunuyla eğlendirdiğini görebiliyordu.

"Neden burada saklandığımızı merak etmiş olmalısınız," dedi Miraç aniden. "Neden uygun tıbbi tesislerden yardım istemediğimizi."

Merak etmişti ama burnunu sokmak istememişti. Bu insanların gözlerinde, nedenlerinin ciddi olması gerektiğini bilecek kadar korku görmüştü.

"Dünyamız bir zamanlar... çok güzeldi." Miraç'ın parmakları fincanı sıkıca kavradı. "Huzurluyduk, sanata ve şifaya odaklanmıştık. Sonra Vedeckyanlar geldi, ticari ilişkiler kurmak istediklerini iddia ettiler. Onun yerine denek istediler."

Vedeckian gemisindeki kendi kısa esaretini hatırlayınca omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

"Belirli bir Eloran'ın biyolojisinde bir şey keşfettiler - belirli hastalıklara karşı doğal bir direnç. Onlar üzerinde deney yapmak istediler

satmak için toplayacağız." Miraç'ın sesi sertleşti. "Reddettiğimizde, istediklerini zorla almaya çalıştılar. Kaçabilenlerimiz..." Etraflarındaki istasyonu işaret etti. "Bulunmayı göze alamayız. Meşru yetkililer bile doğru fiyat karşılığında bizi teslim edebilir."

"Bu yüzden dışarıdan yardım kabul etmekte bu kadar isteksizdin," dedi yumuşak bir sesle.

Miraç başını salladı.

"Evet, ama Zythrak eşinize kefil oldu ve başka seçeneğimiz yoktu. Hastalık bizi öldürüyordu." Masanın öbür ucuna uzanıp Felicity'nin elini tuttu. "Sizi beklemiyordum ama halkımı kurtardınız. Bunu unutmayacağız."

"Onları kurtardık," dedi kararlılıkla. "İkimiz birlikte çalışarak." Miraç başını eğdi. "Belki de."

Diğer kadının bakışları tekrar Luxor'a kaydı. "O artık farklı biri. ilk tanıştığımda içinde büyük bir öfke vardı."

Nina'nın esnemesini ve onun yanında tamamen rahat bir şekilde kucağına tırmanmasını izlediler.

"Cire çok gururlu," diye devam etti Miraj. "Onurları onlar için her şey demek. Haksız yere suçlanmak, hapsedilmek onun içinde bir şeyleri kırdı. Ayrıldığında tehlikeli işler aldı, o korkunç ringlerde savaştı. İsteddiği için değil, hak ettiğinin bu olduğuna inandığı için."

Luxor'un kendisini değersiz bulduğu düşüncesi göğsünü sızlattı. Kendinden şüphe duyduğuna dair işaretler görmüştü.

"Zythrak onu acımasız bir dövüşten sonra yarı ölü olarak buldu. Onu sağlığına kavuşturdu. Zythrak devreden ayrıldığında, onun yerine tüccar olarak çalışmasını sağladı." Miraç onun elini sıktı. "Ama utanç onu hiç terk etmedi. Halkının onu reddetmesinin değerini belirlediğine inanıyor."

"Öyle değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Hayır, öyle değil. Ama yine de senin için en iyisinin bu olduğunu düşünürse seni uzaklaştırmaya çalışabilir." Miraç'ın ifadesi ciddileşti. "Ona izin verme."

"Yapmayacağım." Luxor'un kartlarla bir numara göstermesini izledi, çocuklara açıklarken yüzü yumuşaktı. "Biz birbirimize aitiz."

"Güzel." Miraç'ın gözleri parladı. "Sizin için bir sürprizim var. de."

"İyi bir sürpriz mi?" diye sordu, diğer kadının yüzündeki muzip ifadeye tam olarak güvenememişti.

"Oh evet."

"Miraç haklıydı," dedi Luksor'a gecenin ilerleyen saatlerinde, sırtını Luksor'un göğsüne dayayarak büyük küvete girerken. "Bu harika bir sürpriz."

Miraç, portatif banyonun yerleşim yerindeki evlerine teslim edilmesini ayarlamıştı. Getirmekle kalmamış, dumanı tüten, bitki kokulu suyla doldurmuştu. Kuyruğu küvetin kenarından sarkıyor, su damlacıkları uzunluğundan aşağı kayıyordu. Sıcaklık yorgun kaslarına sızıyor, uzun saatler boyunca hastaları tedavi etmekten kaynaklanan ağrıları hafifletiyordu.

Adamın elleri kadının omuzlarında gezinerek düğümleri çözdü ve kadın adamın dokunuşuyla eriyerek başını adama yasladı. Dokulu teni suyun altında farklı hissettiriyordu, daha pürüzsüz ama yine de benzersizdi.

"Daha iyi misin?" Derin sesi göğsünde gürledi.

"Mükemmel." Parmaklarını adamın ön kolunda gezdirerek tenindeki ince desenleri takip etti.

Adam onun boynuna sokuldu, nefesi kulağına değiyordu. Elleri aşağıya doğru kayarken, yanlarını sıyırıp dans ederken nabızı hızlandı

hafifçe göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Adamın kollarında döndü, küvetin kenarlarına su vuruyordu. Adamın gözleri arzudan kararmıştı.

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve onun eşsiz tadının tadını çıkardı. Onu kaldırıp kucağına yerleştirirken kuyruğu kalçasının etrafında kıvrıldı. Sürtünme nefes nefese kalmasına neden oldu. Günlerdir uykudan başka bir şey için enerjisi olmamıştı ve birden bunu ne kadar özlediğini fark etti.

"Sana ihtiyacım var," diye onun ağzına karşı nefes aldı.

Havluyla uğraşmadan onu banyodan çıkardı. Onu yatağa yatırırken yere su damlıyordu. Adamın güçlü vücudu kızinkini sardı, aynı anda hem tanıdık hem de heyecan vericiydi. Eli kızın bacağından yukarı kaydı ve kızın bacakları içgüdüsel olarak ayrıldı. Adam onun ıslak sıcaklığını görünce inledi, sonra kalın bir parmak yavaşça içine girdi. Kadın inledi ve adam dondu kaldı.

"mu?"

"Tanrım, hayır. Mükemmel

hissettiriyor." "Evet, öyle."

Sessiz kalmaya çalıştı, parmağı yavaşça içeri ve dışarı pompalanırken bir inilti tutabilmek için dudağını ısırıldı. Elleri adamın geniş omuzlarında dolaştı, kasları dokunuşunun altında esnedi, sonra karın kaslarının sert çıkıntılarının üzerinden aşağı indi.

"Sana ihtiyacım var Luxor," diye fısıldadı. "." "Emin misin?"

Adamın siki girişine dayanana kadar kalçalarını kaldırdı, sonra bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve onu daha yakına çekti. Geniş başı kadının içine girdiğinde, adam yemin etti ve eli kadının kalçasına kenetlendi. İlerlemeye başladı, sonra durdu, gözleri şehvetle karardı.

"Çok sıkı. Siktir, evet."

O kadar doluydu ki, neredeyse dayanılmaz bir şekilde gerilmişti, ama inanılmaz hissettiriyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak ona karşı sallandı.

"Yavaşça, tatlım." Sesi boğuktu ama acele etmeye çalıştıkça elleri onu sıkıca kavıyor, her bir santim içine girdikçe onu kontrol altında tutuyordu, sonunda ona karşı oturana kadar, vücudu genişçe gerildi.

"İyi misin?" diye tekrar sordu ve kız ona gülümsedi, onun kendisi için bu kadar endişelenmesi hoşuna gitmişti.

"Evet. de öte."

"Güzel." Kuyruğu kadının beline dolandı. "O zaman ."

Geri çekildi, sikinin sürtünmesi onu titretti, sonra ileri fırladı ve onu tamamen doldurdu. Kadın haykırdı, sonra bir eliyle ağzını kapattı. Adam bunu tekrar tekrar yaptı ve kadın ona karşı kıvrandı, adam onu orgazma doğru sürüklerken çığlıkları eliyle boğuldu. Baskının arttığını hissedebiliyordu, zevk patlayana kadar daha sıkı ve daha sıkı kıvrılıyordu, devasa shaftın etrafında kenetlenirken görüşü beyazlaşıyordu.

"Siktir," diye kükredi ve sonra düğümü genişliyordu, yoğun baskı orgazmının devam etmesine neden oluyordu.

Titremeleri nihayet durduğunda, yatağa geri yığıldı. Onları bir tarafa yuvarladı, vücudu hala onunkiyle kilitliydi ve onu kendine doğru çekti. Onu kucaklarken kuyruğunu beline doladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, kalbi taşıyordu. "Çok fazla."

Kolları onun etrafında sıkılaştı ve kuyruğu onu daha da yakınına çekti. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama sana her zaman değer vereceğim."

Tamamen memnun bir şekilde uykuya daldı. Ertesi sabah uyandığında adam gitmişti. Ne yazık ki, onun için planları vardı. Doğrulup battaniyeyi çıplak omuzlarına sararken kapı hafifçe çalındı.

"İçeri gel."

Carla içeri baktı, Nina'nın küçük eli onunkine kenetlenmişti. Küçük kız serbest kaldı ve kollarını Felicity'nin boynuna dolayarak yatağa fırladı.

"Günaydın, tatlım."

Nina'ya sıkıca sarıldı ve onun tatlı, masum kokusunu içine çekti.

Carla kapının yanında oyalanırken yanaklarını hafif bir kızarıklık kapladı. Ellerini birbirine doladı.

"Dinlenmeye ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Umarım etmiyoruzdur..." "Hiç de değil." Yatağı okşadı. "Gel otur."

Carla kenarda tünemişti, gözleri parlıyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum." Elleri baktı. "Zythrak hakkında."

"Ah?" Kızın yüzünün onun adını duyunca aydınlanmasıyla kalbi ısındı.

"Birlikte vakit geçiriyorduk ve..." Carla'nın gülümsemesi genişledi. "Sanırım ona aşık oluyorum. Korkutucu görüldüğünü biliyorum ama gerçekten çok tatlı biri. Bobby'yle arası çok iyi ve beni güldürüyor."

"Bu harika!" Onun elini sıktı. "Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Eğer işler giderse, Bobby ve ben burada onunla birlikte kalacağız."

"Seni özleyeceğim," dedi dürüstçe. "Ama gelip seni ziyaret edemeyecek değiliz ya."

"Ben de seni özleyeceğim." Carla ona sulu bir gülümseme verdi. "Ama bu doğru hissettiriyor."

"Peki bu sabah yeni erkeğiniz nerede?"

"O ve Luxor bazı motor onarımları üzerinde çalışıyorlar." Carla Nina'nın yan tarafını gıdıklayarak kıkırdamasına neden oldu. "Aşağıda, bakım bölümünde."

"Ne diyorsun Nina?" Küçük kızın siyah saçlarını düzeltti. "Gidip Dada'ya sürpriz yapalım mı?"

Nina hevesle başını salladı, elini çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Önce ben giyineyim, şapşal kız," diye güldü ve Nina'yı kucaklayıp küçük giysi koleksiyonuna doğru ilerledi.

Kısa bir süre sonra, istasyonun loş koridorlarında yürürken Nina'nın elini tuttu. Küçük kız onun yanında zıplıyor, Bobby'den öğrendiği bir melodiyi mırıldanıyordu. Bakım bölümüne doğru köşeyi döndüklerinde, metal koridorda sert sesler yankılandı. Donup kaldı ve Nina'yı hızla bir yığın sandığın arkasına çekti.

İki iri yarı Ruijin önündeki yolu kapatmış, kıllı vücutları titrek ışıklarda uzun gölgeler oluşturmuştu. Onları görünce midesi sıkışmıştı. Nina'yı yakınına bastırdı ve nazik parmaklarıyla çocuğun ağzını kapattı.

"...buralarda bir yerde olmalı." Bir Ruijin'in çakıllı sesi net bir şekilde duyuluyordu. "Bu Eloran haşaratları hep bir arada kümelenir."

"İstasyonun terk edilmiş olması gerekiyordu." İkincisi gevşek bir paneli tekmeledi. "Ama son zamanlarda buraya biri gelmiş."

"Aramaya devam edin. Başlarına konacak ödül bizi ömür boyu kurtaracak."

Kalbi küt küt atıyordu. Tüm o mülteciler, çocuklar... Yerleşim yeri iyi gizlenmişti ama kararlı bir aramaya dayanabilecek miydi? Ruijin'in yerleşimi bulmasının ne kadar sürebileceğini hesaplamaya çalıştı. Onları uyarmak zorundaydı.

Nina bacağına doğru titriyordu, koyu renk gözleri tanıma ve korkuyla irileşmişti. Onu kucağına aldı, herhangi bir sesi bastırmak için küçük kızın yüzünü omzuna bastırdı ve ayak seslerini metal zemin üzerinde sessiz tutmaya dikkat ederek geriye doğru ilerledi.

Köşeyi geçer geçmez döndü ve geldikleri yöne doğru aceleyle geri dönmeye başladı. Hızı onun felaketi oldu. Gevşek bir boru topuğuna takıldı ve tökezleyerek bir yığın boş konteynere çarptı. Metalik çarpma sesi koridorda yankılandı.

"O da neydi?"

Ağır ayak sesleri yaklaştı ve kalbi boğazına kaçtı. Duvarda Nina'nın sığabileceği büyüklükte bir bakım kapağı gördü. Kapağı çekerek açtı ve kızını içeri aldı.

"Sessiz ol, tatlım. Luxor'u ya da beni duyana kadar dışarı çıkma." Nina ağzı titreyerek başını sallayınca kapağı kapattı.

Sert eller omuzlarını tutmadan önce koridorda sadece birkaç adım atabilmişti, ama umarım Nina'yı ıskalayacak kadar uzaklaşmışlardı. Ruijin onu etrafında döndürdü, sıcak nefesleri yüzüne çarptı.

"Peki, burada neyimiz var?" Uzun boylu olanın parmakları onun koluna girdi. "Bir dişi insan. Doğru pazarda iyi para eder."

"beni." Kız onların tutuşuna karşı mücadele etti ama onlar sadece güldüler.

"Alınan. Bunun için fazladan ödeme yapacaklar." İkinci Ruijin kemerinden kelepçeler çıkardı. "Eloranlar için geri geleceğiz. Bu şimdilik işimizi görür."

Onu kargo bölümüne doğru sürüklemeye başladılar. *Tanrım, hayır.* Onlarla mücadele ederken ayakları yere sürtünüyor, onları yeterince oyalayabilirse Luxor'un onları bulması için dua ediyordu...

Derin bir hırıltı koridorda yankılandı. Ruijin dondu kaldı.

Luxor kavşakta durdu, siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. Elinde parıldayan bıçağıyla ilerlerken kuyruğu arkasından sallanıyordu.

"Onu serbest bırakın." Sesi ölümcül derecede sakindi. "Şimdi."

Daha büyük olan onu kenara iterek yere yuvarlanmasına neden oldu ve Luxor kendini onlara doğru fırlattı. Bıçaklar loş ışıktaki parıldarken metal metale çarptı.

Luxor'un ölümcül bir zarafetle hareket edişini izlerken kalbi küt küt atıyordu. Kuyruğu Ruijin'in ayaklarından birini altından süpürürken, diğerinin saldırısını savuşturdu. Bıçağı hedefini bulduğunda kan koridor duvarına sıçradı.

Düşen Ruijin ayağa fırladı ve botundan kötü görünümlü bir silah çıkardı. Luxor döndü, bıçağı havayı yararak geçti. Bıçak Ruijin'in boğazına saplandı. Gürleyerek yere düştü.

Kalan Ruijin bir kükreyle saldırdı. Luxor onunla kafa kafaya çarpıştı, vücutları birbirine çarptı. Boğuşmalar, şiddetli darbeler savurdular. Ruijin'in pençeleri Luxor'un göğsünü tırmaladı ama Luxor yavaşlamadı. Bıçağı Ruijin'in kaburgalarının arasına saplandı. Bir kez. İki kez.

Ağır ayak sesleri koridoru gürültüyle inerken erkek yere düştü. Zythrak üç silahlı adamla birlikte köşeden fırladı.

"Luxor!" Adam sendelerken kadın kendini ayağa kaldırdı ve bıçağı yere düştü. Koyu renkli kan gömleğini ıslatmış, göğsüne ve yan tarafına yayılmıştı.

Dizleri bükülürken onu yakaladı ama ağırlığı ikisini de yere düşürdü. Zythrak kükreyerek emirler yağdırırken ellerini hızla en kötü yaralara bastırdı.

"Benimle kal." Parmaklarının arasında sıcak kanın titreştiğini hissederken sesi titriyordu. "Luxor, bana bak."

Gözleri onunkileri buldu, acıyla parlıyordu. Kuyruğu zayıf bir şekilde bileğine dolandı ve sonra başı arkaya düştü ve gözleri kapandı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Luxor sürüklendi aracılığıyla a pus . Acı, parçalar . sisi delen bir anı. Felicitynin yüzü gözünün önünde canlandı, yüz hatları bulanıklaşmış ve çarpıtılmışı. Küçük eller koluna dokundu-Nina? O söyleyemedim.

Uyarı aniden gelmişti. Zythrak'ın güvenlik sistemi kargo bölümünde izinsiz yaşam belirtileri tespit etmişti. Yayını kontrol ederken arkadaşının yüzü sertleşmişti.

"Ruijin," diye tükürdü Zythrak. "Ben diğerlerini toplayacağım."

Ama beklememişti. Bacakları onu koridorlarda son sürat dolaştırırken kalbi göğsüne çarpıyordu. Felicity ve Nina'nın Ruijin avcılarıyla birlikte o geçitlerde bir yerlerde olduğu düşüncesi damarlarında buza yol açtı.

Köşeyi döndüğünde onların Felicity'yi sürüklemeye çalıştıklarını gördüğünü hatırlıyordu. Kendini en yakındaki Ruijin'e fırlatmadan önce gözleri bir anlığına onunkilere kilitlenmişti. Dövüş şiddetli bir şekilde gözünün önüne geldi; yumruklarının altındaki kemiklerin çıtırtısı, pençelerinin göğsünü yarıışı, sıcak kan püskürmesi.

Biri alnını serin bir bezle sildi. Karanlık onu tekrar altına çekmeden önce nazik dokunuş onu kısa bir süreliğine sabitledi. Ona ulaşmaya çalıştı ama kolları tepki vermedi.

"...çok fazla kan kaybetti..." Karanlığın içinden bir ses süzüldü. Miraj?

"Dada?" Nina'nın küçük sesi sisi delip geçti. Gözlerini açmak için mücadele etti ama açamadı.

Anılar onu geçmişe sürükledi. Ruijin'in bıçağı ikinci kez yan tarafını bulmuş, kaburgalarının arasından kaymıştı. Ama savaşmaya devam etti, onlar düşene kadar duramazdı. Ailesini almalarına izin veremezdi...

Bilinci geri gelirken acı yan tarafına doğru ilerledi. Felicity'nin Ruijin'in ellerindeki anısı keskin ve net bir şekilde parladı ama o ilk andan sonra her şey bulanıklaştı. Dövüşten parçalar zihnini kurcalıyordu; ellerine bulaşan kan, Felicity'nin adını çağıran sesi. Yoksa bu son kısmı hayal mi etmişti?

"Felicity?" Sesi bir fısıltıyı ancak aşan bir törpü gibi çıktı. Kuyruğu hayal kırıklığı içinde yatak çarşafına çarptı.

"Ben buradayım." Serin parmaklar alnını okşadı ve kadının kokusu kafasını doldurdu.

Gözleri birden açıldı. Kadın onun yanında oturuyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama son derece gerçek ve canlıydı. Kuyruğu kendi isteğiyle bileğinin etrafında kıvrıldı.

"Güvendesin." Kelimeler kuru boğazını tırmaladı.

"Senin sayende." Parmakları nazikçe adamın çenesinde gezindi. "Yine de bu süreçte neredeyse kendini öldürtüyordun."

Doğrulamaya çalıştı ama kaburgalarına ateş düştü. Eli göğsüne sıkıca bastırarak onu yerde tuttu.

"Sakın kımıldama. Kanamayı daha yeni durdurdum."

Dudakları seğıirdi. Endişeli olsa da sesini sert çıkarmayı başarmıştı. "Evet, t'davi."

ÜÇ GÜN SONRA, ZYTHRAK'IN KÜÇÜK VOLTA ATIŞINI IZLEDİ.

Sürekli hareket etmek başının zonklamasına neden oluyordu ama zayıflık göstermeyi reddediyordu. Yaraları iyileşirken, zorunlu dinlenme onu rahatsız ediyordu.

"Ruijin'in bizi bulması her şeyi değiştirir." Zythrak öfkeyle kaşlarını çattı. "Daha fazla avcı gönderecekler."

"Kaç Eloran'dan bahsediyoruz?" Yer iyileşen kasların gücünü test etti.

"Kırk üç yetişkin, on dokuz çocuk." Zythrak volta atmayı bıraktı ve yatağın kenarını kavradı. "Çoğu hastalık yüzünden hâlâ güçsüz. Bizi takip edemeyecekleri, uzak bir yere ihtiyacımız var."

Ağrıyan başını olası yerleri düşünmeye zorladı. Bu sektörde gerçekten gizli kalmış çok az yer vardı ama o yıllarını daha az bilinen ticaret yollarının haritasını çıkarmakla geçirmişti.

"Peki ya Ketharian sistemi?" "Yerleşik rotalara çok yakın."

"Maden kolonileri yakın-"

"Şimdiden Ruijin sempatizanlarıyla kaynıyor. Sağladıkları 'eğlence' türünden hoşlanan çok sayıda madenci var."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı, kendini daha da dikleştirirken kuyruğu çarşafıya çarptı.

"Dış Halka'da terk edilmiş bir dünyalaştırma projesi var. Atmosferik koşulların dengesizliği nedeniyle başarısız oldu ama temel altyapı hala duruyor. Biraz çalışmayla bir yerleşimi destekleyebilir."

Zythrak'ın gözleri kısıldı. "Emin misin?"

"Bir keresinde resmi dikkatlerden kaçınmam gerektiğinde orada kargo depolamıştım. Burası güncel haritalarda yer almıyor, sadece tesadüfen keşfettim. Yüzeydeki yerleşime ek olarak, geçici yaşam alanları olarak tasarlanmış bir yeraltı alanı da var. Eloralılar aşağıda saklı kalırken siz yüzeyde ticaret bile yapabilirsiniz."

"Onları oraya götürmemize yardım edecek misin?"

Soru aralarında asılı kaldı. Arkadaşını, onun kendini bu insanlara yardım etmeye nasıl adanmış olduğunu düşündü. Nina'nın ona 'Dada' demesini. Eski içgüdüleri karışıklıklardan kaçınmak, önce kendini korumak için bağırıyordu. Ama o artık öyle biri değildi.

"Evet. Eşim kabul ettiği sürece."

Bu konuda çok az şüphesi olduğunu düşündü ve kız da onu hemen haklı çıkardı.

"Elbette onlara yardım etmeliyiz," dedi ona söyler söylemez. Kuyruğu bileğinin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

"Yolculuk tehlikeli olabilir. Tıbbi tesis yok, erzak sınırlı-"

"Bize ihtiyaçları var." Parmakları göğsündeki bandajın üzerinde gezindi. "Miraj tanıdığım en iyi insanlardan biri ve ondan çok şey öğrenebilirim. Bu insanlar barış için bir şansı hak ediyor."

"Katılıyorum ama sen ve Nina güvenli bir yer olan Trevelor'a dönebilirsiniz. Lauren orada olabilir."

Adam bu öneriyi yapmak için kendini zorladı ama kadın hemen başını salladı.

"Hayır. Seni bırakmıyoruz. Umarım döndüğümüzde Lauren hala oradadır, ama eğer orada değilse, eminim bana bir mesaj bırakacaktır."

İç çekti. Her ne kadar onları yanında istese de, eşi olmasını istediğinde ona sunmayı hayal ettiği hayat bu değildi.

Rahatlığı ve güvenliğı hak ediyordu; avlanan mültecilerle birlikte uzayda tehlikeli bir göçü değil.

"Senin için istediğim bu değildi," dedi, sesi sertti. "Gerçek bir evin olmalı, değil-"

Parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Ev bir yer değildir, Luxor. Birlikte olduğumuz yerdir - sen, ben ve Nina." Mavi gözleri onunkileri tuttu. "Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Kadının sözlerindeki basit gerçek karşısında boğazı düğümlendi. Onu daha yakına çekti ve kokusunu içine çekti. "Emin misin?"

"Tamamen." Dikkatle onun yanına, yatağa yerleşti. "Ayrıca, bir doktora ihtiyaçları olacak. Ve senin de çok dikkatsiz davranmanı engelleyecek birine ihtiyacın var."

Kuyruğu kızın bileğine dolandı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı saçlarına doğru.

"Biliyorum." Onun göğsüne gülümsedi. "Şimdi dinlen. Yapacak işlerimiz var."

İtaat etti ama o öğleden sonra kendini ayağa kaldırdı, kasları itiraz ediyordu. Yaralar çekiliyordu ama acı kontrol edilebilir bir zonklamaya dönüşmüştü. O yatakta yeterince zaman geçirmişti.

O ortak alana girdiğinde Nina'nın yüzü aydınlandı. Oyuncaklarını bırakıp ona doğru koştu ve küçük kollarını bacağına doladı. Yaralarına dikkat ederek onu yukarı kaldırırken kuyruğu koruyucu bir şekilde Nina'nın etrafında kıvrıldı.

"Dikkat et!" Felicity'nin elleri sargı bezlerinin yanında çırpındı ama gülümsemesini gizleyemedi.

Öğleden sonrayı birlikte geçirdiler, Nina ona iyileşirken çizdiği resimleri gösterdi. Kaba saba figürleri görünce göğsü ısındı - el ele tutuşmuş üç şekil, birinin kuyruğu olarak tanıdığı uzun kavisli bir çizgi.

Nina'yı gece için yatırdıktan sonra Felicity kollarını kavuşturdu.

"Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dinleneceğim." Elini tuttu ve onu kendine yaklaştırdı. "Bana katıldığın sũrece."

Parmakları bandajın kenarlarında gezindi. "Yaraların-"

"musun?" Dudaklarını onun avucuna bastırdı. "Yetenekli doktorum sayesinde."

Onu odalarına kadar takip etti, yaralarını kontrol ederken dokunuşu nazikti.

"şişlik indi."

"Bu şişlik belki de." Adam elini tamamen kalkmış sikine gũtũrdũęũnde kadının gũzleri bũyũdũ. "Bu değil."

"Sanırım gerçekten daha iyi hissediyorsun," diye fısıldadı nefes nefese.

Onu yatağa çekti, kuyruğu beline dolandı. Adamın eli gũmleęinin altından kayarak gũęsũnũn yumuşak kıvrımını okşarken kızın yanakları kızardı. Gũzleri yarı kapalı bir şekilde adamın dokunuşuna doğru eğildi ama sonra hafifçe adamın gũęsũnũ itti.

"Dinlenmen gerek."

"Yapacağım. Daha sonra. şu anda size ne kadar iyileştiğimi gũstermek niyetindeyim."

Bunu onu tamamen tatmin edecek şekilde kanıtlamaya devam etti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

T üç ay sonra...

FELICITY PENCERENİN ÖNÜNDEN GEÇEN YILDIZLARA BAKTI, NINA kucağında kıvrılmış uyuyordu. Küçük kızın artık çok sevdiği ve hafifçe yıpranmış oyuncak bebeği küçük parmaklarından sarkıyordu. Üç ay boyunca Eloranların yeni evlerini bulmalarına ve yerleşmelerine yardım etmek hepsini yormuştu ama buna değmişti.

"Derin düşünceler mi düşünüyorsun?" Luxor rotalarını ayarlarken kuyruğu onun omzuna sürtündü.

"Sadece mutluyum." Parmaklarını hafifçe kuyruğunun üzerinde gezdirdi ve kuyruk elinin altında esnediğinde gülümsedi. "Eloranlar güvende, Carla ve Zythrak birbirlerini buldular ve şimdi Lauren'ı görebileceğiz."

O gönderildi a mesaj izin vermek onu arkadaş Biliyorum o onlar dönüyordu ve onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Ona bakarken gözleri yumuşadı.

"Umarım arkadaşın beni onaylar."

"Yapacak." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasıl yapmasın ki? Sen bize her şeyi verdin."

Nina uykusunda kıpırdandı, bebeğini daha sıkı tutarken "Baba" diye mırıldandı. Yüz ifadesi bu kelime karşısında eridi - Nina bu kelimeyi her kullandığında hala onu etkiliyordu.

"Yarın Trevelor'a ulaşacağız." Otopilotu programladı. "Onu yatağına götürmeliyiz."

Nina'yı göğsüne yaslayarak dikkatle durdu. Küçük kız geçen aylar içinde büyümüştü ama yine de kollarına tam oturuyordu. Birlikte, artık küçük ailelerini barındırmak için kalıcı olarak değiştirilmiş olan kulübelerine doğru yürüdüler.

Nina'yı yatırırken eli karnına gitti. Yakında kızlarına abla olacağını söylemeleri gerekecekti. Bu düşünce içini sıcaklıkla doldurdu - alışılmadık aileleri en harika şekilde büyüyordu.

Luxor'a da söylemem gerekecek, diye düşündü *Luxor* kollarını arkadan sararken, kuyruğu koruyucu bir şekilde beline dolanırken. Onun ne kadar endişeleneceğini biliyordu ve Trevelor'a ulaşana kadar beklemeye karar vermişti, böylece insan eşleri olan diğer Cire savaşçıları onu rahatlatmaya yardımcı olabilirdi.

"Bu kadar şanslı olabileceğimi hiç düşünmemiştim," dedi

sessizce. Göğsüne yaslanmış, Nina'nın uyumasını izliyordu.

"Hepimiz . Ve şimdi mutluluğumuzu Lauren ile paylaşacağız."

Ertesi gün Trevelor'a indiler. Burası hatırladığı kadar güzeldi ve Luxor kiraladığı küçük hover aracını kasabaya sürerken heyecanla etrafına bakındı. İki ve üç katlı binalar çeşitli renklerde ve tarzlardaydı. Trevelorialılar, ona kuş evlerini hatırlatan kısa kazıklar üzerine inşa edilmiş evleri tercih etme eğilimindeydi. Yemyeşil bahçeler evlerin çoğunu çevreliyordu.

Binalar ve ılıman iklim, çoğunun iç ve dış mekânlar arasında geniş açıklıklara sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, uzun ve alçak bir binanın yanından geçip arkasındaki tepelere doğru tırmanmaya başladığında.

"Sana söyledim. Bu bir sürpriz."

"Ödül," diye tekrarladı Nina ciddiyetle ve gülümseyerek başını salladı. Bu ruh halindeyken ikisini de sorgulamanın bir yararı yoktu. Nina da Luxor kadar inatçı olduğunu kanıtlamıştı.

Sonunda soluk pembeye boyanmış şirin bir kulübenin önünde durdu. Çiçekli sarmaşıklar duvarları kaplamıştı ve üç tarafı saran bahçe, akla gelebilecek her renkte bitkiyle dolup taşıyor, havayı kokularıyla dolduruyordu. Nina hemen çiçekleri incelemeye koyuldu. Kasabaya tepeden bakan, uzakta iniş alanının görüldüğü güzel bir yerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Bence çok güzel ama anlamıyorum. Neden buradayız? Burası Lauren'ın evi mi?"

"Hayır, t'davi. O bizim. Onu ben satın aldım." Gözlerinde gurur ve belirsizlik karışımı bir ifade vardı. "Eloranların yerleşmesine yardım ederken, Hrebec'ten burada bir acenteye bağlantı kurmasını istedim. Gerçek bir evimiz olsun istedim."

Geniş pencereler, gün batımını izlemek için mükemmel olan üstü kapalı sundurma, ağaca asılı küçük salıncak gibi ayrıntıları incelerken gözleri doldu.

"Peki ya gemi?" Omuz silkti.

"Gemi hâlâ elimizde olacak. Zythrak, Carla ve Miraj'ı ziyaret etmek isteyeceğimizden eminim. İkinizle de paylaşmak istediğim başka yerler de var ama bu şekilde her zaman bir evimiz olacak. İstedığınız bu olduğu sürece?"

"Bunu istiyorum. Hem de çok."

Rahat bir nefes aldı ve onu çekti.

"Başka bir şey daha var. Hastane kadrosunu genişletiyor ve sizinle konuşmayı çok istiyorlar. Eloranlarla çalışmanız çok faydalı olabilir. Bu tamamen sizin kararınız," diye hızla ekledi. "Ben sadece bu seçeneğin mevcut olduğunu bilmeni istedim."

"Bu fikri sevdim," dedi dürüstçe. "Bir ev ve bir iş mi? Her şeyi düşünmüştün."

"Her şeyi hak ediyorsun." Adamın kuyruğu kadının beline dolandı. "İkiniz de hak ediyorsunuz."

"Oda." Nina yeniden ortaya çıktı, talepkâr bir şekilde bacağını çekiştiriyordu ve o da güldü.

"Pekâlâ . Gidip odana bakalım."

Evin içi de dışı kadar büyüleyiciydi. Geniş değildi ama odalar ferahtı, yüksek tavanları ve güneş ışığının içeri dolmasını sağlayan geniş pencereleri vardı. Sadece birkaç parça mobilya etrafa saçılmıştı ama zamanla daha fazlasını ekleyebilirlerdi. Nina'nın odası pembe duvarları ve güzel bir kanopili yatağıyla tam bir prensese göreydi. Adam onu kendi yatak odalarına götürürken onu mutlu bir şekilde bebeğine odayı gösterirken bıraktılar.

Evin arka tarafına sıkışmış olan bu oda, küçük özel bir bahçeye açılıyordu. Tek mobilya kocaman bir yataktı ama başka bir şeye ihtiyaçları yoktu, özellikle de süitte aynı derecede büyük bir küveti olan bir banyo olduğu için. Dolabın kapağını açtığında, gemiden kıyafetlerini bile transfer ettirmeyi başarmıştı. Dış Halka'dan getirdiği küçük, dekoratif bir kutu da buna dahildi. Düşünceli bir şekilde kutuya baktı, sonra gülümseyerek ona döndü.

"Bu mükemmel," dedi mutlulukla.

"Onaylamanıza sevindim. İsterseniz bu gece burada kalabiliriz."

"Kesinlikle isterim." Kuyruğuna uzandı, gözleri ısınırken parmaklarının arasından alaycı bir şekilde çekti. "Sence kızımız bizi aramaya gelmeden önce yatağa girmeye vaktimiz var mı?"

"Bundan şüpheliyim ama denemek isterim."

Ön kapı zilin sesi onu böldü ve iç geçirdi. "Kim olduğunu görmeliyim."

"Ben giderim," diye teklif etti. "Sen git ve Nina'yı kontrol et."

Aceleyle ön döndü, yeni kapısının eşiğinde duran iki kişiden birini tanıyınca adımları duraksadı.

"Lauren..." "Felicity!"

Birbirlerinin kollarına düştüler, ikisi de aynı anda ağlıyor, gülüyor ve konuşuyorlardı. Lauren'in arkadaşı Luxor'u selamlamak için döndüğünde bunu zar zor fark etti.

Luxor ona gülümseyerek, "Kadınları kendi buluşmalarıyla baş başa bırakalım," dedi. "Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı arkadaşına.

"Benim de. Sana anlatacak çok şeyim var." Lauren'in sesi de aynı şekilde boğuktu. Uzun bir süre daha birbirlerine sarıldılar ve sonunda ayrıldılar. "Bu benim eşim, Krestar. Ve kızımız. Ona Felicity adını verdim."

Krestar'ın kucağındaki minik bebeğe bakarken yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü.

"Ona benim adımı mı verdin?"

"Tabii ki yaptım." Lauren ona sırıttı. "Ama biz ona Fliss diyoruz." "Oh bu harika. Onu tutabilir miyim?"

Krestar bebeği ona vermeden önce bir an tereddüt .

"O çok küçük ve kırılgan," dedi sertçe ve Lauren güldü.

"Felicity'nin senden daha fazla bebek kucağına aldığına bahse girerim."

"Çocuğumuzu kucağına almadı."

Minik yüze gülümseyerek, "Çok dikkatli olacağım," diye söz verdi. Bebek Lauren'ın burnuna ve bir tutam siyah saça sahipti. "O mükemmel."

Krestar'ın yüzü bir parça yumuşadı.

"Evet, öyle."

Nina uçarak odaya girmek için o anı seçti.

"Anne, anne." Bebeğe bakarak durdu. "Kim o?"

"Bu Fliss. Lauren teyzenin küçük kızı."

Nina bebeğe bakabilsin diye eğildi, yarı yarıya Krestar'ın itiraz etmesini bekliyordu ama o sadece kızına gülümsedi.

"Bu bizim kızımız, Nina," diye açıkladı Luxor.

"Üç yaşındayım," dedi Nina neşeyle ve ona gülümsedi.

"Tam değil ama yakında."

"Fliss partisi mi?"

"Sanırım bu, Fliss'i doğum günü partisine getirmeni istediği anlamına geliyor."

"Gelmeyi çok isteriz," dedi Lauren hemen.

"Neden gidip ? En azından..."

Kadın Luxor'a kararsız bir bakış attı ve Luxor ona

gülümsedi. "Evin arkasındaki verandada sandalyeler var."

Onu arka bahçeye kadar takip ettiler, sonra o ve Lauren rahat bahçe sandalyelerine çökerken, Krestar ve Luxor Nina'yı bahçenin diğerk tarafına kadar takip ettiler, kibarca sohbet ederken duruşları sert ve resmiydi.

"Birbirini süzen iki kedi gibiler," fısıldadı Lauren ve kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

Nina Luxor'un kuyruğunu çekiştirdi - sadece onun bir şeydi bu.

"Kovalamaca oyna!"

"Nina, misafirlerimiz var-"

"Lütfen?" Krestar'a döndü. "Sen de oyna."

Nina o iri kara gözleriyle ona bakarken Krestar'ın sert ifadesi kırıldı.

"Sanırım bir maçın zararı olmaz."

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Nina iki erkeğın arasına dalarken, kıkırdamaları rüzgârda süzölüyordu.

Luxor ilk hamleyi yaptı, rekabetçi doğası onu yakalamaya çalıştığını gösteriyordu. Ancak Nina hızlıydı, onun uzanan kollarının altından sıyrıldı ve Krestar'a doğru koşmaya başladı. Diğerk erkeğın kuyruğı da ona katılarak eğlence içinde sallandı ve her zaman ıskaladığı abartılı tutuşlar yaptı.

"Kovalamaca oynayan bir Cire savaşçısı göreğimi hiç düşünmezdim," dedi Lauren usulca. "Ama şunlara bir bakın."

Her iki erkek de şimdi sırtıyordu, ciyaklayan çocuğı bahçede kovalarken önceki sertlikleri unutulmuştu. Nina'nın bebeğı onların arasında dolanırken kollarında zıplıyor, ara sıra iekli alılarkin arkasına saklanıp tekrar dışarı fırlıyordu.

İzlerken içini mutluluk kapladı. Hayalini kurduğu şey buydu; resmi Cire savaşçılarının bile gardlarını indirip oynayabildiğı, sevgi ve kahkahalarla dolu bir yuva. Yaşadıkları onca şeyden sonra neredeyse gerçeküstü görünüyordu.

"Sonunda buraya geleceğimizi hiç hayal etmiş miydin?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "O gece eve yürürken..."

Lauren bebeğin yerini değiştirdi, yüz ifadesi yumuşadı.

"Asla. Bizi aldıklarında hayatımın bittiğini düşünmüştüm." Az önce ciyaklayan Nina'yı kucağına almış olan Krestar'a baktı. "Şimdi her sabah bana değer veren birinin yanında, bu mükemmel ufaklıkla uyanıyorum. Her gün minnettarım."

"Dünya'dan ışık yılı uzakta olmamıza rağmen mi?"

"Dünya artık uzak bir rüya gibi geliyor." Lauren'ın sesi düştü. "John'u hatırlıyor musun? Sana yeterli olmadığını nasıl hissettirdiğini?"

Bakışları Luxor'a kaydı, Luxor onunla göz göze geldi ve sadece onun için ayırdığı o özel gülümsemesini parlattı. Kalbi çırpındı.

"Biliyor musun, neredeyse unutuyordum. Sanki başka bir hayattan biriymiş gibi."

"Çünkü öyle. Şu halimize bakın; üzerinde yürüdüğümüz toprağa tapan, bizi tamamen kabul eden erkekler bulduk." Lauren'ın gözleri buğulandı. "Kaçırılmanın buna yol açacağını kim düşünebilirdi ki?"

Bebek küçük miyavlama sesleri çıkararak kıpırdandı. Lauren onu hafifçe salladı, nefesinin altında mırıldandı. Felicity uzanıp bebeğin tüylü başını okşadı ve yollarının nasıl ayrılıp yeniden birleştiğine hayret etti.

Luxor küçük bir yiyecek seçkisi ayarlamıştı ve güneş batmaya başlayana kadar soğuk et, meyve ve çay eşliğinde piknik yaptılar. Sonunda Krestar ayağa kalktı.

"Kızımızın yatma vakti geldi," dedi kararlı bir şekilde.

Lauren yüzünü buruşturdu ama ona katılmak için ayağa kalktı. Onlara kapıya kadar eşlik etti ve Lauren'a bir kez daha sarıldı.

"Yarın öğle yemeği?"

"Ben olsam kaçırmazdım. Arayı kapatmamız gereken aylar var."

Arkadaşları gittikten sonra Nina, Luxor'un kuyruğunu çekti.

"Hikâye mi?"

"Önce banyo." Kuyruğu kızın küçük beline dolandı ve kız kıkırdarken onu yukarı kaldırdı. "O zaman bir hikâye, küçüküm. Hangisi olsun?"

"Prenses!" Nina onun kollarına sarıldı ve bu manzara karşısında kalbi eridi. Nina'nın saçlarını geriye doğru taradı ve alnından öptü.

"İyi geceler, tatlım." Eşine gülümsedi. "Unutma, tek bir hikâye. Seni daha fazlasına ikna etmesine izin verme."

Gözleri parlıyordu. "Bunu yapmasına izin verir miydim?"

"Her gece." Onun göğsünü dürttü. "Uzun sürmesin. Özel bir şey planladım."

İkisi koridorda gözden kaybolmadan önce kuyruğu alaycı bir şekilde kızın kıkırmasına süründü.

Gülümsedi ve sürprizini hazırlamak için yatak odalarına yöneldi. Yaşadıkları onca şeyden sonra, istediğini hiç bilmediği bu mükemmel küçük aileyi bulduktan sonra, kalbi patlayacak kadar dolu hissediyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Luxor battaniyeyi Nina'nın üzerine örttü, Nina bebeğini kucaklarken kuyruğu hafifçe saçlarını düzeltti. Koyu renk gözleri dalgalanarak kapandı,

Onunla ve Krestar'la oynamaktan bitkin düşmüştü. Onun huzurlu yüzünü görmek göğsünü sıcaklıkla doldurdu.

Başka bir Cire savaşçısıyla, özellikle de Felicity'nin arkadaşına bağlı olmasıyla karşılaşmaktan korkuyordu. Geçmiş uzun gölgeler oluşturuyordu. Ama Krestar geleneksel selamlaşmada onun kolunu sıkmış, siyah gözleri değerlendirmiş ama yargılamamıştı. Öğleden sonra boyunca, insan dostları birbirlerini yakalarken birbirlerini tanıyan bakışlar atmışlar, aralarında kelimeler olmadan anlayış geçmişti.

Nina en sevdiği oyunu oynamalarını istediğinde, Krestar hiç tereddüt etmeden katılmıştı. Birlikte, küçük kızın kıkırdamasına neden olan ses efektleriyle tamamlanan ayrıntılı bir macerayı canlandırmışlardı. Bir başka Cire savaşçısının bir çocuğu eğlendirmek için onurunu bir kenara bıraktığını görmek göğsündeki sıkıntıyı hafifletmişti.

"Daha fazla hikâye mi?" Nina uykuyla savaşıarak mırıldandı.

"Yarın, ." Onu alnından öptü. "Şimdi dinlen."

Adam doğrulurken kadın çoktan uyumuştı. Kapı aralığında durup onu izledi. O gün ona hayal etmeye bile cesaret edemediği bir gelecek göstermişti; sadece aile değil, kabul görme, ait olma. Kızına gülümsedi ve eşinin yanına gitti.

Onu yatağında kendisini beklerken bulmayı umuyordu ama bunun yerine bahçenin kapıları açıktı. İçeri adımını attı ve konuşma yetisini kaybetti.

Gümüşi ışıkla yıkanmış bir halde duruyordu, kıvrımları sadece vücudunu narin desenlerle kesen karmaşık ipek iplerle süslenmişti. Mavi kordonlar göğüslerini ve kalçalarını sarıyor, gizlemek yerine vurguluyordu. Aletine hücum eden kan o kadar hızlıydı ki başının döndüğünü hissetti.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor, mavi gözleri göğsünü sızlatan bir cesaret ve kırılganlık karışımıyla parlıyordu. Elini uzattı ve adam hafifçe titrediğini görebiliyordu.

"Onaylıyor musun?"

"Bayıldım." Aralarındaki mesafeyi kapattı, ipek bantlardan ikisinin arasındaki yumuşak tene dokunmaktan kendini alamadı. Kadın titredi ve adamın eline doğru eğildi, meme uçları inci gibi parlıyordu. "Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

"Koşum takımımı kontrol ederkenki bakışın. İç çamaşırlarımın beni bağladığından bahsetme şeklin."

"Seni bağlama fikri hoşuma gitti." Sesi kalınlaştı. "Bana ait olduğunu göstermek için."

Kuyruğu sahiplenici bir şekilde beline dolanıp onu kendine çekerken nefesi kesildi. Teninin onunkine değen sıcaklığı omurgasından aşağı elektrik gönderdi. Bu hediye büyük bir özenle planlamıştı.

Ona doğru uzandı, parmak eklemleri sert şaftına sürtündü. "Peki beni bağlamak istiyor musun?"

Kontrolünü kaybetti. Kıyafetlerini hızla çıkarırken elleri titriyordu. Ona sahip olmak, onu her şeyiyle kendine ait kılmak için çaresizdi.

şekilde. Aleti serbest kaldığında gözleri parladı, yüzeyinde küçük boncuklar belirmeye başladı. Küçük pembe dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı fırladı ve neredeyse tohumunu tam oraya döküyordu.

Adam ona uzandı ama kadın gülerek dans ederek uzaklaştı. "Önce beni yakalamalısın."

Kadın ana bahçeye daldı ve adam bir an dondu kaldı, onun cesareti karşısında şok olmuştu. Sonra dudakları kıvrıldı. Kovalamacadan her zaman hoşlanmıştı.

Onu takip etti ve vücudunun mavi ipek kordonun altında nasıl hareket ettiğini hayranlıkla izledi. Dolgun göğüslerinin ve tatlı poposunun her zıplamasını vurgulayan kumaş, tenini baştan çıkarıcı bir şekilde okşuyordu.

"Buraya gel, t'davi. Hediye me hayran olmak istiyorum."

Kız omzunun üzerinden ona davetkâr bir gülümseme verdi ama ondan kaçmaya devam etti. Onu çiçek tarhları boyunca takip etti, dönüp küçük bir ahşap çardağa doğru koşana kadar önünde kalmasına izin verdi. Kuyruğu kızın beline takıldı ve onu durdurdu.

"Yakaladım seni."

"Belki de yakalanmak istedim."

Nefes nefese kalmıştı, göğüsleri inip kalkıyordu ve bu manzara adamın şaftını ısıtıyordu. Onu kollarının arasına aldı, bacaklarını beline sararken kuyruğu onu destekliyordu. Sikiinin başı onun sıcak, kaygan girişine bastırdı ve kadın hevesle kıpırdandı. Adam inledi ve eve doğru kaydı, kız kollarında inerken sıcak, ıslak kanalı onu sardı. Onu çardağa yasladı, uzun, sabit vuruşlarla içine soktu, göğüsleri her dalışta ipekte zıpladı.

Adam hızını artırdıkça kadının başı geriye düşüyor, bacakları adamın belini kavriyordu. Kalçalarının her hareketi onu daha derine götürüyor, vücudu onu sıvı sıcaklığıyla karşılıyordu. Kuyruğu onun etrafında sıkılaştı

Ağız göğsünü bulup sert tepesini nazikçe ısırıktan sonra diliyle yatıştırırken onu yerinde tuttu.

"Daha fazla," diye bağırdı ve adam kanalının titremeye başladığını hissedebiliyordu.

Kalçalarını daha yukarı kaldırdı, sikinin başı hassas noktayı buldu. Kadın inledi ve parmakları adamın omuzlarına kenetlendi. Bir vuruş daha yaptı ve kadın kasıldı, onun etrafında titredi. Düğümü genişledi ve patladı, tohumları sonsuz bir akışla kızın içine akarken kız onun adını haykırdı. Parmakları ensesini okşadı, elinin her dokunuşu damarlarında taze bir zevk akıtıyordu.

Vücutları nihayet gevşediğinde, hâlâ onun derinliklerine gömülü olan başını kaldırdı. Onu yatağa götürmeyi ve vücudunun her santimine tapınmayı planlamıştı ama şimdilik çardağın altındaki salıncak işine . Gece ılıktı, ay ışığı yumuşaktı. Ay, kızarmış teninin üzerinde hafif bir parıltı yaratıyordu. Eşine sarılmanın verdiği sessiz memnuniyetin tadını çıkararak omurgası boyunca boş desenlerin izini sürdürdü.

Adamın düğümü nihayet onu bıraktığında, kadın adamın kollarında kıpırdandı ve yüzünü görebilmek için arkasına yaslandı. Kadının ifadesindeki bir şey kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Parmakları adamın göğsünde oynadı. "Başta emin değildim ama Miraj ayrılmadan hemen önce bunu doğruladı."

Kuyruğu refleks olarak onun beline dolandı. "Ne oldu?"

"Ben hamileyim." Dudağını ısırdı ve onun tepkisini izledi. "Bir bebeğimiz olacak."

Kıpırdamadan durdu, zihni onun sözlerini algılamakta zorlanıyordu. Bir bebek. Başka bir çocuk. Elleri titreyerek hâlâ düz olan karnının üzerinde koruyucu bir şekilde yayıldı.

"Emin misiniz?"

"Hem de çok."

"Hrebec bana bunun mümkün olduğunu söylemişti," dedi yavaşça. "Ama buna gerçekten inandığımı sanmıyorum."

"Biliyorum. Cire ve insanların genetik olarak uyumlu olduğunu bilmek bir şey, ama bunu gerçekten deneyimlemek başka bir şey." Gözleri kırıştı. "En azından Nina'yla biraz pratik yaptık bile."

"İyi misin? Güvende misin?"

"Miraj iyi olduğuma dair bana güvence verdi. Ayrıca Trevelor'daki tıbbi personelin en iyi bakımı sağlayacağını söyledi."

Sevinç bir dalga gibi üzerine çöktü ve ardından şiddetli bir korumacılık geldi. Kuyruğunu dikkatle karnının etrafına sararak onu kendine yaklaştırdı. Göğsü merakla ağrıyordu. Eşi, onun çocuğunu taşıyordu. En çılgın hayallerinin ötesinde bir aile. Konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kısık sesle. "İkinizi de."

O gecenin ilerleyen saatlerinde yatakta uyanık yatıyordu, kadının uyuyan bedeni ona doğru kıvrılmıştı. Eli yine kadının karnına gitti, çocuklarını hayal etti. Onların çocuğunu. Bu kavram onu hâlâ şaşırtıyordu.

Yıllarını, seçimlerinin onu yalnız bir varoluşa mahkûm ettiğine inanarak geçirmişti. İhanet, hapishane, dövüş ringleri, hepsi etrafına aşılmaz olduğunu düşündüğü bir kabuk örmüştü. Sonra Felicity şefkati ve gücüyle hayatına girmiş, onu sessiz güveniyle Nina takip etmişti. Denemeden bile duvarlarını yıkmışlardı.

Sonraki altı ay evlerini hazırlamak, karnının büyümesini izlemek ve büyüyen ailesiyle her anın tadını çıkarmakla geçti. Nina, bebekle konuşarak ve çocuk odası için eşya seçimine yardımcı olarak hevesli bir abla adayı olduğunu kanıtladı.

Sonra Felicity'nin kahvaltı sırasında onun kolunu tuttuğu, ilk kasılmayla yüzünün gerildiği gün geldi. Saatler sonra, yorgun ama ılık ılık bir halde, yeni doğan oğullarını onun kollarına bıraktı.

Küçük yüze baktı. Yeşil renkli ten, o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı. Bir tutam siyah saç. Kendisinden çok daha büyük olan parmaklarını şaşırtıcı bir güçle saran minik parmaklar. İçini kaplayan yoğun sevgi karşısında boğazı düğümlendi.

Felicity ve Nina ile kendini tamamladığını düşünmüş, daha fazla mutluluğun mümkün olduğuna inanmamıştı. Ama oğlunu kucağına aldığı anda, Felicity'nin yorgun bir şekilde onlara gülümsemesini ve Nina'nın yeni kardeşine şaşkınlıkla bakmasını izlediğinde, daha fazla mutluluk için her zaman yer olduğunu fark etti. Daha fazla sevgi için.

Bu tatlı ve ateşli BONUS hikayesinde Felicity, Luxor ve Nina'nın birlikte geçirdikleri ilk Noel'e katılın!

[İndirmek için buraya tıklayın!](#)

AUTHOR’S NOTE

Uzaylı Savaşçı için Umut'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Luxor, Cire kahramanlarımızın çoğundan daha fazla zarar görmüş ve izole edilmiş durumda - ama umarım onun da sonsuza dek mutlu olmayı hak ettiği konusunda hemfikirsinizdir. Ve Felicity gibi kendini işine adanmış, şefkatli bir kadın kahraman onun için mükemmel!

Hikayeyi beğenseniz de de, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur -yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Bu tatlı ve ateşli BONUS hikayesinde Felicity, Luxor ve Nina'nın birlikte geçirdikleri ilk Noel'e katılın!

[İndirmek için buraya tıklayın!](#)

Eğer bu seriyi sevdiyseniz, ***Anna ve Uzaylı*** ile başlayan ***Uzaylı Kaçırma*** serime de bayılacaksınız!

Anna Elliott'ın tek istediği kaçmaktı - ama uzaylı bir uzay gemisi programında yoktu! Sonra devasa, altın tenli bir uzaylı savaşçıyla birlikte garip bir gezegene düşer. Bir kız ve uzaylısı, galaksinin uzak ucundaki ıssız bir gezegende mutluluğu bulabilir mi?

[Anna ve Uzaylı Amazon'da!](#)

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya](#) tıklayarak haber bültenime kaydolun!

OTHER TITLES

**Uzaylı [Anne ve Uzaylı](#)
[Savaşçı](#) Tarafından Değer
Verilen Savaşçının Kızı Uzaylı
için Bir Oğul Uzaylı Savaşçı
Uzaylı Savaşçı için Bir Aile
Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
için Bir Ev Uzaylı Savaşçı
Savaşçı için Bir Hediye
Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç
Bebek ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı
Savaşçı için Sığınak
Uzaylı Savaşçı için Bir Mucize
Uzaylı Savaşçı için Umut**

BAĞIMSIZ TATIL HİKAYELERİ

[Sinta](#)
[Skruj](#)
[Rudi](#)
[Onun Uzaylı Çiftlik Ustası](#)

BOYNUZLU TATİLLER

[Krampus ve Kocakarı](#)
[Nicholas için Bir Hediye](#)

Bir Öpücüğü
AyazDüğümlü Fıkra

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

Ork Düşmanım İçin Kapkekler Trolüm

İçin Bela

Ejderha Patronum için Havai

Fişekler Bekar Anne ve Ork

Minotorum için Ökseotu

Ork Tarafından Vampirimin

Sevgilisi

Hayaletim İçin Hediye Kurt

Adamım İçin Düğün

Çarşafklar Arasındaki Canavar

Dikişsiz Ekstra Bakire

Gargoyle

Standalones

Şehirdeki Sıcak Kurt

Batalık Canavarıyla Çiftleşti

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

Artek

Benjar

Callum

[Drakkar](#)

[Endark](#)

[Frantor](#)

[Gilmat](#)

[Uzaylı Sorununuz Var!](#)

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

[Borgaz](#)

[Temel](#)

[Naffon](#)

[S'kal](#)

[Celenk](#)

[Kalpar](#)

[H'zim](#)

[Tomlin](#)

Kozmik Peri Masalları

[Jackie ve Dev](#)

Bir Uzaylıyla Kör Randevu

[Onun Uzaylı Çiftlik Ustası](#)

Uzaylı Kurt Masalları

[Büyük, Kötü Uzaylı](#)

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

[Anna ve Uzaylı Beth ve](#)

[Barbar Cam ve Fatih](#)

[Deb ve İblis](#)

[Ella ve İmparator Faith](#)
[ve Savaşçı Greta ve](#)
[Gargoyle Hanna ve Hitman](#)
[Izzie Buz Canavarı](#)
[veJoan ve Juggernaut](#)
[Kate ve Kraken](#)
[Zambak ve Aslan](#)
[Mary ve Minotor Nancy](#)
[ve Naga Olivia ve Ork](#)
[Pandora ve Mahkum](#)
[Quinn ve Queller Rita ve](#)
[Akıncı](#)
[Sara ve Spymaster](#)
[Tammy Hain ve Unity ve](#)
[Gaspçı Vera ve Victor](#)
[Willow ve Wraith](#)

Folsom Planet Blues

[Uzaylı En Çok Arananlar:](#)
[Kafesteki Canavar Uzaylı En Çok](#)
[Aranan: Hapishane Arkadaşı](#)
[Uzaylı En Çok Aranan:](#)
[Mastermind Uzaylı En Çok](#)
[Arananlar: Zincirsiz](#)

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

[Sinta-Bir Bilimkurğu Tatil Kuyruğu](#)

Uzaylı tarafından kurtarıldı

[Rudi](#)

Kızımdan Uzak Dur

[Uzaylı Bir Suikastçı Tarafından Korunuyor](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü ve Cyborg Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Cyborg Kaçağı](#)

[Muhteşem CyborgKanun](#)

[İsimsiz Cyborg Cyborg Rider](#)

Kozmik Sinema

[Benim Güzel](#)

[Yaratığım](#)

[Yaratık ve Ben](#)

[Skruj](#)

Elementlere Maruz Kalma

[ÇıplakTemeller](#)

[Uzaylı Çıplak Çıplak](#)

[Bir Tavır](#)

Buff Canavarı

Soyunmak

Uzaylı İstilası Serisi

Uzaylı Seçimi

Fethi Uzaylı

Uzaylı Uzaylı

Uzaylı Uzaylı

Tutsak

Damızlık İttifakı

Umut Kazazede

Şef Uzaylı

Hükümdar

FANTAZİ

Beş Krallık Ork'un Saklı

Gelini Gelini OrkOrk'un

Vaat Edilen Gelini'un

Çalınan

ABOUT THE AUTHOR

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

